

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA
HAYIR!..**

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

hayri@tabularatalanayalanabalta.com
www.tabularatalanayalanabalta.com

ALLAH DENİNCE 1/6

ALLAH DENİNCE NE ANLAMALIYIZ?..

Kuran bu soruyu şöyle yanıtlıyor:

“Allah, hakkın ta kendisidir...”

(K. 22/6, 22/62, 24/25, 31/30)

Görüldüğü gibi bu soruya dört ayette yanıt veriliyor...

Önemli olan Hak'kı bilmektir.

Hak, gerçek olandır.

Düşünce ve inanç özgürlüğü bir Hak'tır. İfade özgürlüğü bir haktır. İşçinin ücreti bir Hak'tır. Miras bir haktır. Sevenlere saygı göstermek bir Hak'tır. Yaşam hakkına saygı göstermek bir Hak'tır. Bu Hak'lar saymakla bitmez.

Bu Hak'lara saygı gösterip yaşamına uygulayanlar Allah yolunda sayılır...”

Kitabımız bu bakış açısı ile hazırlanmıştır...

Av. Hayri Balta, 11.9.2013

TABULARA TALANA YALANA
BALTA

ALLAH DENİNCE 1/6

Av. HAYRİ BALTA

İÇİNDEKİLER

Sayılar, yazı sıra numarasını göstermektedir...

“Allah, Hakkın Ta Kendisidir.” 1, (K. 22/6. 22/62. 24/25. 31/30), 3
“Allah, Hakkın Ta Kendisidir.” 2, (K. 22/6. 22/62. 24/25. 31/30), 25
“Allah, Hakkın Ta Kendisidir.” 3, (K. 22/6. 22/62. 24/25. 31/30), 29
Allah Kavramı Neyi Kapsıyor?.., 21
Allah Nerededir?.., 4
Allah ve Yaratan ne Demektir?.., 20
Allah Yolunu Bilmek..., 23
Allah’a Ortak Koşmak..., 30
Allah’ı Anlamak..., 26
Amaç: Laik Cumhuriyeti Yıkamak, 41
Av. Hayri Balta’nın Özgeçmişi, 50
Bilinmeyen Tanrı’dan Bilinen Tanrı’ya..., 14
Cübbeli Ahmet Hoca Verir Fetva/Göğsün mü Ağır Geçsin Oku Dua..., 44
Dindar Nesil Nasıl Yetiştir?.., 33
Dinin Özeti: (Tanrı, Ölü, Diri, Cennet Ve Cehennem) (K. 22/6. 22/62, 24/25, 31/30), 24
Enel Hak Konusunda Açıklamalar..., 22
Ey Hoca!.., 47
Giriş: Tanrı ve Din Tanımı..., 1
Göreve Davet, 16
Günahın Bedeli Ölümdür..., 19
Gündelik Dilde “Allah”, 6
İbrahim Peygamber’in Allah’ı Bulması..., 35
İçmesini Bilmek..., 43

İlişkiye Girmezsem Delirirler..., 48
İlmel Yâkîn - Âynel Yakîn - Hakk’el Yakîn, 10
“İslam, Seni Görmektir...”, 49
Kadına Saygı, Sevgi..., 45
Kötülüğe Ölmek, 18
Kuldan Saklasam Allah’tan Saklayamam..., 31
Özgür Kadın..., 46
“Rab Sapkınlardan Tiksinir” (Tevrat. Özdeyişler. 3/32), 34
“Rabbini Yücelt.” (K. 74/3), 32
Sırların Sırrı Konusunda Kısa Bir Açıklama, 9
Süslenecek Elbise Verdik. (K. 7/26), 28
Şeriat Özlemi..., 42
Şirk ve Müşrik..., 5
tabularatalanayanalanabalta, yayınları, 51
Tanrı Beddua Eder mi?.. 36
Tanrı Böyle Der mi?.., 39
Tanrı Çelişkiye Düşer mi?.., 37
Tanrı Fikir Değiştirir mi?.., 15
Tanrı Hakkında, 2
Tanrı Kavramı ve Tasarım, 17
Tanrı Madde Olarak Var mıdır?.., 7
Tanrı; Madde, Varlık, Kişi Ya da Ruh Olarak Var mıdır?.., 8
Tanrı Nedir?..11
Tanrı Nerededir?.., 12
Tanrı Sözü (Allah Kelâmı) ne Demektir?.., 40
Tanrı Sözü ne Demektir?.., 13
Tanrı Yemin Eder mi?.., 38

**GİRİŞ:
TANRI ve DİN TANIMI 1**

Din olumlu davranışları simgeler. Dinsizlik ise olumsuz davranışları...

Örneğin: İnsan: Arlı mı, arsız mı? Ahlaklı mı, ahlaksız mı? Bencil mi, paylaşımcı mı? Erdemli mi, erdemsiz mi, Hırlı mı-hırsız mı? Mal-mülk düşkün mü, gereksinimi ile yetinebiliyor mu? Namuslu mu, namussuz mu? Bunun gibi ne denli olumlu kavramlar varsa hepsi din kapsamı içine girer...

Bütün olumsuzluklar; ahlaksızlıklar, hırsızlıklar, kan dökücülük, mal-mülk düşkünlüğü ve namussuzluklar gibi ne kadar benzeri olumsuz kavram varsa bunların hepsi dinsizlik kapsamına girer... İster Sinagoga, ister Kiliseye, isterse Camiye gidip gelsin, ölçü değişmez. Yukarda sayılan ve sayılmayan olumsuz kavramlara yaşamında yer veren herkes dinsiz; yani, densiz sayılır.

Ölçü budur. İnsanın dinine-inancına, düşüncesine-felsefine bakmamalıyız ve onu kendimiz gibi düşünüp inanmaya zorlamamalıyız.

Bütün bu olumlu kavramlar; olumsuz kavramlara göre daha yüce olduğu için kutsallaştırılmıştır. Kutsallaştırılan bütün kavramlar Tanrı kavramı ile simgeleştirilmiştir...

İşte bu anlamda olmak üzere, bütün insanlık dinsizim dese; ben, dinsizim demeyi kabul etmem. Bu anlamda olmak üzere bütün insanlar Tanrı'yı (Allah'ı) yadsısa; ben, ölüm pahasına da olsa, Tanrı'yı yadsımam (inkar etmem)...

Din, bu anlamda alınması gerekirken bütün dinciler, yalnızca tapınma ile yetinerek, bu anlayışın dışına düşmüşler ve Tanrı'dan uzaklaşmışlardır.

İnsan Hakları Sözleşmesi'nde: "Herkesin düşünce, vicdan ve din özgürlüğüne hakkı vardır. Bu hak, din ve inancını değiştirme özgürlüğünü ve din yada inancını, tek başına yada topluca, açık yada özel olarak öğrenme, uygulama, ibadet ve gözetim yoluyla özgürlüğünü içerir" (Madde 18- Bu konuda insanlarca yazılanlara bakmak istenilirse: Uluslararası Sivil ve Siyasal Haklar Sözleşmesi ile Avrupa İnsan Hakları Sözleşmelerine bakabilirsiniz...)

diye yazılı iken; Tanrı sözü (Allah Kelâmı) sayılan Kuran'da: "Kim İslâmiyet'ten başka bir dine yönelirse, onun ki kabul edilmeyecektir. O âhrette de kaybedenlerdendir." (K.3/85) yanında: "Fitne kalmayıp, yalnız Allah'ın dini ortada kalana kadar onlarla savaşın." (K. 2/193, 8/39) diye yazılmaktadır.

Bunun gibi daha onlarca şiddet tümceleri vardır... Diğer kutsal kitaplarda yazılı şiddet tümcelerinden örnek vermiyorum; çünkü, onların, Tevrat ve İncil'in, değiştirilmiş (tahrif edilmiş) olduğu ileri sürülür...

Yaratan (Tanrı-Allah...) yoktur, demiyorum ki; ama, insaf yahu!.. Bir parça akıl, bir parça sağduyu... İnsanlar kitabında, insana, "din ve inancını değiştirme özgürlüğü tanırken" (Az yukarda Mad. 18), Allah kitabında: "Kim mürtet (İslâm dininden döner) ve kâfir olarak ölürse, işte onların bütün yaptıkları dünyada da, âhrette de boşa çıkmıştır ve onlar ateş halkıdır, orada ebedî kalaklardır." (K.2/217- Ayrıca bakınız: 3/77, 4/89, 137, 47/25-29) der mi, diyorum... İslam hukukuna göre: Bu tümceler gereğince dinden dönen mürtet sayılır ve acımadan öldürülür...

Bu konuda bir de Hadis kitaplarına bakalım: "Her kim dini (ki, müslümanlıktır) değiştirirse, onu hemen öldürünüz!" (Sahih-i Buhari, Diyanet Çevirisi: Hadis numarası: 1264C. 8, s. 388).

Bir tane daha: "Bir kere Muâz kendi mıntıkasını dolaşıp arkadaşı Ebû Musâ'nın vilâyetine yaklaştığında, bir sürü halkı toplanmış olarak gördü. Halkın ortasında iki eli boğazına bağlı birisinin durduğunu gördü. Nedenini öğrenmek üzere sordu:

- Ey Ebû Mûsa, bu ne iştir?

Ebu Mûsâ: -Bu elleri bağlı duran kişi Yahudi iken Müslüman olduktan sonra dinini değiştirdi!.. dedi.

Bunun üzerine Muâz İbn-i Cebel: -Bu mürted öldürülmedikçe devamden inmem! dedi. Ebû Musa: - Bunun katli için mi geldin, haydi in! dediyse de Muâz: -Bu mürted öldürülünceye kadar inmem! diye ısrar etti.. Bunun üzerine mürtet Yahûdi öldürüldü..." (Yukarıdaki kitaptan. Hadis No. 1638. C.10. s.347).

İşte bir tane daha: "...Müslüman kişinin kanı helal olmaz ve kısas olmaz.

Ancak şu üç nedenden birisiyle helal olur:

Maktûlun hayâtı mukabilinde katil,

Zinâ eden dul kadın (seyyib),

İslâm camiâsını bırakıp dîninden ayrılan mürted... Bunlara kısas yapılır...”

Burada bir konuya dikkat çekmek istiyorum. “Müslüman kişinin kanı helal olmaz!” diyor. Acaba, Müslüman olmayan kişinin kanı helal olur mu?

Hani İslâm'da öldürme yoktu. Hani İslâm barış ve sevgi dini idi... Bunu söyleyenlerin hiç mi Tanrı bilgisi yok, hiç mi din anlayışı yok... Allah böyle der mi? Gelin şu Allah'ı yüceltelim... Kendi dünya görüşümüzü empoze etmek için onu, Allah'ı, zor durumda bırakmayalım.... (Bitmedi, sürecek. 5. Gün. Y. 15.10.2001) Kaldığımız yerden sürdürüyoruz:

O'nu (Tanrı'yı-Allah'ı-Yaratan'ı...) anlamaya çalışalım. Önce Tanrı nedir, nerededir sorusuna yanıt bulmaya çalışalım...

Öncelikle bilelim ki yüce olan alışkanlıklar ve davranışlar, olumlu ve güzelliği simgeleyen kavramlar, genel doğrular, üstün değerler; kötü olan alışkanlıklar, aşağılık davranışlar, olumsuzluğu ve çirkinliği simgeleyen kavramlar; genel ve üstün olmayan değerlere göre daha üstün sayılmıştır. Üstün sayılan bu anlayışlar ve davranışlar, kötü sayılan anlayışlar ve davranışlar karşısında, giderek, insanlarca, kutsallaştırılmıştır. Kutsallaştırılan bu kavramlar Tanrı (Allah) simgesi ile ifade edilmiştir.

İnsanlık can alan doğa olaylarının Tanrı (Allah) tarafından yapıldığını sanmıştır. Güneş'i yaşam kaynağı sayarak onu kutsallaştırmıştır. Ay'da Yıldızlarda bir olağan üstülük var sanarak onları Tanrılaştırmıştır...

Bu anlayış sonucu güneşin doğuşunu bir an önce görmek için yüksek dağlara çıkmışlar, yüksek tapınaklar yapmışlar, güneşin doğuşunda yerlere kapanarak secde etmişlerdir (sabah namazının doğuşu)...

İlk güneş ışınlarını, yere düşmesini önlemek için, avuçlarını açıp kucaklayarak yüzlerine-gözlerine sürmüşlerdir (dua ederken ve namaz kılarken el açma geleneğinin doğuşu)...

Güneş en tepeye çıktığında güneş için yeniden yerlere kapanarak, güneşe olan saygılarını göstermişler (Öğle

namazının doğuşu)...

Güneş batışa yaklaşırken yine güneşin karşısına geçerek eğilmişler (ikinci namazının doğuşu)...

Güneş batarken de ona secde etmeyi bir alışkanlık haline getirmişlerdir (akşam namazının doğuşu)...

Güneşin batışından sonra; Ay'ın yıldızların ve diğer gök cisimlerinin görünmesi ile bunlar karşısında da yerlere kapanarak secde etmekle Tanrı'nın gazabından kurtulacaklarını sanmışlardır (yatsı namazının doğuşu)...

Zamanla görmüşlerdir ki Güneş'ten ve diğer gök cisimlerinden de ötede bir gizli güç var. Güneş de, ay da, yıldızlar da bir yasaya bağlı olarak gidip geliyorlar... Evren'deki (Doğa'daki) doğa olaylarında da olsa olsa bu gizli ve güçlü varlığın etkisi var. Öyle ise buna tapalım demişler ve buna da Tanrı (Allah-Yaratan) adını vermişler...

Her olayın, her davranışın O'nun tarafından belirlendiğini sanısına kapılarak (kader anlayışının doğuşu) şaşkınlığa düşmekle kalmayıp onun beğenisini kazanmaya çalışmışlardır.

Gök gürelemesinden, düşen yıldırımlardan, patlayan yanardağlardan, çok can alan doğal afetlerden, depremlerden, sel baskınlarından, kolera-veba gibi salgın hastalıklardan korkarak bu olayların da yaratıcısı olarak O'nu görmüşler. Şimdi de öyle ya...

O'nun gazaba gelerek can almasına kendi kötü davranışlarının (Dinlerde buna: Günah denir...) neden olduğunu sanmışlar ve yaratıcının hoşuna gitmeyen bu davranışları nedeniyle O'ndan özür dileyerek günahlarının bağışlanmasını istemişlerdir...

Onun can almasını istediğine yorumlayarak: "Sen bizleri toptan öldürme de, biz sana en güzel delikanlımızı, en güzel kızlarımızı kurban edelim" demişler (Kurban geleneğinin doğuşu)...

Görmüşler ki doğal olaylar ve salgın hastalıklar yine sürüp gidiyor. "Değil mi ki sen kan istiyorsun. En güzel delikanlılarımız, en güzel kızlarımız bile seni doyurmuyor (tatmin etmiyor); öyle ise biz, kendimizden ve her birimizden kan akıtalım da gözün doysun!" demişler. Gerek erkek ve gerekse kadınlar, en değerli organlarından bir parça

kesmeye başlamışlardır (Erkek ve kadın sünneti geleneğinin doğuşu)...

Bu davranışları sonunda bakmışlar ki can alıcı doğa olayları ve salgın hastalıklar sürüp gidiyor; “Demek ki bu Tanrı dedikleri bize eziyet etmekten hoşlanıyor. Öyle ise biz kendi kendimize eziyet edelim, onun için en sevdiğimiz şeylerle ilgimizi bir süre keserek ona sevgimizi gösterelim!” demişler ve belli günlerde yemek yememeye ve diğer hoşlandıkları şeylerden el çekmeye başlamışlardır (oruç geleneğinin doğuşu)...

Bu korku ve bilgisizlik yüzünden “Ben Tanrı tarafından gönderildim, Tanrı, sizlere söylemem için bana şunları şunları söylüyor!” diyen kişilerin arkasına düşerek kendi güvenliklerini onların aracılığıyla sağlama bağlamak istemişlerdir.

Onların doğuştan gelen yetenekleri, bilgi ve kültürleri nedeniyle kazandıkları beceriler karşısında hayran kalmışlar ve onları yüceleştirerek Tanrılaştırmışlardır. Günümüzde bunun en güzel örneği, halen Hindistan’da yaşamakta olan Satya Sai Baba’dır. Bu adamın 10 milyon kulu var. Bunlardan 10 bine yakını Türkiye’de yaşamaktadır. (Bakınız: 28.10.2001 tarihli Hürriyet) Bu konuya önümüzdeki günlerde değineceğiz...

Şimdi insanların kendilerinden üstün ve yetenekli kişileri nasıl tanrılaştırdıklarını ve tanrılaştırdıkları bu kişilerin sözlerine de nasıl Tanrı sözü (Allah kelâmı) dediklerini görelim:

TANRI HAKKINDA 2

Allah ile Tanrı arasında önemli ayrımlar vardır. Bir kere Allah Arapça kökenli olup tapılacak ilâh anlamına gelir: “Lâ ilâhe: İlah yok; illâllâh: Allah var.”

Allah’a tapılır. (secde edilir ve diğer tapınma kuralları yerine getirilir.)

Tapınma eylemi yapılmazsa insan günah işlemiş olur ve cehennemle korkutulur.

Allah inancında günah işleyenin (kötü iş yapanın) cezası öldükten sonra, öte dünyada, verilir. Allah inancında olanlara

göre: İnsan yaratılışının amacı; Allah'a (Görünmeyen simgesel varlığa) tapınmaktır.

Allah, insanı kendisine kulluk etsin yaratmıştır. Ya, hayvanı niçin yaratmıştır?

Yanıtları şöyledir: İnsana hizmet etsin diye. Sıçanı, solucanı, sümüklü böceği, yengeci, yılanı, daha bunlar gibi milyarlarca uçanı-kaçanı ve de Okyanus'un dibindeki hayvanlar insana hizmet mi etmektedir? Sonra her türden bir çeşit yaratmamıştır da her türden binlerce çeşit yaratmıştır? Örneğin balık türü bir tane olacağına binlercedir.. Bu şekilde düşünmek Müslüman'a yasak edilmiştir. Çünkü bilmediklerinizi üzerinde durmayın, zanna düşmeyin denmiştir.

İslamiyet anlayışıyla Araplar, görünen ilâhtan görünmeyen Allah olmuşlardır.

Müslümanların müşrik dedikleri; hem görünene (İlâh), hem de görünmeyene (Allah'a) taparlardı. Müşrik dedikleri; görünmeyene, saygılarından ötürü görüneni görünmeyene aracı olarak bilirlerdi. Görünmeyenden bir istemleri olunca doğrudan ondan isteyecekleri yerde, görünene başvurarak onun aracı olmasını isterlerdi. Tıpkı herhangi bir kurumun müdürü ile görüşmek isteyen önce özel kalem müdürü ile temasa gelmesi gibi...

İslamiyet aradan, bu aracıyı kaldırarak, isteklerin doğrudan doğruya görünmeyen Allah'tan istenmesi gerektiğini ileri sürmüşler ve bu konuda kendilerini görevli hissetmişlerdir.

Bu nedenle kendisine tebliğ memuru sanarak, kendisi gibi inanmayanlara karışma (müdahale) hakkı görmüşlerdir. Kendilerince; Allahları kendilerini, tebliğ memur kılmıştır. Onları tebliğ yoluyla imana davetle yükümlüdürler. Tebliğ karşın imana gelmeyenleri öldürülebilirler ve bundan da hiçbir rahatsızlık duymazlar...

Allah inancında olanlar Allah'a hizmet ettiklerini sanarak kendileri gibi inanmayanları: "İmana gel ya kâfir!" diyerek imana getirmeye çalışır. Allah'larının kendilerini, kendileri gibi düşünmeyenleri imana getirmekle yükümlü olduğunu sanırlar.

Bu nedenle İslamiyet'te "Cennet kılıçların gölgesi

altındadır!” denmiştir.

Şeriatın simgesi kılıçtır. Dikkat edilirse şeriatla yönetilen ülkelerin çoğunda kılıç görünür.

Allah inancında olanlar: Müşriklerin görünen putlarını kaldırmış; ama, müşriklerin görünmeyen Allah'ını kabullenmişlerdir ve bunlar kaldırdıkları putların yerine ileri gelenlerini yaşarken ve öldüklerinde de putlaştırmaya başlamışlardır...

Allah: İnsanı korkutan, akli dumura uğratan, simgesel bir varlıktır. Yeri yoktur, cismi yoktur... Ne vardır, ne yoktur... Yerde midir, gökte midir? Yeri-yurdu belli değildir... Her yerde hazır ve nazırdır. “İnsanın kalbi ile kendisi arasına girer” (K. 8/24) Hem göklerde arşı kürsüsü (ayetül kürsü: Evreni kapsayan; kudreti, mülkü, hükümranlılığı (K. 2/255) vardır hem de insana “Şah damarından daha yakındır!” (K. 50/16)...

Bir varlık; aynı anda her yerde, hem insanın kalbinde ve şahdamarından yakın hem de göklerde kürsüsü nasıl olur? Bu anlatımlar din edebiyat ve felsefinde özel anlamlar taşır; mecaz anlamda ve simgesel anlamda anlaşılırsa bir anlamı olur...

Allah inancında olanlar: Akli imana kurban ederek kısır döngüye saplanıp kalırlar.

Her ne kadar dünyayı da kazan; ahreti de kazan denirse de geçici dünya için çalışacaklarına ebediyen yaşacaklarını sandıkları öte dünyayı kazanmak için dünyayı cennete çevirmeye pek önem vermezler.

Allah inancında olanlar: Daha çok zahiri (Derine dalmadan geleneksel taklitçilik) inanında kalırlar. Oysa din ilmi halkın sandığı gibi bir tapınma (ritüeller) ilmi değildir. Din ilmi ve Tanrı bilgisi yaşamın gizlerini öğrenme ve yaşamı yüz kızartıcı davranışlara düşmeden mutlu ve huzurlu bir şekilde geçirme ilmidir.

Batınî (özü arayanlar) tasavvufçular (Dinin özünü araştıranlar-zahirî anlayışla yetinmeyenler olmayan.) görünmeyen simgesel varlık Allah kavramı ile nelerin anlaşılması gerektiğini bilirler. Bu nedenle bunların söz ve davranışları dine aykırı görüldüğü için aklını imana kurban edenlerce öldürülmüşlerdir.

Tasavvufçular, giderek: Allah'ı: Vahdet-i vücud anlayışıyla, doğayla ve giderek insanla özdeşleştirmişlerdir. Gerçekten Allah denince Doğa ile Evren yasa yanında üstesinden gelinemeyecek olan toplum kuralları ile insanın içinde bulunan iki duygudan ki; biri kötülüğe sürükler; buna, rühul kubuh: Kabahate sürükleyen ruh, ikincisi ise iyiliğe sürükleyen duygudur ki buna da ruhul kudüs: Kutsal ruh denir. Bu üç kavrama; yani, Doğa'nın yasasına, toplumun kurallarına, ve insanın içinden gelen ve insanı iyi olmaya sürükleyen iyi duygulara saygı gösterdiği takdirde insanın huzurlu ve mutlu olmaması için hiçbir neden yoktur..

Ancak bu anlayış, Abbasilerce kabul edilmesine karşılık, Emevilerce kabul edilmemiştir.

Allah inancında olanların tek kitabı vardır. Başka hiçbir kitap bu tek kitabın yerini tutamaz.

Doğru olan aklın verileri değil, kitabın yazdıklarıdır. Bu yüzden Allah inancı olanlarda vicdan duygusu gelişmemiştir.

Tanrı ile Allah anlayışı arasına önemli ayrımlar vardır. Bu ayrımlar; insanın bilgi ve kültürünün artmasıyla doğru orantılıdır. Tanrı bilgisi ve kültürü olmayan kişilerin bu ayrımı yakalamasına olanak yoktur.

Tanrı sözcüğü Türkçe kökenli olup saygı gösterilecek, sayılacak olan; yasa, kural, duygu anlamına gelir.. Bu üç kurala uymada örnek olan kişiye bilge denir. Bilge Arapça'daki insan-ı kâmil'in karşıtıdır.. Tasavvufta insan-ı kâmil Tanrı'yla erişmiş sayılır ve tasavvufta, din edebiyatı ve felsefesinde de Tanrı olarak nitelendirilir. Aydınlanmaya Katkı bölümündeki Suryanus - Mevlana fıkrasına bakıldığı takdirde ne demek istediğimiz anlaşılır..

Tanrıya tapılmaz. Tanrısal eylem; işlem, kavram saygı gösterilerek yerine getirilir. Yerine getirilmezse insan yanlış bir iş yapmış olur ve huzur ve mutluluğunu kaçıır..

Tanrıya anlayışına varanlar ölümden ötesi için bir hesap verme yoktur. Kötü bir davranış ve iş yapanlar kötü işi anda yaptıkları andan başlamak üzere içlerindeki Ben'e hesap verirler. Yaptıkları her kötü işin hesabını, bu dünyada, yaşarken, vereceklerini bilirler.. Elbette bu anlattıklarım "Diri" olanlar için söz konusudur. "Ölü" olanlar için böyle bir özeleştirici (muhasabe) yoktur. Bu nedenle "Ölü" olanlar; Tek

Tanrılı dinlerce, Öte Dünya'da hesap verecekleri olasılığı ile korkutularak yola getirilmeye çalışılır...

Tanrıya anlayışında olanlara göre: İnsanın yaratılışının amacı: İnsanın her bakımdan ilerlemesidir. Hayvanların yaratılmasının nedeni ise doğanın işlevini yerine getirmesidir.

Tanrı anlayışında olanlar kendilerinden sorumludur. Kendileri gibi düşünmeyen insanların düşüncelerini değiştirmeye kalkmazlar ve bunu terbiyesizlik sayarlar. Ancak kendi düşüncelerini açıklayıp savunmaktan da çekinmezler. Bunlarda bağnazlık ve yobazlık yoktur. Yanıldıklarını anladıkları anda da görüşlerini değiştirirler...

Tanrı inancında olanlar, kendisi gibi inanmayanlar kendi doğrularını kabul ettirmek gibi bir düşünceleri olamaz. Kendi düşüncelerinin de yanlış olabileceği kuşkusunu her zaman taşırlar...

Türkler Tanrı olarak önceleri Ay'ı, Güneş'i ve Yıldızları görürlerdi. Arapların tersine hemen hemen bütün Türk devletlerinin bayraklarında; ay, güneş, yıldız vardır. Türk bayrağında ay, yıldız vardır. Cumhurbaşkanlığı forsunda ise, daha önce gelmiş geçmiş Türk devletlerini simgeleyen Ay, Güneş, Yıldız sembelleri vardır...

Türkler önceleri, Doğayı (Ayı, güneşi, yıldızı...) kutsallaştırmışlarsa da giderek ve bilimin gelişmesi ile Ay'ın, Güneş'in ve Yıldızların kutsallığı anlayışından büyük olana, saygın olana, iyi olana saygı göstererek uyma anlayışını geliştirmişlerdir.. Anadolu ermişleri ile Allah'a anlayışından Tanrı anlayışına yönelmişlerdir. Bu konuda geniş bilgi edinmek isteyenler Sitemizin "AYDINLANMAYA KATKI" bölümüne bakabilirler. Tanrı anlayışı bu bölümde Mevlana-Suryanus olayı ile somutlaşmıştır.

Tanrı anlayışında olanlar: Doğayı anlama işini bilime bırakarak; hangi davranışın insana huzur vereceği arayışına girmişlerdir. Genel doğrular, yüce değerler, olumlu kavramlar kutsallaştırılarak Tanrının yerinialmıştır.

Tanrı anlayışında olanlar: Maddenin dışında bir güç olmadığını görerek; insana huzur ve güven veren yüce değerlerle olumlu kavramları kutsamaya başlamıştır.

Tanrı anlayışında olanlar: Aklı; imana kurban etmeyerek; insanı, doğruya, dürüstlüğe, iyiye yönlendiren duygulara

değer vermişlerdir.

Genel doğrularla, olumlu davranışları, üstün değerleri ve yüce kavramları yüceltip kutsallaştırmışlardır. Kutsallaştırılan bu kavramlar giderek Tanrı simgesi ile anlatılmıştır..

Toplumun deneyleri ile yapıldığında insanın başını ağrıtmayan yüce değerlere ve olumlu eylemlere sarılma anlayışı Tanrı anlayışı ile eş değerdir..

Tanrı anlayışına erenlerde; akıl, sağduyu, vicdan gelişmiştir. Laiklik ilkesinin kabul edilişi ile bu gelişme hızlanmıştır.

Tanrı: Aklın, ahlakın, sağduyunun, vicdanın simgesi olup olumsuz bir iş yapmaya yeltenen insanı uyanan “CİZ!” olayı ile insanı; doğruluğa, dürüstlüğe sürükleyen duyguların tümüdür.

Tanrı anlayışında olanların: Birden çok kitabı vardır. İnsanı, savunma dışında kan dökmekten alıkoyan bütün güzel kitaplar kutsaldır.

Tanrı anlayışında olanlara göre: Tanrı (Allah) madde olarak yoktur, anlam (mânâ) olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, simge olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır..

Tanrı anlayışına varanlara göre gerçek anlamda Peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı (Allah) yoktur. Bunların din edebiyat ve felsefesinde mecaz anlamda söylenmiş olan terimlerdir ki halkın ve onları aldatanların anlattığı anlamda alınmamalıdır. Bu kavram ve terimlerin ne demek olduğu bilge ve ermiş kişilerden öğrenilmelidir..

Bu konuya yazılarımda sıkça geçen terimlere getireceğim kısa açıklamalarla burada ara vermek istiyorum:

Gökten olmak:Kötü davranış ve eylemlerde bulunmamak için çaba göstermek ve yanılarak da olsa yaptığı kötü işten rahatsız olmaktır.... Genel doğrulara, olumlu niteliklere, üstün değerlere,yüce kavramlarına değer vererek bunlara sarılmaktır.

Melek : İyi insanın simgesi... Doğru, dürüst, güzel, iyi, ve olgun insan.

Peygamber: Farsça “Peygam”den gelir. Haber veren anlamındadır.

Şeytan: Kötü insanın simgesi... Kötülükten zevk duyan.

İnsanları kötülüğe sürüklemek için: Aldatan, aşağılayan, kışkırtan, suçlayan insan.

Uyarıcı: Dinsel anlamda peygamber. Toplumsal anlamda ise insanlara bilimsel gerçekleri söyleyendir... Günümüzde, Almanya'daki, Hasan Mezarıcı: Dünyayı uyarıyor(!). Yurdumuzdaki "Çıplak Uyarıcı", ki Yaşar Nuri Öztürk olup giyinmeye zaman bulamadan sokağa çıkarak Türk halkını uyarıyor(!).

Yerden olmak: Aç gözlü, bencil, çıkarıcı olmak... Kendisine de, başkasına da yaptığı kötülükten rahatsız olmayıp; tersine zevk duyan... Dinsel deyimle: ÖLÜ...

Bütün bu kavramlar, gelecek yazılarımızda, daha derinlemesine ve geniş olarak açıklanacaktır...

Av. Hayri BALTA. 5.3.2002

ÇÜNKÜ ALLAH, HAK'KIN TA KENDİSİDİR 1, 3 (K. 22/6. 22/62. 24.25. 31/30)

"Bu, böyledir. Çünkü Allah gerçeğin, hakkın ta kendisidir. Müşriklerin O'ndan başka yalvardıkları tanrılar ise batıldır. Gerçekten Allah çok yücedir, çok büyüktür. (K. 31/30)

+

Av. Eren Bilge Balta Yorumu:

Söyleniş nedenleri ve yorumlarda bu âyet gerektiği biçimde açıklanmamıştır. Oysa bu âyet Allah konusunda çok önemli bir açıklamada bulunmaktadır.

Genellikle bizlere Allah şöyle tanıtılır:

"Kainatı yaratan ve yöneten tek mutlak varlık. Varlığı kendinden olan ve kemal sıfatlarını kendinde toplayan hakiki mabudun gerçek özel ismi. (İSLAMÎ TERİMLER SÖZLÜĞÜ. Dr. Hasan Akay. İşaret Yayınları. 2. Baskı)

Oysa yukarıdaki ayeti düşünerek okuduğumuz da bambaşka bir Allah'ın varlığı ile karşılaşyoruz.

Örnek vermek istersek:

Örneğin Başbakanımızın CHP hakkında şu sözleri sarf etmektedir:

"CHP'nin tek parti diktatörlüğünde ne yapıldı Allah aşkına?"

“CHP’ye soruyorum: Yahu senin bu memlekette dikili bir ağacın mı var?”

“Bu cibilliyetsiz (soysuz) partinin bu ülkeye hiçbir katkısı olmamıştır”

“CHP iktidarında şu ülkede bir taş üstüne taş kondu mu?”

“Biz bu CHP’nin cemaziyülevvelini (tüm geçmişini) biliriz hiç bir eserleri, emekleri yoktur bu ülkede...”

Gerçekten CHP bu ülkede taş taş üstüne koymadı mı? Oy hatırına bunları yadsımak bir hakkı tepelemektir. İnsan ne pahasına olursa olsun gerçeği söylemek zorundadır. Çünkü gerçek Hak’tır; Allah’tır... Gerçeğe uyulmak gerekir; çünkü gerçek yüce bir kavramdır.

Burada Başbakanımız bir gerçeği, bir hakkı tepelemektedir. Yani söylenmesi gerekeni söylememektedir. Hak, söylenmesi gerekendir; doğru olandır. Yerine getirilmesi gerekendir. Yüce bir değerdir. Allah’ın ta kendisidir...

Bu örnekleri çoğaltabiliriz. Ana, babaya saygı bir haktır.

İnsanın gördüğü olaylar hakkında tanıklık yapması ve olanı olduğu gibi söylemesi bir haktır.

İşçinin hak etmiş olduğu ücreti vermek bir haktır.

Gençlerin evlenme isteğine saygı göstermek bir haktır.

Okulunu bitirenin diploma istemesi bir haktır.

Hırsızlık, yolsuzluk, usulsüzlük, hukuksuzluk, haksızlık yapmadığı sürece yöneticilere itaat etmek bir hakkın yerine getirilmesidir.

Halk arasında bu Hak kavramına saygı gösterilir. Gerçeği söylemeyen birine halk “Gerçeği söyle! Hak’kı tepeleme der!”

Bu Hak kavramını okuyucularımız çoğaltabilir. İşte Kuran bu Hak kavramına öylesine önem vermektedir ki Hak için **“Çünkü Allah, Hak’kın ta kendisidir!”** demektedir. Bir başka anlamda **“Hak, Allah’ın ta kendisidir.”** demektedir...

Şunu anlamalıyız ki yapılması gereken doğrular, uyulması gereken erdemler, yerine getirilmesi gereken iyilikler kutsallaştırılıp uygulanırsa bir Allah’a tapmış oluruz. Aksi takdirde Allah’tan uzaklaşmış oluruz...

Ne mutlu Hak’ka saygı gösterenlere... Çünkü bir hak Allah’ın ta kendisidir.

Av. Eren Bilgebalta, 6.9.2010.

ALLAH NEREDEDİR?.. 4

“İBNİ ÖMER (r.a.)den rivayet edilen şu hadiste İbni Ömer İslam Peygamberine soruyor:

- Allah nerededir? Yerde mi, yoksa gökte midir?..

Resuli Ekrem (s.a.v.) efendimiz de:

Mü'min kulların kalbindedir.” diye cevap verdiler.”

Hadis'in kaynağı için bakınız: **(ARİFLERDEN İNCİLER.**

ŞEZİRÂT-ÜL ÂRİFİN) Mehmet Hanifi Mert. MENZİL YAYINEVİ. 1983. s. 39)

İnsanların yaratmış olduğu sanal Tanrı'nın ardına düşmeyelim. Yaratan'ın yaratılışımızda bize verdiği; akıl, sağduyu, vicdan, hoşgörü ve insan sevgisi gibi genel değerlerin ardına düşelim. Bu kavramları yüceltip kutsallaştıralım. Çünkü Tanrı; doğru, güzel, iyi, olumlu olan genel doğrular ve yüce duyguları kapsayan bir kavramdır. Gerisi HAYAL, yani ZAN'dır.

Bu konuya İslam Peygamberi de değinmiştir ve Kuran'da şöyle demiştir: Okuyalım:

“K. 6/116. Eğer Yeryüzündekilerin ekserisine uyarsan, seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zannın ardından yalan söylerler!”

“K. 10/36. Mâmafih ekserisi sırf bir zan ardından giderler. Halbuki zan, hak namına hiçbir şey iade etmez! Şüphesiz ki Allah onların ne yaptıklarını biliyor.” (Ayrıca 2/78. 6/148. 10/66'ya da bakabilirsiniz...)

“K. 53/28. Bu hususta onların hiç bilgileri yoktur, sırf zanna tabi oluyorlar. Hâlbuki zan, gerçeğe ait hiçbir şey ifade etmez.” (Ayrıca 2/78. 6/148. 10/66'ya da bakabilirsiniz...)

Demek ki insanların günümüze kadar 300 milyon Allah'a ve bir o kadar Din'e inanmış olmaları hep “Zan” larındandır...

“İnsanların yaratmış olduğu sanal Tanrı'nın ardına düşmeyelim. Akıl, sağduyu, vicdan, hoşgörü ve insan sevgisi gibi genel değerleri yüceltelim. Çünkü Tanrı; doğru, güzel, iyi, olumlu olan genel doğrular, insansal duygular gibi bütün yüce değerleri kapsayan bir kavramdır. Gerisi HAYAL

ALEMİ'dir..

Allah (Tanrı); yok değil vardır. Ancak; madde olarak yoktur, mana olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.

Yine Peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur. Kitaplarda sözü edilen; Cennet, Cehennem, huriler-gılmanlar, Kevser şarabı akan ırmaklar ve Allah halkın anladığı gibi gerçek anlamda anlaşılmamalıdır. Bunların başka anlamları vardır. Bakın bu konuda Şey Bedrettin Simavi ne demektedir:

“Hiç şüphe etme ki, semavi kitaplarda yazılı veya haberlerle ayılı köşkler, ırmaklar, cennet, huri, azap, cehennem ve emsali şeylerin herkesçe bilinen anlamlarından başka anlamları varır ve onları ancak hakka ermiş olanlar anlar.”(Şeyh Simaveni. Bezmi Nusret Kaygısız. İzmir, 1957 s. 121)

Şeyh Bedrettin'nin din konusunda hem şeriat hukukuna ve hem de kelam (Kuran) bilgisinde, Timurlenk huzurunda yapılan yarışmada birinciliği alan bir Türk bilginidir. Osmanlıysa Osmanlı, Müslüman'sa Müslüman'dır ve günümüzden 650 yıl önce yaşamıştır.

Allah (Tanrı) için var diyen insandır. Eğer Allah (Tanrı) din işine karışmış olsaydı; yeryüzünde 360 tane din olmazdı...

Ayrıca Mutlak Varlığın -doğanın- birçok gizleri olduğu kanısına varacak, Tanrı'nın, yani Mutlak Varlığın ve Onun belirtilerinden başka bir şey olmayan, her an değişen, tazeleşen nesnel âlemin, insanın ve onların özünün farkına varacak, farkına vardıktan sonra da bu gerçekleri elde etmek için bir çaba göstermek gereğini de kabul edeceksin. (DİKKAT EDİLİRSE DOĞA'YA MUTLAK VARLIK; yani ALLAH deniyor. HB) Kuram ve uygulama (Teori ve pratik). (Kazım Yardımcı adlı tasavvufçunun Varlık adlı kitabından)

(Âlemin ruhu O'dur. O'nun haberdar olmadığı hiçbir şey yoktur. Çünkü her şeyin içinde, özünde o vardır. Eşyadaki faaliyet, atomdaki enerji, doğadaki canlılık hep O Hayy'in her zerreye uzanmasıdır. O, her şeye kendisinden yakındır. Her şey O'nun bir görüntüsüdür. Kendisi görünmez, gizlidir. Yarattığı şeylerle görünür. (Süleyman Ateş'in bir yazısından)

Akıl ve vicdan denen şeyleri Tanrı olarak kabul etmiş

ve akla ve vicdana uymayı Tanrı'ya baş eğmek saymışlardır. İnsanlığa ters düşmeyen şeyler Tanrı sayılır.(İlhan Arsel. Dinsel Kimlik)

Bu görüşlerle ilgili örnek ayetleri aşağıda sıralıyorum:

“K. 2/186... Ve kullarım sana beni sorarlarsa... ben çok yakınlım; bana çağırdığında, çağırısına cevap veririm. Öyleyse benim çağırma uysunlar ve bana inansınlar. Belki doğru yola yönelirler.”

“K. 8/24 ... Ve bilin ki, Allah, kişi ile kalbi arasına girer.”

“K. 17/60. Ve hani sana, ‘Rab’in gerçekten bütün insanları kuşatmıştır’ demiştik.”

“K. 20/46 O dedi: Korkmayın. Evet ben sizinle birlikteyim; duyarım ve görürüm.”

“(K. 50/16 ... Biz, ona şah damarından yakınız!...”

“K. 51/21)Kesin olarak inananlara, yeryüzünde nice göstergeler vardır, kendi içinizde de. Artık görmüyor musunuz?”

“(K. 56/85 O anda, biz size ondan (ölümden) daha yakınız; ama göremezsiniz,”

Bu konuda bir de hadis vardır:

“Hiçbir yere sığmadım; mümin kulumun kalbine sığdım.”

Ayrıca şu da bilinmelidir ki:

“Allah ölümlerin Allah’ı değil; ancak, yaşayanların Allah’ıdır.” (İncil. Mat. 22/32. Mar. 12/27. Luka, 20/38)

Bu demektir ki öyle ölüp de mezara girdiğimiz de bizden hesap soracak bir mercii yoktur. Allah, fiziksel olarak ölmüş insanlar için olmadığı gibi; yaşadığı halde ölü olanlar için de söz konusu değildir. Allah, yaşarken ölü değil; diri olanlar için söz konusudur.

Allah: Madde olarak yoktur, mâna olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, simge olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Zat olarak yoktur, sanal olarak vardır. Tanrı; zat (kişi) olarak yoktur; insanın, sağduyu, vicdanı ve öngörüsü olarak vardır. İnsanlığa ters düşmeyen davranışlar olarak vardır.

Allah; simgesel bir anlatımdır. Üstesinden gelemeyeceğimiz Doğa yasaları ve toplum yönetmek için konulan kurallar yanında; akıl, mantık, sağduyu, vicdan yoluyla insanları iyiliğe yönelten duygudur. Bu duygu, insanın

içine doğar. Din ilminde buna:

Ruhül Kudüs = Cebrail = Vahiy = İçe doğuş...

Yukarıdan beri tanımını yaptığım bu Tanrı tanımı; sorumluluğunu idrak eden ve doğru ile eğrinin, güzel ile çirkinin, yalan ile doğrunun, batıl ile gerçeğin, hurafe ile bilimin, iyi ile kötünün ayrımında olan insanlar için söz konusudur. Yani “diri”ler için söz konusudur. Ölümler için dinsel sorumluluk (Tanrıya karşı sorumluluk) söz konusu değildir. Nasıl ki; küçük çocukların, beyinsel özürlü olanların ve de hayvanların Tanrısal sorumluluğu olmadığı gibi...

Bu tanıma göre peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur. Bunların hepsi simgesel anlatımlardır.

Tanrı sözleri ise nefsine hâkim olan ve kendini yetiştirmiş bilge kişilerin insanlığa yol gösteren sözleridir. Kim söylerse söylesen insanı, doğru olmaya, dürüst olmaya, iyi olanı yapmaya yönelten sözlere, kim söylerse söylesin Tanrı Sözü (Tanrı Kelamı) denir.

Ayrıca; Peygamber gönderen, kitap indiren insanın dışında maddi bir varlık olarak Allah da yoktur. Bunların hepsi din-i remziyedir; yani simgesel anlatım. İşte bir din adamı asıl bu gerçekleri öğrenmeye ve insanlığa açıklamaya çalışmakla yükümlüdür.

Şu da var ki Cennet de, cehennem de, hesap verme de yalan değildir; ama hepsi insan yaşarken ve de “diri” olanlar için son konusudur. Yaşadığı halde “ölü” söz konusudur.

Ne demişti Mevlana:

“Dünle söylenen dünle geçti cancağızım.

Bu gün için yeni şeyler söylemek lazım.”

Öyle; Müslüman'ım, Hristiyan'ım, Yahudi'yim deyen her insanın Allah'la, dinle, kutsal kitaplarla ilgisi yoktur. Bunların ki kuru (ölü) sözden ileri gitmez... Gitmediği için de varoluşlarından beri güzelim dünyamızı kan gölüne çevirmişlerdir...

Din; insanın yaşam yöntemini belirleyen akılcı bir dünya görüşüdür. En tehlikeli insan dinsiz insandır. Akla, bilime, insan sevgisine, mantığa, sağduyuya uygun davranmayan ilkesiz, kuralsız insana dinsiz denir.

En büyük dinsiz de ve en tehlikeli insan da başkalarının inançlarına saygısı olmayan insandır. Ne dediğimi anlamak

için. Kuran'ın 2/272 ayetine bakılmalıdır:

“Onların hidayete ermesi senin üzerine bir yükümlülük değildir. Zira, Allah dilediğini doğru yola getirir.” K. 2/272)

Aklı olmayanın dini de yoktur. Bir din; akılcı, bilimsel, çağdaş verilerden yoksunsa, Allah'la insanın arasına girmiştir. Günümüzdeki, tasavvufî anlayış dışındaki, bütün dinler insanı Allah'tan uzaklaştırmak için elinden geleni ardına koymamaktadır. Bunların hepsi de şu an Cehennemi yaşamaktadır.

Ben böyle dinden de, dindarlardan da Allah'a (Aklıma, mantığıma, sağduyuma ve vicdanıma) sığınırım.

İlginiz için ve bana yanıt verme sorumluluğunuzu yerine getirdiğiniz için size saygılar, sevgiler...

Her şey gönlünüzce olsun...

Av. Hayri Balta, 31.8.2005

X

Sayın Ömer Rey,

İyi çalışmış,

İyi araştırmış,

Çok emek sarf etmiş...

Doğrudur,

Dünya, hikmet yurdudur;

Ve bu dünyada oluşan her şey,

Kendinden evvelki sebepler etkisiyle yönünü bulur.

Kutlarım kendisini.

Sitemde değerlendireceğim bu ÖZLÜ SÖZLERİ"ni...

Sevgilerimle,

Eren Bilge, 23.1.2010

X

Sayın Ömer Rey,

Önce sevgi sundum.

Tasavvuf konusunu işleyen yazını aldım.

Benim daha önce yazdığım

92 sayfalık yazımın Tasavvuf Konusu başlıklı yazımın başına koydum.

Allah'ı (GERÇEĞİ) arayan bir kişiliğin var.
Gerçeği arayanlar O'na varırlar...

Ancak şunu unutmamakta yarar var.
Geleneksel anlayışla O'nu arayanlar,
Hiçbir zaman O'nu bulamazlar.

O'nu bulmak için O'nun ne olduğunu bilmek gerektir.
O, doğru dürüst yaşamaktır.
Genel doğrulara uymaktır.
Ortak değerlere saygı duymaktır.
Olumlu kavramları yaşamaktır.
Yüksek değerlere inanmak,
Olumlu ilkeler ve kuralları üstün tutmaktır
Hepsinden önemlisi erdemli yaşamaktır.

Bu nedenle Ebu Sait adlı Pirimiz şöyle bir söz etmiştir:

“O’nu kullukta arayan bulamaz.

O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir.”

demiştir:

(TEVHİDİN SIRLARI. Muhammed ibn Münevver. Kabalıcı yayınları. 2003. s. 294)

Allah: Aynı zamanda, akıl, sağduyu ve vicdandır.
Akıllı olan doğa ve toplum yasalarına uymalıdır.

Yine bu nedenle Hacı Bektaş İle Yunus Emre

Hararet nardadır saçta değildir.

Keramet baştadır taçta değildir

Her ne ararsan kendi ara

Kudüs'te, Mekke'de, Haç'ta değildir.

(Bu kıta, Hem Hacı Bektaş-ı Veliye; hem de Yunus

Emre'ye mal edilir.)

X

Bu tılsımı bağlayan

Türlü dilde söyleyen

Yere göğe sığmayan

Sıgmış bu can içine

Çok aradım özledim
Yeri göğü gözledim
Çok aradım bulamadım
Buldum insan içinde...

Bunlar da diğer Ermişlerin sözleridir.
Akil olan, dini tahkikide, olan bu sözler üzerinde
düşünmelidir.

Son olarak bir de bilimsel söz sana.
Bilmem nasıl gelecek bunlar sana...

“Hiçbir madde yoktan var olamaz.
Var olan da yok olamaz...”
(Maddenin Sakınımı Yasası, Lavezion)

İşte böyle dostum;
Sana gerçekleri sundum...

Sana, www.bilgebalt.com adresli siteme girmeni
öneririm,
Çalışmalarında başarılar diler, sevgiler derim...

Eren Bilge, 25.1.2010

ŞİRK VE MÜŞRİK... 5

Sen sofusun hep dinden dem vurursun
Bana da sapık dinsiz der durursun
Peki ben ne görünüyorsam o'yum
Ya sen ne görünüyorsan o musun?
Ömer Hayyam

Tanrı deyince aklımıza ne gelir?..

Göklerde elinde asası tahtında oturan, bazen öfkelenip
gazaba gelen, gazaba geldikçe kullarını cehennem ateşinde
yakan, bazen de bizi bağışlayan ve cennetin hayallere bile
zor sığan nimetleri ile mükafatlandıran bir Göksel Varlık?..

Ya da, skolastik düşüncenin kurucusu Johannes Scotus Eriugena'nın dediği gibi sonsuzdan gelip sonsuza uzanan bir sır, ucu bucağı olmayan bir enerji, bir Kozmik Bilinç midir Tanrı dediğimiz?

Bir Kutsal kitap düşünün, kainatı ve bu kainattaki bütün canlıları yaratan, onların sevgi ile birbirlerini kucaklamalarını isteyen Tanrı adına onun hükümlerini size ilettiğini söylüyor.. Ve o hükümler ki, milyarlarca insanın yaşamlarını bir şekilde etkiliyor.. Bir kısım insanlar hep o hükümlere göre karar veriyor, yaşamlarını inançları doğrultusunda hep o hükümlere göre düzene sokuyor. Ve bazıları sadece kendi yaşamlarını değil, başkalarının yaşamlarını da bu hükümlere uydurmaya çalışıyor öyleki, bu insanlar Kutsal kitaptaki hükümler gereği olarak bu uygulamaların yerine getirilmesinde kendilerini vazifeli hissediyor.

İnsanlığın en büyük yanıışı bu mu, sorusu da buradan, bu sonsuz enerjinin insanlara kitaplar gönderdiği inancından başlıyor görünmekte. Öyle bir inanç ki dünya asırlardır bu dinsel inançlar yüzünden birbirine girmiş durumda. Bu kavram içinde, her şeye muktedir olan sonsuz enerji, yani Tanrı'nın insanlara verdiği akılla onları kontrol etmediği, ya da edemediği ama, kitaplar ve peygamberler göndererek, onların vasıtası ile yarattığı insanları ısrarla kendine inandırmaya ve kontrol altına almaya çalıştığı görülüyor.

Gönderdiği son kitap olan Kuran'a baktığımızda, Allah'ın insanları, bu konuda akıllarına gelen soruları kabul etmeden, hatta bunu büyük günah sayarak, onları biraz da sonu gelmeyen cehennem ayetleri ile cezalandıracağını söyleyerek doğrudan kendisine ve peygamberine inanca çağırdığını görüyoruz.. Kuran, içeriğindeki ayetlerin devamlı olarak Allah'tan geldiğini, diğer dinlerin değil, İslam'ın hak dini olduğunu söylüyor ve bu ayetlerin Allah kelamı olduğunun inkar edilemeyeceğini tekrarlıyor.

Al-i İmran/19... Allah nezdinde hak din İslâm'dır. Kitap verilenler, kendilerine ilim geldikten sonradır ki, aralarındaki kıskançlık yüzünden ayrılığa düştüler. Allah'ın âyetlerini inkâr edenler bilmelidirler ki Allah'ın hesabı çok çabuktur.

Al-i İmran/102... Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır

şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin.

Kişi Müslüman olarak ölmediyse durumu ne olacaktır?..

Tanrı, bir din göndermiş olmamıştır, sonra bir din daha göndermiş bu din de amacına ulaşmamıştır.. Son olarak da İslam dinini göndermiş ve son gönderdiği ile diğerlerini sapıklıkla suçlamıştır..

3. Ali İmran./ 85. İslam'dan başka dinlere rağbet edenler tam bir sapıklık ve ziyan içerisindedirler.

Bu ifadeye göre, dünyada 5 milyardan fazla insan, Müslüman olmadığı için sapıklık ve ziyan içindedirler..

Ömer Hayyam, kendisinden başkasını doğru görmeyen, diğerlerine sapık diyen Müslümanları dörtlüğünde anlatıyor. Bu dörtlük bugün, herşey Kuran'da yazılıdır, batı bilimi Müslümanlardan almıştır diyen softa politikacılar için iyi bir örnektir.

Dünya üç beş bilgisizin elinde
Onlarca her bilgi kendilerinde.
Üzülme, eşek eşiği beğenir
Hayır var sana kötü demelerinde..
Ömer Hayyam

Tanrı, daha önce gönderdiği dinlerle insanları yola getiremediğini görerek, son olarak da İslam'ı gönderiyor ve başka dinden olanların bu dine dönmesini istiyor.. Bütün bu inanç sistemine baktığımızda, Tanrı tekdir ama gönderdiği dinler birden fazladır... Her şeye muktedir olan Tanrı'nın, ilk gönderdiği dinler ile amacına ulaşamayıp, daha sonra İslam dinini göndermesi ise meçhul sırlar taşımaktadır. Şirk kelime anlamı olarak Tanrı'ya ortak koştur. İslam inancına göre Allah'a ortak koşan kimse Müşrik'tir ve yeri cehennemdir.

Kuran'da Allah her şeyden önce, ısrarla kullarının kendisine inanmalarını ve kesinlikle başka bir ilaha inanmamalarını istemektedir.. En büyük günah şirkdir. Başka ilaha inananların gidecekleri tek yer de cehennemdir ve bu Kuran'da çeşitli ayetlerde defalarca yazar.

2. Bakara/22. O Rab ki, yeri sizin için bir döşek, göğü de (kubbemsi) bir tavan yaptı. Gökten su indirerek onunla, size

besin olsun diye (yerden) çeşitli ürünler çıkardı. Artık bunu bile bile Allah'a şirk koşmayın.

5. Maide/82. İnsanlar içerisinde iman edenlere düşmanlık bakımından en şiddetli olarak Yahudiler ile, şirk koşanları bulacaksınız. Onlar içinde iman edenlere sevgi bakımından en yakın olarak da "Biz Hristiyanlarız" diyenleri bulacaksınız. Çünkü onların içinde keşişler ve râhipler vardır ve onlar büyüklük taslamazlar.

31. Lokman/13. Lokman, oğluna öğüt vererek: Yavrucuğum! Allah'a ortak koşma! Doğrusu şirk, büyük bir zulümdür, demişti.

69. Hakka/9. Firavun, ondan öncekiler ve altı üstüne getirilen beldeler halkı (Lût kavmi) hep o günahı (şirki) işlediler.

4. Nisa/116. Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz; ondan başka günahları dilediği kimse için bağışlar. Kim Allah'a ortak koşarsa büsbütün sapıtmıştır.

17. İsra/39. İşte bunlar, Rabbinin sana vah yettiği hikmetlerdir. Allah ile birlikte başka ilâh edinme; sonra kınanmış ve (Allah'ın rahmetinden) uzaklaştırılmış olarak cehenneme atılırsın.

22. Hac/ 31. Kendisine ortak koşmaksızın Allah'ın Hanifleri (O'nun birliğini tanıyan müminler olun). Kim Allah'a ortak koşarsa sanki o, gökten düşüp parçalanmış da kendisini kuşlar kapmış, yahut rüzgâr onu uzak bir yere sürüklemiş (bir nesne) gibidir.

29. Ankebut/ 68. Allah'a karşı yalan uyduran yahut kendisine hak gelmişken onu yalan sayandan daha zalimi kimdir? Cehennemde kâfirlere yer mi yok!

29/69. Ama bizim uğrumuzda cihat edenleri elbette kendi yollarımıza erdirtireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir.

46. Ahkaf/5. Allah'ı bırakıp da kıyamet gününe kadar kendisine cevap veremeyecek şeylere tapandan daha sapık kim olabilir? (Oysa) onlar, bunların tapmalarından habersizdirler.

Bu kadar yüce bir varlığın yarattığı kulları tarafından kendisine ortak koşulmamasını isteme gibi bir zorunluluğa ihtiyacı var mıdır?.. Bu akla ilk gelecek olan soru olarak

beliriyor. İkinci soru ise, ısrarla kullarının kendisine inanmasını isteyen kutsal kitaplardaki Tanrı, neden sorgulayan kişilere içinde çelişkilerle dolu bir kitap yerine, daha inandırıcı bir ileti sistemi bulamamıştır?.. Tanrı yarattığı insana bir akıl vermiştir, ama o insanın o akılla kendi içinde sorgulama yapmasını istememektedir.

Herhalde bu sorular İslam inanırlarının öncelikli olarak cevabını bulmaları gereken sorular olarak geliyor.

Her ne kadar İslam'ın bir hoş görü dini olduğu söyleniyor olsa da, Kuran, Şirk içinde olan insanlar için farklı bir konum getirmektedir.

Tevbe/113. (Kâfir olarak ölüp) cehennem ehli oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar, (Allah'a) ortak koşanlar için af dilemek ne peygambere yaraşır ne de inananlara.

Rivayet edildiğine göre Resulullah amcası Ebu Talib için Allah'tan mağfiret dilemek istemiş, bunun üzerine yukarıdaki ayet inmiştir.. Daha öncede İbrahim Peygamber, babasının affı için Allah'a dua edeceğine dair babasına söz vermiş ve Allah'tan onun affını istemişti.. Fakat babasının Allah düşmanı olduğunu anlayınca dua etmeyi bırakmıştır.. Aşağıdaki ayet de onunla ilgilidir.

Tevbe/114. İbrahim'in babası için af dilemesi, sadece ona verdiği sözden dolayı idi. Ne var ki, onun Allah'ın düşmanı olduğu kendisine belli olunca, ondan uzaklaştı. Şüphesiz ki İbrahim çok yumuşak huylu ve pek sabırlı idi.

Konuyla ilgili bir hadiste şöyle der..

Yine Ebu Hureyre Radiyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: "Kıyamet günü, ateşten bir parça, boyun şeklinde uzanır. Bunun, gören iki gözü, işiten iki kulağı, konuşan bir dili vardır. Der ki: "Ben üç takım (insanı cezalandırmak) için vazifelendirildim: Allah'la birlikte bir başka ilaha dua eden kimse, bile bile zulmeden cebbâr, tasvirciler." Tirmizi, Cehennem 1, (2577).

Kardeşlik, dostluk ve sevgi dini olduğu iddia edilen Islâm, diğerlerine nasıl bakar?..

Önce En'am /108. Ayette, "Allah'tan başkasına tapanlara (ve putlarına) sövmeyin; sonra onlar da bilmeyerek Allah'a söverler. Böylece biz her ümmete kendi işlerini câzip

gösterdik. Sonunda dönüşleri Rablerinedir. Artık O ne yaptıklarını kendilerine bildirecektir” der.

Sonra, Tevbe / 28... “Ey iman edenler! Müşrikler ancak bir pisliktir.” demektedir.

Kimdir Müşrik?..

Sözlük tanımına göre, Müşrik, şirke giren yani Tanrı’ya, ortak koşan, birden fazla Tanrı inancında olandır. İslam anlayışı, Müşrik kelimesinin manasını, bir kulun ebedi hayatını cehenneme hak kazandırması şeklinde görür. Müşrik olmak, İslam anlayışında, Allah ile birlikte, Allah’a ait olan kavramlarda, kullara bir şekilde bir pay vermek, Allah’dan başka varlıklardan medet beklemek, Allah’ın kanunlarından başka kanun kabul etmek gibi Kuran ve Sünnetle şirk olduğu sabit olmuş hususlarda Allah’dan başkasına nasip ayırmaktır. Bu nasip ayrılan varlık taş, ateş, güneş veya herhangi bir gezegen, bir yıldız olabileceği gibi bir Peygamber veya bir melek de olabilir.

Tevbe Suresi / 30... ayete baktığımız zaman, Yahudiler, Uzeyr Allah’ın oğludur dediler. Hristiyanlarda İsa Allah’ın oğludur dediler. Bu onların ağızları ile geveledikleri sözlerdir. Sözlerini daha önce kafir olmuş kimselerin sözlerine benzetiyorlar. Allah onları kahretsin, Nasılda haktan batıla döndürülüyorlar.” dediğini görüyoruz.. Burada, Yahudilere ve Hristiyanlara yönelik bir nefret vurgulanıyor.. Sebep, Yahudilerin Uzeyr Allah’ın oğludur, Hristiyanların da İsa Allah’ın oğludur demeleri.., yani Allah’a ortak koşarak şirke girmeleridir.

Öncelikle, bilinmesi gerekir ki, Yahudilerin, Uzeyr Peygamberi, Allah’ın oğlu olarak gördükleri Tevrat’ın hiç bir bölümünde yazmadığı gibi, tarihin hiç bir yerinde de, belirtilmemiştir. Ayrıca On Emir’in ilk hükmü, Karşımda başka ilahların olmayacak. şeklindedir.

Tevrat / Çıkış / Bap 20/3. Dolayısı ile, Muhammed’in, bu yakıştırmayı hangi amaçla buraya koyduğu belirsizdir.

Ancak İncil’e baktığımızda, İslam inancına göre, İncil’deki öğretinin şirk’e yani Allah’a ortak koşma durumuna geldiğini görürüz.

Matta Bap 28/18-İsa yanlarına geldi ve onlara söyleyip dedi: Gökte ve yeryüzünde bütün hakimiyet bana verildi.

19- İmdi siz gidip bütün milletleri şakirt edin, onları Baba ve Oğul ve Ruhülkudüs ismiyle vaftiz eyleyin.

Yuhanna Birinci Mektup. Bap 5/4-Çünkü Allah'tan doğmuş olan herkes dünyayı yener ve dünyayı yenmiş olan galebe budur, yani imanımızdır.

5- İsa'nın Allah'ın oğlu olduğuna iman edenden başka, dünyayı yenen kimdir?

6- Su ve kan vasıtası ile, yalnız su ile değil, fakat su ile ve kan ile gelmiş olan budur, İsa Mesih'tir.

7- Ve şehadet eden Ruhtur, çünkü Ruh hakikattir.

8- Çünkü şehadet edenler üçtür. Ruh ve su ve kan. Ve üçü birde mutabıktırlar.

9- Eğer insanların şehadetini kabul ediyorsak, Allah'ın şehadeti daha büyüktür, çünkü Allah'ın kendi oğlu hakkında ettiği şehadet budur.

10- Allah'ın oğluna iman edenin onda şehadeti vardır, Allah'a iman etmiyen onu yalancı etmiştir, çünkü Allah'ın kendi Oğlu hakkında ettiği şehadete iman etmemiştir.

Yuhanna Bap 3/16- Zira Allah dünyayı öyle sevdiği biricik Oğlunu verdi, ta ki ona iman eden her adam helak olmasın, ancak ebedi hayatı olsun.

17- Çünkü Allah dünyaya hükmetsin diye değil, ancak dünya onunla kurtulsun diye, Oğlunu dünyaya gönderdi..

Tevbe Suresi 30 ve 31. Ayetlerde geçen teslis konusu, yani Hristiyanların, Kuran'daki ayetlerde yazıldığı şekli ile, Allah'dan başka, kutsal ruh ve İsa'yı kendilerine Rab edinmeleri, İncil'de bu şekilde belirtilmiştir.. Kuran, İncil'de belirtilen bu ayetlere dayanarak, Hristiyanların teslis inancını red eder.

9. Tevbe 31. Yahudiler Allah'ı bırakıp bilginlerini, Hristiyanlar'da rahiplerini ve Meryem oğlu İsa'yı rabler edindiler.. Halbuki onlara ancak tek ilaha kulluk etmeleri emrolundu...

Aynı şekilde Maide 73. Andolsun "Allah, üçün üçüncüsüdür" diyenler de kâfir olmuşlardır. Halbuki bir tek Allah'tan başka hiçbir Tanrı yoktur. Eğer diye geldiklerinden vazgeçmezlerse, içlerinden kâfir olanlara acı bir azap İsa'bet edecektir.

Müşrik kelimesinin tanımına göre, Putperestler birer

müşriktir, çünkü putları kendilerine şefaatçi sayarak Allah'a eş koşmaktadırlar. Her ne kadar Tevrat'da belirtilmediyse de, Kuran'a göre Yahudiler, Uzeyr Peygamber Allah'ın oğludur, demişlerdir ve dolayısı ile Uzeyr'i Tanrı'ya eş koştukları için İslam anlayışına göre onlar da Müşriklerdir.. Aynı şekilde İsa'yı Allah'ın oğlu olarak gördükleri için, dolayısı ile Tanrı'ya eş koşmuş olduklarından, Hristiyanlar da Müşrik tanımlaması içine girmektedirler... Yani İslam'ın dışındaki bütün dinlerden olanlar İslam'a göre bir şekilde müşrik kavramı içindedirler.

Kuran'da müşrikler hakkında yazılı olan ayetler ise bugün İslami radikal kesimden bir çok kişiyi tahrik eder ifadeler içermektedir.

Tevbe /5... Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları yakalayın, onları hapsedin ve onları gözetleme yerinde oturup bekleyin. Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar, zekatı da verilerse artık yollarını serbest bırakın. Allah bağışlayan, esirgeyendir.

Bu ayet aslında, o zamanki şartlarda Müslümanların kavga halinde olduğu Müşrikler için söylenmiş olmakla birlikte, bugün Kuran'ı, Kuran'ın da kendisini tanımladığı şekilde, bütün zamanlar için gören, dolayısı ile hükümleri de aynen bugüne uygulamak isteyen fanatik kökten dinciler tarafından kullanılarak tatbik edilmek istenmektedir.

Haram ay Bakara 217. Ayette de geçer. Sana haram ayı, yani onda savaşmayı soruyorlar. De ki: O ayda savaşmak büyük bir günahıdır. (İnsanları) Allah yolundan çevirmek, Allah'ı inkâr etmek, Mescid-i Haram'ın ziyaretine mâni olmak ve halkını oradan çıkarmak ise Allah katında daha büyük günahıdır. Fitne de adam öldürmekten daha büyük bir günahıdır. Onlar eğer güçleri yeterse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler. Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemliktirler ve orada devamlı kalırlar.

Bakara'da bahsi geçen haram ay Recep olarak anlatılır. Tevbe/5 ayette bahsi geçen haram ayların ne oldukları tam olarak belirtilmemiş ise de, Tevbe suresi 2. ayette Müşriklere tanınan 4 aylık süre olarak görünmektedir.

Aslında haram aylar olarak bilinen Zilkade, Zilhicce, Recep ve Muharrem ayları Cahiliye döneminden kalma bir gelenektir. Bu aylarda savaş yapılmadığı ve kavimler arasında rahatça ticaret yapıldığı bilinmektedir. Ayet, bu cahiliye döneminden kalma gelenekte tanınan süreyi müşrikler için tanımaktadır. Müşriklere 4 ay gibi belli bir zaman tanınmakta bu zaman içinde Müslümanların istedikleri gibi davranmazlarsa öldürülmeleri vacip olmaktadır.

Tevbe Suresi ilk 4 ayet bunu bildirir.

1. Allah ve Resûlünden kendileriyle antlaşma yapmış olduğunuz müşriklere bir ihtar!

2. (Ey müşrikler!) Yeryüzünde dört ay daha dolaşın. İyi bilin ki siz Allah'ı âciz bırakacak değilsiniz; Allah ise kâfirleri rezil (ve perişan) edecektir.

3. Hacc-ı ekber (en büyük hac) gününde Allah ve Resûlünden insanlara bir bildiridir: Allah ve Resûlü müşriklerden uzaktır. Eğer tevbe ederseniz, bu sizin için daha hayırlıdır. Ve eğer yüz çevirseniz bilin ki, siz Allah'ı âciz bırakacak değilsiniz. (Ey Muhammed)! o kâfirlere elem verici bir azabı müjdele!

4. Ancak kendileriyle antlaşma yaptığınız müşriklerden (antlaşma şartlarına uyan) hiçbir şeyi size eksik bırakmayan ve sizin aleyhinize herhangi bir kimseye arkı çıkmayanlar (bu hükmün) dışındadır. Onların antlaşmalarını, süreleri bitinceye kadar tamamlayınız. Allah (haksızlıktan) sakınanları sever.

Önceki ayetlere bakarsak Tevbe 5 ayetin yazılış nedenin, o zamanki karşılıklı saldırılardan dolayı olduğunu görürüz ancak, bu hükümler bugün daha öncede belirtildiği gibi kökten dinciler tarafından Kuran'ın evrenselliği anlayışı içinde farklı şekillerde yorumlanabilmektedir.

Burada belirtmelidir ki, ayetler her ne kadar müşrik tanımlaması içinde öncelikle putperestleri işaret ediyor gibi görünüyorsa da, Hristiyan ve Yahudilerin Allah'tan başka Rabler edindiklerini Tevbe 30-31 ayetlerde açıkça ifade etmektedir. Müşrik kelimesinin anlam olarak Tanrı'ya eş koşan olduğu göz önüne alınacak olursa, Hristiyan ve Yahudilerin de Allah'tan başka Rabler edinmekle İslam inancına göre Tanrı'ya eş koşmakta oldukları ve bu nedenle

de Allah tarafından onlara ayet içinde beddua edildiği görülür.

Tevbe 5 ayete baktığımız zaman, öncelikle, bir kısım İslam anlayışı bunu o günün şartlarında, Müşrikleri yola getirmek için gelen bir uygulama olarak görmekteyse de, bazı fanatik İslamcılar, Kuran'ın, Nisa 89 ayetindeki gibi o zamanın şartlarına dayanan diğer ayetlerin ifadelerine göre, bu hükümleri bütün gayri Müslim'lere uygulanacak bir emir olarak algılayabilmektedirler.

Nisa 89. Sizin de kendileri gibi inkâr etmenizi istediler ki onlarla eşit olasınız. O halde Allah yolunda göç edinceye kadar onlardan hiçbirini dost edinmeyin. Eğer yüz çevirirlerse onları yakalayın, bulduğunuz yerde öldürün ve hiçbirini dost ve yardımcı edinmeyin.

Günümüzde bunun örneklerini görmekteyiz. 17 Kasım 1997 tarihinde, Mısır'ın Luksor kentinde Hatşepsut Tapınakları önünde 69'u Gayri Müslim, 78 kişi, pusuya yatan İslami Cihat Örgütü tarafından, içlerinde Kuran hükümlerinden habersiz, hayatın daha çok başında 6 yaşlarında çocuklarla birlikte kurşunlanarak öldürülmüştü. Katliamdan tesadüfen kurtulan İsviçreli bir turist, "Dizlerimizin üzerine çökertip kurşunlamaya başladılar. Herkes öldükten sonra da 'Allah Allah' diyerek dans ettiler" diyordu. Kuran'dan başka bir kitap tanımayan radikal İslami teröristler, aldıkları formasyonu burada bütünüyle göstermiş oldular. Aynı sene, 18 Eylül'de de başkent Kahire'deki bir turist otobüsüne saldırı düzenlenerek 9 turist öldürülmüştü.. Ve basın, 1992 den bu yana bu olaylarda toplam 1260 kişinin öldürüldüğü haberini verdi. (18 Kasım 1997 Milliyet Gazetesi). Bütün bu insanlar İslam uğruna öldürüldüler. Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Haliyle bugünkü İslam anlayışı bu katilleri kınayacak ve bunun faturası İslam'a çıkarılamaz diyeceklerdir. Ancak iyice düşünmek gerekir ki, bu günahsız insanları öldürenleri hangi düşünce, hangi öğreti bu şekilde şartlamıştır. Tanrı "Müşrikleri nerede bulursanız orada öldürün" derken bilememiş midir ki bu hükümler günün birinde küçük çocukların ve masum insanların ölümüne neden olacaktır?.. Onlarca insan Otel odalarında diri diri yakılacaktır.

(Sivas Katliamı 38 kişi otel odalarında diri diri yakıldılar..) Cevaphepaynıdır..Allah'ıntakdiri. "Müşriklerancakbirpisliktir, Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin, içinizden onları dost edinenler onlardandır" ifadeleri içinde, insanlar arasında hangi dostluk ve sevgi bağlarının kurulması mümkündür? Yukarda yazılı olanlar Tanrı sözü olarak kabul ediliyor. Aşağıdakinin ise Allah'ın kulu Ömer Hayyam'ın sözleri olduğu biliniyor...

**Sevgiyle yoğrulmamışsa yüreğin
Tekke de manastır da eremezsin
Bir kez gerçekten sevdin mi dünyada
Cennetin, cehennemin üstündesin..**

Hak dininin hak arayışı, bir kutsal kitabın insanlara yönelik sevgi öğretisi bu şekilde mi olmalıdır?.. 23 - Aralık - 1930 Menemen'de, Derviş Mehmet öncülüğünde, şeriat ilan edilmişti.. Silahlı dinci grup ile güvenlik güçleri arasında çıkan çatışmada bir asteğmen ve bir bekçi öldürülmüştü. O zaman da bu vahşet gene İslamiler tarafından yapılmıştı... Kanlı şeriat denemesinin yapıldığı bu olayda, Asteğmen Mustafa Fehmi Kubilay'ın kafası kör bir bıçakla kesilmiş, ve Derviş Mehmet, bir zafer kutlarcasına, elinde Kubilay'ın kanlı başı ile sokak sokak dolaşmıştı... Bu olay sanki Tevbe suresinin 14. Ayetini doğrularcasına meydana gelmiş gibidir.

9.Tevbe /14. Onlarla savaşın ki, Allah sizin ellerinizle onları cezalandırsın, onları rezil etsin, sizi onlara galip kılsın ve mümin toplumun kalplerini ferahletsin...

Kuran bütün bunları söylerken bir başka ayette, bir önceki ayetlerle tam bir çelişki içinde, İslam'ın ne kadar da bağışlayıcı olduğunu vurgular,

9.Tevbe /6.. Ve müşriklerden biri senden aman dilerse, Allah'ın kelamını işitip dinleyinceye kadar ona aman ver sonra Müslüman olmazsa, onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır. İşte bu müsamaha, onların bilmeyen bir kavim olmalarından dolayıdır.

Tabi olarak bir çok Müslüman hala, Kuran yanlış anlaşılmaktadır diyerek, bu ayetlerin Peygambere karşı anlaşmalarını bozanlar için geldiğini ve Müslümanların

bir savunma yaptıklarını söylerler. Sonuç olarak bu tür yaklaşımlar uygulamalar konusunda bir şeyi değiştirmemektedir. Anlaşmaları bozanlar için ayrıca ayetler yazılmıştır..

9. Tevbe /12. Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlar, ve dininize saldırırlarsa, küfrün önderlerine karşı savaşın. Çünkü onlar yeminleri olmayan adamlardır. Onlara karşı savaşırsanız umulur ki küfre son verirler..

İnsanları savaşılmaya teşvik eden ve cesaretlendiren ayetlerde savaşanların cennetlerde mükafatlandırılmaları düşünülmüştür.. Hepsi Tanrı adına...

9/21. Rableri onlara, tarafından bir rahmet ve hoşnutluk ile, kendileri için, içinde tükenmez nimetler bulunan cennetler müjdeler.

9/22. Onlar orada ebedî kalacaklardır. Şüphesiz ki Allah katında büyük mükâfat vardır.

Resul hep Allah'ın yanındadır. Resule karşı yapılan her hareket sanki Allah'a karşı yapılmıştır.. Allah'ın müminlerle, insanlarla savaşmaları karşılığında bir alışveriş içersinde olması hangi inançlar çerçevesinde ve nasıl düşünülür..?

9. 111. Allah müminlerden, mallarını ve canlarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşır, öldürürler, ölürler. (Bu), Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da Allah üzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır! O halde O'nunla yapmış olduğunuz bu alış verişinizden dolayı sevinin. İşte bu, (gerçekten) büyük kazançtır.

Tarihlerden beri Müslümanlar, Yahudiler, Hristiyanlar ve hatta aynı dinin uzantısı mezhepler birbirleri arasında hep kavga ettiler. Hepsi, kendi Gök Tanrıları adına öldürdüler, öldürüldüler. Acaba Gök Tanrı dünya insanına farklı dinler göndererek, onlara kitaplarında adeta birbirlerine düşman olmalarını mı öğütledi?..

Tevrat'a bakalım.

Tesniye, Bap 20.

10- Bir şehre karşı cenketmek için ona yaklaştığın zaman, onu barışıklığa çağıracaksın.

11- Ve vaki olacak ki, eğer sana sulh cevabı verirse, ve

kapılarını sana açarsa, o vakit vaki olacak ki, içinde bulunan bütün kavm sana angaryacı olacaklar ve sana kulluk edecekler.

12- Ve eğer seninle musalaha etmeyip cenk etmek isterlerse, o zaman onu muhasara edeceksin.

13- Ve Allah'ın Rab onu senin eline verdiği zaman, onun her erkeğini kılıçtan geçireceksin.

14- Ancak kadınları ve çocukları ve hayvanları ve şehirde olan herşeyi, bütün malları kendin için çapul edeceksin ve Allah'ın Rabbin sana verdiği düşmanlarının malını yiyeceksin.

15- Bu milletlerin şehirlerinden olmayıp senden çok uzakta bulunan bütün şehirlere böyle yapacaksın.

16- Ancak Allah'ın Rabbin miras olarak sana vermekte olduğu bu kavimlerin şehirlerinden nefes alan kimseyi sağ bırakmayacaksın.

17- Fakat onları, Hittileri, ve Amorileri ve Kenanlıları ve Perizzileri ve Hivileri ve Yebusileri, Allah'ın Rabbin sana emrettiği gibi tamamen yok edeceksin.

Bir insan topluluğunu yok etmenin adı katliamdır. Tanrı Tevrat'da gönderdiği bu ayetleri ile insanlara katliam öneriyor... Tanrı'nın katliam istemesi mümkün müdür?.. Tevrat'taki bu ayetlere benzer ayetler, benzer şekli ile Kuran'da da vardır.. Bir yandan Müslümanlara size düşman olan kavimlerle savaşın ve aşırıya gitmeyin derken,

Bakara. 190. Size karşı savaş açarlara, siz de Allah yolunda savaş açın. Sakın aşırı gitmeyin, çünkü Allah aşırıları sevmez.

Bakara. 191. Onları (size karşı savaşanları) yakaladığınız yerde öldürün. Sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın. Fitne, adam öldürmekten daha kötüdür. Mescid-i Haram'da onlar sizinle savaşmadıkça, siz de onlarla savaşmayın. Eğer onlar size karşı savaş açarlarsa siz de onları öldürün. İşte kâfirlerin cezası böyledir.

Bir yandan sadece İslam adına savaşmayı da, savaşmak ve öldürmek için yeterli bulur. Ayrıca kullandığı ifadeler de ilgi çekicidir...

Saf/10. Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi?

Saf/11. Allah'a ve Resûlüne inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır.

Ancak, cihat hakkını vererek yapılmalıdır.

Hac/78. Allah uğrunda, hakkını vererek cihat edin. O, sizi seçti; din hususunda üzerinize hiçbir zorluk yükledi; babanız İbrahim'in dininde (de böyleydi). Peygamberin size şahit olması, sizin de insanlara şahit olmanız için, O, gerek daha önce (gelmiş kitaplarda), gerekse bunda (Kuran'da) size "Müslümanlar" adını verdi. Öyle ise namazı kılın; zekâtı verin ve Allah'a sımsıkı sarılın. O, sizin mevlânızdır. Ne güzel mevlâdır, ne güzel yardımcıdır!

Savaşanlara ayrıca cennet vaatleri verir...

Saf/12. İşte bu takdirde O, sizin günahlarınızı bağışlar, sizi zemininden ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerindeki güzel meskenlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur.

Savaşmayana cennet yoktur...

Al-i İmran/142. Yoksa Allah içinizden cihat edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?

Kafirler ise her zaman olduğu gibi cehenneme girecektir..

Tahrir /9. Ey Peygamber! Kâfirlere ve münafıklara karşı cihat et, onlara karşı sert davran. Onların varacağı yer cehennemdir. O gidilecek yer ne de kötüdür!

İnsanlara saldırılar yapılmıştır.. Kendilerine saldırıda bulunan ve kervanlarını talan eden Müslümanlara karşı da onlar saldırmaya başlamıştır. Ve artık Allah insanlara barış içinde yaşamayı değil de savaşı farz kılmaktadır..Daha önce Musa'ya kavimleri tamamen yok etmesini emrettiği gibi..

Bakara/216. Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah bilir, siz bilmezsiniz.

Bakara/218. İman edenler ve hicret edip Allah yolunda cihat edenler var ya, işte bunlar, Allah'ın rahmetini umabilirler. Allah, gafûr ve rahîmdir.

Bu durumda insan aklına, nasıl olur da Tanrı insanların birbirlerini öldürmelerini onaylar, daha da ötesinde bunu öğütler şeklinde sorular gelmeyecek midir?..

İslam, bu konuda savaşların bir saldırı değil bir savunma niteliğinde olduğunu söyleyecektir.. Bunu doğrulayan ayetler de vardır. Ancak, o zaman ki tarihe baktığımız zaman, İslam öncesi, cahiliye döneminde her ne kadar kavimler arası çatışmalar oluyorsa da, İslam'ın kuvvetlenmeye başladığı zamanlarda bu çatışmaların savaşlara dönüştüğünü ve İslam'ın diğerleri üzerinde bir hakimiyet kurmaya çalıştığını görürüz.

İslam önceleri putperestlere, Yahudilere ve Hristiyanlara karşı, şiddet göstererek yaklaşmıyordu çünkü kuvvetli değildi. Sizin dininiz size benim dinim bana diyordu..

Kafirun/6. Sizin dininiz size, benim dinim de banadır.

Ne zaman ki kuvvetlendi,

Bakara 193... Yalnız Allah dini kalana kadar onlarla savaşın... Demeye başladı.Allah Dini.. Hangi din...?

Ali İmran 19. Allah nezdinde hak dini İslam'dır...

İşte açık cihat çağırısı. yalnız Allah dini İslam kalana kadar savaşın.

Bu öğretiler içerisinde, bugün bu kitabın inanırları, haliyle etrafa saldıracaklar, müşrik olarak tanımladıkları insanları geride tek İslam kalana kadar buldukları yerde öldüreceklerdir.. Ve bizler hala bu insanlık dışı hareketler karşısında sadece susmakta olacağız...

1978 Maraş katliamında da, sanki Maide 33 ayette söylenenler tatbik edilmek istenircesine bazı kişilerin el ve ayakları çapraz kesilerek infaz uygulanmıştı..

Maide 33. Allah ve Resulüne karşı savaşanların ve yeryüzünde hak düzeni bozmaya çalışanların cezası ancak ya acımadan öldürülmeleri, ya asılmaları, yahut el ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi, yahut da bulundukları yerden sürülmeleridir. Bu onların dünyadaki rüsvalığıdır. Onlar için ahrette de büyük azap vardır.

El ve ayakların çaprazlama kesilmesi aslında Hamurabi kanunlarından gelen bir gelenektir. Ayrıca, Firavun'un da insanları bu şekilde cezalandırdığını Kuran'da söyler. Araf /124.

123. Firavun dedi ki: "Ben size izin vermeden ona iman mı ettiniz? Bu, hiç şüphesiz şehirde, halkını oradan çıkarmak için kurduğunuz bir tuzaktır. Ama yakında (başınıza

gelecekleri) göreceksiniz!

124. Mutlaka ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sonra da hepinizi asacağım!”

Şimdi, ne tuhaftır ki, yüce Allah, Hamurabi’nin yada Firavun’un kullandığı cezaları onlardan örnek almaktadır.

Bazı tefsirciler, bu ayetin, kesmekten kasıt olarak, elini yasaklanan şeyden çektirmek, yada elinde iz bırakacak şekilde kesilmeleri ifade ettiğini öne sürerler.. Maide 33 ayetteki diğer ifadeler bu açıklamanın hiç de öyle olmadığını gösteriyor.. Öncelikle çaprazlama elin ve ayağın çekilmesi gibi bir ifadenin hiç bir anlam taşıması düşünülemeyeceğine göre, buradaki kes kelimesinin, çek anlamı ile hiç bir ilişkisi yoktur.. İz bırakmak için kesmenin ise, kesilen yerde bırakılan izin, giysi ile kolayca kapatılması söz konusu olduğundan, kes kelimesinin iz bırakmak için kes anlamıyla da bir ilgisi yoktur.. Kaldı ki, ayet asılmaları yada acımadan öldürülmeleri ifadesini açık bir şekilde kullanmıştır.

Aşağıdaki ayet, biraz da o zamanki Arap topluluğunun ne kadar kolay aldatılabilirliğine ve kolayca güdülmeye hazır olduğuna bir örnek teşkil etmektedir.

Tevbe 123... Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar.. Bilin ki Allah sakınanlarla beraberdir..

Tanrı’nın kullarına olan sevgisi, gene Tanrı adına bu şekilde gösteriliyor. Gene ölüm ve Allah yolunda ölmenin hayırlı olduğu ifadeleri.

Al-i Imran. 157. Eğer Allah yolunda öldürülür ya da ölürseniz, şunu bilin ki, Allah’ın mağfireti ve rahmeti onların topladıkları bütün şeylerden daha hayırlıdır.

Ve Göksel Varlık, kulları için kullarına, vurun boyunlarına diye emir veriyor!.. Enfal. 12. Hani Rabbin meleklere: “Muhakkak ben sizinle beraberim; haydi iman edenlere destek olun; Ben kâfirlerin yüreğine korku salacağım; vurun boyunlarına! Vurun onların bütün parmaklarına! diye vahyedyordu.

Ve Peygamber insanlara her dediğini kolayca yaptırabilmek için gene kendisini Allah’ın yanına koyuyor. Enfal. 13. Bu söylenenler, onların Allah’a ve Resûlüne karşı

gelmelerinden ötürüdür. Kim Allah ve Resûlüne karşı gelirse, bilsin ki Allah, azabı şiddetli olandır.

Ve hemen arkasından gene sonu gelmeyen cehennem korkutmaları.

Enfal. 14. İşte bu yenilgi size Allah'ın azabı! Şimdilik onu tadın! Kâfirlere bir de cehennem ateşinin azabı vardır.

Enfal. 16. Tekrar savaşmak için bir tarafa çekilme veya diğer bölüğe ulaşıp mevzi tutma durumu dışında, kim öyle bir günde onlara arkaya çevirirse muhakkak ki o, Allah'ın gazabını hak etmiş olarak döner. Onun yeri de cehennemdir. Orası, varılacak ne kötü yerdir!

Savaşanların aralarında vicdan muhasebesi yapmaya kalkanlar dahi daha başından şartlandırılıyor, ve nihayet öldüren gene Allah oluyor!.. Enfal. 17. (Savaşta) onları siz öldürmediniz, fakat Allah öldürdü onları; attığın zaman da sen atmadın, fakat Allah attı (onu). Ve bunu, müminleri güzel bir imtihanla denemek için (yaptı). Şüphesiz Allah işitendir, bilendir.

Bir kutsal kitap düşünün ki, birçok ayeti insanların bilinçlerinin altına sistemli bir şekilde yerleşmesi için devamlı tekrarlayan öldür emirlerinden oluşmakta. Önce hak dini İslam'dır, bunun dışındakiler sapıklık içersindedirler, der. Bir taraftan erotik ve egzotik cennet vaatleri ile umutlandırılan, diğer taraftan korkunç cehennem lavları ve işkenceleri ile korkutulan insanlar. Ve İslam'ın dışındakilere karşı işlenen kin...

Bütün bu hükümler insanlara Tanrı kelamı olarak sunulmuştur. Ve insanlar bu hükümlerin Allah kelamı olduklarına inanmışlardır. Bu insanlar Allah'ın hükümlerini yerine getirdiklerini sanarak öldürürler.

Ancak her şeyi önceden bilen Tanrı, bütün bu öldür emirlerini verirken, bir sürü masum insanın hayatlarını bir hiç yüzünden kaybedeceklerini, masum çocukların öldür hükmü içeren ayetleri uygulamak isteyen fanatik İslamcılar tarafından öldürüleceğini, düşünememiştir. Bu da gene Kuran'da anlatılan Allah'ın takdiridir...

Aşağıda, Müşriklerle ilgili hadisleri bulacaksınız.

1023 - Semure İbnu Cündeb (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki:

“Müşriklerin yaşlılarını öldürün, fakat tıfıllarına (şerh) yani henüz tüyü çıkmayanlara dokunmayın.” Ebu Dâvud, Cihâd 121, (2670); Tirmizî, Siyer 28, (1583).

164 - Esma Bintu Ebî Bekr (radiyallahu anhâ) anlatıyor: Henüz müşrik olan annem yanıma geldi. (Nasıl davranmam gerekeceği hususunda) Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)’den sorarak: “Annem yanıma geldi, benimle (görüüp konuşmak) arzu ediyor, anneme iyi davranayım mı?” dedim. “Evet” dedi, ona gereken hürmeti göster.” Buhârî, Hibe 28, Edeb 8; Zekat 50 (1003); Ebu Dâvud, Zekât, 34, (1668);

1093 - Seleme İbnu’l-Ekva (radiyallahu anh) anlatıyor: “Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) bir seferde idi, müşriklerden bir casus gelip, ashâbının yanında bir müddet oturup konuştu. Sonra sıvışıp gitti. Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm): “(O bir casustur, arayıp bulun ve öldürün!” diye emretti. Ben (erken) bulup öldürdüm. Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) selebini bana bağışladı.” Buhârî, Cihâd 173; Müslim, Cihâd 45, (1754); Ebu Dâvud, Cihâd 110, (2653); İbnu Mâce, Cihâd 29, (2836).

“....Her Müslüman bir başka Müslümana haramdır. İki Müslüman birbiriyle kardeştir ve birbirlerine yardımcıdırlar. Bir kimse Müslüman olduktan sonra müşrikleri terkedip, Müslümanlara karışmadıkça hiçbir ameli (Allah katında) makbul değildir.”

Nesâî, Zekât 72, (5, 82).

GÜNDELİK DİLDE “ALLAH” 6

Müslüman kavimlerin konuştuğu dillerin genel yapısına bakıldığında, denebilir ki dünyada hiçbir dil, dile yedirilmiş, havaya sinmiş bir ruh misali hiç bu kadar irfanî-kelâmî ve entelektüel-felsefî düzeyde zengin ve yoğun değildir.

Bu dillerde asal olan iki kaynak var: Kur’an ve Sünnet. Bu iki kaynak Müslüman kavimlerin dillerinde temel teşkil eden kök paradigmayı meydana getirirler. Gündelik hayatta, kelâm, fıkıh, tasavvuf ve hatta argo lisan bile bunun bir türevi hükmündedir. Bu söz konusu türevlerin sayısını yüzlerle değil, meramın ifade biçimine göre binlerle, yüz binlerle

ifade etmek mümkün.

Biz dili Tuba Ağacı'na benzettiğimize göre, bu kutlu ağaçta tohum Allah'ın ezeli ve sınırsız ilmi olan Levh-i Mahfuz'dur. Gövde Kuran'dır. Sünnet'in öğrenilmesi ve ifade biçimiyle bu gövdeden üç büyük dal çıkar. Bunlar da Tevhit, Tesmiye ve Tekbir'dir:

Lâilâhe illallah (Allah'tan başka tanrı yoktur);

Bismillah (Allah'ın adıyla);

Allah-u ekber (Allah en büyüktür).

Bu üç büyük daldan İslâmi ilimler tefsir, hadis, fıkıh, kelâm, tasavvuf, felsefe (İlâhi hikmet) ve diğerleri türer. Bunlardan da yapraklar teşekkül etmektedir ki, yapraklar gündelik hayatımızdaki konuşmalarımız, kullandığımız kelime ve cümlelerdir.

Türkçe, Müslüman kavimlerin konuştuğu en güzel dillerden bir tanesidir ve Kutlu Ağaç modeli bu dilin yapısında fazlasıyla tezahür etmektedir.

Allah, Allah!: Hayret ifade eder...

Maşallah: Hayret ifade eder...

İnşaallah

Estağfurullah

Fesuphanallah

Allah izin verirse

Allah'ın izniyle

Elhamdülillah

Allah'a şükür

Hayret Vallah

Vallahi

Billahi

Tallahi

Allah bilir

Allah bilir ya!

Allah'ın Evi

Allah'ın yardımıyla

Allah'ın emriyle

Allah'ın emri

Bugün Allah için ne yaptın?

Allah'ın emriyle, Peygamberin kavliyle

Her şey Allah'tan
Allah'a havale ettim.
Allah korkusu
Allah sevgisi
Hayırlısı Allah'tan
Allah'ın gücüne gider
Allah'ın sillesi
Allah'ın tokadı yok
Bu Allah'ın tokadıdır.
Allah'ın dini
Allah Elçisi
Allah'ın Kitabı
Allah ilham etti
Allah korudu
Allah'a emanet ol
Allah söyletiyor
Ya Allah
Allah İslah etsin
Allah akıl fikir versin
Allah gönlüne göre versin
Allah kerim
Allah büyük
Allah yardım eder
Allah'ın yardımı
Allah'ın takdiri
Allah kaza belâ vermesin
Allah muhafaza
Allah yolunda şehit
Bu söze Allah kefil
Söz bir Allah bir
Allah'a sığındım
Allah rahmet etsin
Allah razı olsun
Allah, dilemese hiçbir şey olmaz
Allah'a isyan etme
Allah ile kul arasına girilmez
Allah'ın haram ve helâlleri
Allah'a inanmak
Allah'ın emanetini teslim etti

Allah'ın adıyla
Allah'a karşı nankör
Allah'a ortak olmak
Allah'ın hikmeti
Allah'ın hikmetinden sual olunmaz.
Allah'ın halifesi
Allah neyi kısmet ederse
Allah'tan iste
Benimle Allah arasında
Allah zalimleri sevmez
Allah sabredenlerle beraberdir
Allah'a yalvar
Allah'a dua ettim
Allah'tan istedim.
Allah'ın buyruğu
Allah'ın emirleri
Allah sözü
Allah'ın birliği
Allah'ın intikamı
Allah'ın laneti
Kendini Allah'a vermiş
Allah gücünü arttırsın
Allah güç kuvvet verir.
Zekât Allah'ın hakkıdır..
Allah ve Resulü
Allah'ım!..
Allah imtihan ediyor
Allah'a kulluk - Allah'a kul olmak
İnna lillahi ve inna ileyhi raciûn
Allah sabır versin
Allah'ın boyası
Allah'ın ipine sarılmak
Allah'ın rahmeti
Allah'ın âyetleri
Allah'ın eli cemaatin üzerinedir
Allah'a rağmen
Allah hastalığı vermiş, tedavisini de.
Allah, mü'min kulunun duasını geri çevirmez.
Allah'tan iste

Allah'ın nuru
Allah'a iman
Allah'ın yoluna davet
Allah'a ibadet
Mülk Allah'ındır.
Din gününün sahibi Allah
Âlemlerin Rabbi Allah
Allah kalpleri çevirir
Veren de Allah, alan da Allah
Allah affedicidir/Allah affeder
Ben affetsem, Allah affetmez
Allah'a yemin etme
Dilinden Allah (lâfzı) düşmez
Her işin başı Allah
Allah'a kurban adamak
Allah'a hicret etmek
Allah'ın kendisinden razı olduğu kul
Oruç Allah içindir
Allah'la alış-veriş
Allah'ın ve Resulü'nün emaneti
Allah'ın hudutları
Allah'ın işine bak!
Ya sabır, Ya Allah
Neuzubillah
Gayretullah
İ'lây-ı kelimetullah
Maazallah
Hafazanallah
Lâ havle velâ kuvvete illa billah
Sünnetullah
Âdetullah
Hasbünallah
Deveni bağla sonra Allah'a tevekkül et
Allah'a küfretmek
Allah'a sövmek
Allah'ın hükümleriyle hükmetmek
Allah (zulmü ve) zalimleri sevmez
Allah (yalanı ve) yalancıları sevmez
Allah lâfzı çoğulu olmayan bir isimdir.

Allah'ın güzel İsimleri (Esmau'l-hüsna)
Âlemlerin Rabbi Allah
Allah'ın arzı genişdir
Allah'ın sonsuz rahmeti
Bir kararda bir Allah
Allah rızası için
Allah'ın dediği olur
Yukarıda Allah var
Allah şahidim
Allah müstahakkını versin.
Allah kahretsin.
Allah'ını seversen
Allah için
Allah şifa versin
Allah uzun ömür versin
Allah bereket versin
Rızık Allah'tan
Allah mesut etsin
Allah korusun
Allah geçinden versin
Allahaısmarladık
Allah tamamına erdirdin
Allah utandırmasın
Allah'ıma
Allah'ıma, kitabıma
Allah ömür verirse
Allah'ın sevgili kulu
Allah'ın cezası
Allah cezayı versin
Allah cezayı vermesin
Allah'ın belâsı
Allah belânı versin
Allah belânı vermesin
Allah'ından bul
Allah'ını seversen
Allah aşkına
Allah bağışlasın
Allah'tan kork
Allah'tan başka kimseden korkum yok

Canı veren Allah
Allah kurtarsın
Allah bir avazda kurtarsın
Allah kolaylığını verir
Allah özene bezene yaratmış
Allah kısmet ederse
Allah yolunu açık etsin
Allah işini rast getirsin
Allah rahatlık versin
Allah huzur versin
Allah verirse
Allah vergisi
Allah için doğru söyle
Allah'ın günü bitmedi
Her Allah'ın günü
Allah'ıma hamdolsun
Allah'ın işi
Allah veriyor
Kuldan saklasam Allah'tan saklayamam
Allah yaratmış
Allah'tan korkmayan, kuldan utanmayan
Aman Allah!
Allah düşürmesin
Allah muhtaç etmesin
Allah her şeyi görüyor
Allah keder vermesin
Allah Salih evlât versin
Allah bir yastıkta kocatsın
Allah bir kapı açar
Allahtan ki!
Eyvallah
Alimallah
Allah hakkı için
Önce Allah, sonra sen
Allah aldı
Allah verdi
Allah'ım, ne olur!
Allah'a kurban
Allah be!..

Allah vekil
Seni Allah inandırсын
Hay Allah!
Ver Allah ver!
Allah'ın bereketi
Allah kolaylık versin
Hayırdır inşallah
Allah taş yağdırmaz
Ya Allah!
Yemin billah
Allah saklasın
Allah eksikliğini göstermesin
Allah da benden yana
Garip kuşun yuvasını Allah yapar
Allah gökten altın (para) yağdırmaz
Allah seni ne yapsın!..
Bırak Allah aşkına
Bırak Allah'ını seversen
Allah'tan dilerim ki...
Allah'ım, ya Rabbim!..
Allah taş yağdıracak değil ya!..
Bir ben bilirim bir de Allah.

KELÂM - TASAVVUF

Veliyullah
Allah, yüzünden nurunu almış
Allah'ın kulları
Muhabbettullah
Marifetullah
Kelâmulullah
Ehlullah
Zikrullah
Allah'ın ilmi
Allah'ın rahmeti
Allah'ın hazineleri
Allah'ın mülkü
Allah'ın arzı
Allah'ın lütfü
Allah'ın ihsanı
Allah'ın nimetleri

Allah'ın savaşı
Allah'ın düşmanı
Allah yolunda cihat
Allah hidâyet versin
Allah yolunda İnfak
Allah'a tevekkül et
Allah'ın aciz kulu
Allah'a hesap vermek
Allah'ın hakkını unutma
Allah affetsin
Allah affedicidir
Kul affetmedikçe Allah affetmez
Allah katında
Allah'ın huzurunda
Allah'ın ahlâkı ile ahlaklaşmak
Allah yoksa, her şey mubahtır
Allah'ın adaleti
Allah'ın muradı
Allah'ın hesabı
Allah'ın hakimiyeti
Allah'ı hatırlamak
Şeytan Allah'ı taklit eder
Bu Allah'ın hoşuna gitmez
Allah'ın gazabı
Allah'ın azabı
Rızaen lillah
Hikmetin başı Allah korkusudur
Allah'ın yeryüzündeki gölgesi (Zillullah)
Allah'ın kudret eli
Allah bütün eksikliklerden münezzehtir
Hidâyet de, rızık da Allah'tan
Medet Allah
Kerim Allah
Rahim Allah
Halilullah
Şikâyetim Allah'adır
Allah'ın sevgili kulu
Allah'a ihlâsla iman
Kul tedbirle hareket eder, Allah takdir eder

Tanrı kelimesi, Allah lâfzının yerini tutamaz.

İSİMLER

Abdullah

Nurullah

Seyfullah

Ruhullah

Ayetullah

Hizbuliah

Emanullah

Fethullah

Ataullah

Şükrullah

İLütfullah

Nimetuliah

Ubeydullah

Cündullah

Fazlullah

Carullah

Hamidullah

Sibgatullah

Rahmetullah

Sadullah

Ematullah

Va'dullah

Beytullah

Habıbullah

ARGO

Allahsız adam Allahsız, kitapsız Allah'ına kadar

Allah'ın boş zamanına gelmiş

Allah akılları dağıtırken

Allah boyunu devirsin

Allah var

Allah'ı var

Sen Allah mısın ulan!

Allah'ın dağından

Çoluk çocuk Allah'a emanet

İşimiz Allah'a kalmış

Allah'ına kurban

Allah'ıma kurban olayım

Senin Allah'ın yok mu?
O herifi elime alır, Allah demem...

TANRI MADDE OLARAK VAR MIDIR?.. 7

Ebu Ubeyde Bin Nihat adlı bir okurumuz bana “Siz kalkıp hangi rütbenizle Rahman ve Rahim olan Allah’tan hesap sormayı düşünebilirsiniz? Yoksa Hayri Balta artık ilahlık peşinde midir?” demektedir. Anlaşılan o ki bu okurumuz benim yazdıklarımı anlamamış.

Bir kere ben, insanın dışında bir Tanrının varlığına inanmıyorum ki gidip ondan hesap sorayım...

Tanrı, nefsini (kendini) bilen insanın ruhsal dünyasında vardır. Bu yüzden “Nefsini bilen Rabbini bilir!” denmiştir.

Sen kendini bilmediğin sürece Tanrı’yı bilemezsin ki? Bu gerçeği Şemseddin-i Sivasî şu sözlerle dile getirmiştir. Anlayan varsa beri gelsin: “Gözle seni sen sende/Düşme diğer sevdaya/Sende seni buldunsa/Edersin vuslat yâr’a...” (Bedri Özbey, Veliler Bahçesi. S.16)

Bu konuda İbrahim Hakkı Erzurumlunun aşağıdaki sözleri dikkatle okunmaya değer: “Halk ile meşgul olmak bir perdedir. O perde insanı Allah’ın kapısından içeri koymaz. Bina aleyh halkı terk eden nefsinden haberdar olur ve nefsini terk eden Arif-i Billah (Allah’ı bilen) olur.” (Marifet name. s. 30).

Tanrı’yı bilmek ve bulmak için öncelikle; halkın değil, ariflerin, ermişlerin, sözleri üzerinde düşünmek gerekir.

Burada İbrahim Hakkı Erzurumlunun halk dediği halkın nakle ve taklide dayanan Tanrı ve Din anlayışıdır. Halka gerçek Tanrı ve din bilgisi vermeyenler ise her gece televizyona çıkarak yalanda yarışan, uydurmada uyuşan ilahiyatçılardır. Ne acı ki bunlar bilmeyerek halkımızı (insanları) Tanrı’dan uzaklaştırmaktadırlar.

Yunus Emre bizim Anadolu’muzun ariflerinden biridir. Mevlana’ya ne demiştir? “Ete kemiğe büründüm.Allah diye göründüm.” Yunus burada ne demek istiyor. Bunu da okuyucularım düşünsün.

Ben yalnızca Tanrı konusunda yaptığım şu Tanrı tanımına dikkatinizi çekerim: “Tanrı; madde olarak yoktur, mana olarak

vardır. Maddî bir varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Tanrı ruh olarak yoktur, simge olarak vardır. Yine tanrı zat (kişi) olarak oktur, sıfat (nitelik) olarak vardır...”

Hiçbir ilâhiyatçının Tanrı madde olarak vardır diyeceğini sanmıyorum. Çünkü kendi ifadelerine göre “Tanrı zamandan ve mekandan münezzehtir” ve “Tanrı, İnanan insanın kalbinden başka bir yerde de değildir” ve yine Kuran’a göre: “Allah Kişinin kalbi ile kendisi arasına girer.” (K. 8/24. 50/16)

Tanrı’nın; kişinin kalbi ile kendisi arasına girmesi demek; insanın, olumlu ve yüce kavramlar yanında; genel doğruların, üstün değerlerin, insanlıkça kabul edilmiş etik ahlakın varlığını her zaman kalbinde (sağduyusunda, vicdanında) duyması ve daima haktan yana, doğrudan yana, iyiden, güzelden yana olmasıdır.

İnsan, bu olumlu kavramlara, genel doğrulara, üstün değerlere yer verip yaşamına uyguladığı sürece huzur ve mutluluk içinde olur ki insanın bu ruh hali cennet ile ifade edilir. Bu genel doğruların tersi olan olumsuz kavramları; yani kötülüğü yaşamına uygularsa huzur ve mutluluğu yitirir ki bu da cehennem ile ifade edilir.

Bu açıklamalarım Adem ile Havva’nın cennetten kovulması ayetlerinde çok güzel ifade edilmiştir. Orada Tanrı (insanın akli, sağduyusu, mantığı...); insana, şöyle seslenmektedir: “Her şeyi yap, ama şu ağacın meyvesini yeme!” (K. 2/35) demiştir. O ağaç kötülüğün simgesidir ve kötülüğün çeşidi yoktur. O meyveden yeyen huzur ve mutluluğunu yitirir. Yani cennetten uzak düşer...

Biline ki cennet de, cehennem de insan yaşarken söz konusudur. Öldükten sonra gidilecek ve hesap verilecek bir yer yoktur. Yine biline ki “Tanrı, ölülerin değil; dirilerin Tanrı’sıdır.” (İn. Matta. 22/32. Markos. 12/27. Luka. 20/38)

Değil fiziksel olarak ölmüş insanın; yaşadığı halde kalp gözü kapalı bir insanın bile Tanrı ile ilgisi yoktur. Bu nedenle derim ki; olgun insanın olmadığı yerde Tanrı da yoktur...

Bu duruma göre peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur. Bu kavramların din edebiyat ve felsefesinde başka anlamları vardır. Tanrı kelâmının anlamı başkadır. Tanrı kelâmı demek bilge kişilerin ahlak, edep, insanlık, hikmet içeren sözlerle insanı tekamüle sürüklemesidir...

(Aydınlanmaya katkının 22-28 paragraflarına bakınız...)

Eğer kutsal kitaplar Tanrı tarafından indirilmiş olsaydı; Tanrı, kendi yarattığı insanı cezalandırmak için: “Allah onları yok etsin!” (K. 9/30) diyerek başka bir Allah’a havale etmezdi.

Yine davranışını beğenmediği bir insanı “...çok yemin eden alçak zorbaya!” (K. 68/14) benzeterek aşağılamazdı. Öfkelenmek, aşağılamak gibi insana özgü özellikler Tanrı’nın yüceliği ile ne oranda bağdaşır? Takdirini size bırakıyorum.

Vahiy demek; ezoterik bilgi sahiplerinin; olaylar, sorunlar ve sorular karşısında içine doğan duygu ve düşüncelerdir. Bu duygu ve düşüncelerin ahlakî, edebî, insanî olanına ve insana tekâmül yollarını gösterenine dinsel bir terimle vahiy denilmiştir.

Bu duygu ve düşüncelerin ahlakî, edebî olmayanına ise ilham denir. Vahyin de, ilham’ın da hepsine Türkçe de “İçe Doğuş” ya da “esin” denir. Bütün esinlerin (Vahiy, ilham, içe doğuş...) kaynağı insanın gelişmiş aklıdır. Gelişmiş aklı olmayanlara ne vahiy gelir ne de ilham...

Artık doğa olaylarını, toplum olaylarını, tıbbî olayları, uzay olaylarını ilahir Tanrı kavramı ile karıştırmamalıyız. Bırakalım tıp bilimi ile doktorlar uğraşsın. Toplum olaylarını sosyologlar incelesin. Uzay hakkında uzay bilimcileri konuşsun. Bizler doğa olayları ile Tanrısal olayları birbirine karıştırmayalım. Tanrısal olan nedir onu bulmaya çalışalım.

Tanrısal olaylar yaşam deneyleri ile ortaya çıkar. Uygulandığında insanın yüzünü kızartmayan, başını ağrıtmayan, kendisini utanca boğmayan ve her zaman başını dik tutan yaşam yöntemi Tanrısal yaşamdır.

Böyle bir yola gitmeyi öğütlemek kolay ama uygulamak zordur. Bunun içindir ki “En büyük cihat insanın kendi nefsi ile yapacağı savaştır.” denmiştir.

Kendini bilmeyen insan Tanrı’yı bilemez. Önce insanın kendisini bilmesi; yani eleştirmesi, yargılaması sonundaki eksiklerini görerek gidermesi kötü olanı yapmaması ve kötülerle ilişkiyi kesmesidir. Böylece Tanrı yolunda sayılır. Aksi takdirde ham gelir ham gider.

Av. Hayri Balta, 6.3.2013

**TANRI; MADDE, VARLIK, KİŞİ YA DA RUH OLARAK
VAR MIDIR?.. 8**

Ebu Ubeyde Bin Nihat adlı bir okurumuz bana “Siz kalkıp hangi rütbenizle Rahman ve Rahim olan Allah’tan hesap sormayı düşünebilirsiniz? Yoksa Hayri Balta artık ilahlık peşinde midir?” demektedir. Anlaşılan o ki bu okurumuz benim yazdıklarımı anlamamıştır..

Bir kere ben; insanın dışında bir Tanrının varlığına inanmıyorum ki, gidip ondan hesap sorayım... Bir kere şu bilinsin ki insanın olmadığı yerde Yaratıcı (madde, toprak...) vardır ama Tanrı yoktur!..

Tanrı; kendini (nefsini) bilen ve isteklerini (nefsini) denetim altına alan insanın düşünce dünyasında vardır. Bu yüzden “Nefsini bilen Rabbin bilir!” denmiştir.

Sen kendini bilmediğin sürece Tanrı’yı bilemezsin ki? Bu gerçeği Şemseddin-i Sivasî şu sözlerle dile getirmiştir. Anlayan varsa beri gelsin:

“Gözle seni sen sende
Düşme diğer sevdaya
Sende seni buldunsa
Edersin vuslat yâr’a...” (Bedri Özbey, Veliler Bahçesi. S.16)

Ne demek istiyor; başka yerde Tanrı arama; kendinde ara ve sen kendini bilersen kavuşursun O’na...

Bu konuda Hacı Bektaşî Veli de şöyle demektedir.

“Hararet nardadır saçta değildir.

Keramet baştadır, taçta değildir.

Her ne ararsan kendinde ara

Kudüs’te, Mekke’de, Hac da değildir.”

Bu konuda İbrahim Hakkı Erzurumlunun aşağıdaki sözleri dikkatle okunmaya değer: “Halk ile meşgul olmak bir perdedir. O perde insanı Allah’ın kapısından içeri koymaz. Bina aleyh halkı terk eden nefsinden haberdar olur ve nefsinin terk eden Arif-i Billah (Allah’ı bilen) olur.” (Marifet name. s. 30).

Ne demek istiyor? Halkın inandığı gibi inanırsan; gerçeğe ulaşamazsın Ama kendini (nefsini) bilir ve kötü isteklerini frenleyebilirsen; doğru, güzel, iyi olanı yaparsan Tanrı’yı

bilen olursun. Tanrı'ya (Genel değerler ve doğrular, üstün duygu ve düşünceler, yüce kavramlar...) uymazsan; yani Tanrı'yı tepelersen huzurun kaçır. Bu huzurun kaçmasına da din ilminde "Cennet'ten kovulma" denir.

Tanrı'yı bilmek ve bulmak için öncelikle; halkın değil, ariflerin, ermişlerin, yukarıya aldığım sözleri üzerinde düşünmek gerekir.

Burada İbrahim Hakkı Erzurumlunun halk dediği halkın nakle ve taklide dayanan Tanrı ve Din anlayışıdır.

Halka gerçek Tanrı ve din bilgisi vermeyenler ise her gece televizyona çıkarak yalanda yarışan, uydurmada uyuşan ilahiyatçılardır. Ne acı ki bunlar bilmeyerek halkımızı (insanları) Tanrı'dan uzaklaştırmaktadırlar.

Yunus Emre bizim Anadolu'muzun ariflerinden biridir. Mevlana'ya ne demiştir? "Ete kemiğe büründüm. Yunus diye göründüm." Yunus, burada ne demek istiyor. Bunu da okuyucularım düşünsün.

Tanrı konusunda yaptığım şu tanıma dikkatinizi çekerim: "Tanrı; madde olarak yoktur, mana olarak vardır. Maddî bir varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Tanrı ruh olarak yoktur, simge olarak vardır. Yine tanrı zat (kişi) olarak yoktur, sıfat (nitelik) olarak vardır..."

Hiçbir ilâhiyatçının Tanrı madde olarak vardır diyeceğini sanmıyorum. Çünkü kendi ifadelerine göre "Tanrı mekandan ve zamandan münezzehtir" ve "Tanrı, İnanan insanın kalbinden başka bir yerde de değildir" ve yine Kuran'a göre: "Allah Kişinin kalbi ile kendisi arasına girer." (K. 8/24. 50/16)

Burada kalp dediği: İnsanın akli, sağduyusu, vicdanı, bilgi ve kültür birikiminden oluşan; genel değerler ve doğrular, üstün duygu ve düşünceler, yüce kavramlardır ki bu Tanrı kavramı ile ifade edilir... Bu duygu, düşünce ve kavramlara aykırı davranırsan Tanrı'yı tepelemiş olursun...

Tanrı'nın; kişinin kalbi ile kendisi arasına girmesi demek; insanın, olumlu ve yüce kavramlar yanında, genel doğruların, üstün değerlerin, insanlıkça kabul edilmiş genel ahlakın varlığını her zaman kalbinde (sağduyusunda, vicdanında) duyması ve daima haktan yana, doğrudan yana, iyiden, güzelden yana olması demektir..

İnsan, bu olumlu kavramları, genel doğruları, üstün

değerleri bir ilke olarak kabul edip yaşamına uyguladığı sürece huzur ve mutluluk içinde olur ki; insanın bu ruh hali, din ilminde, cennet ile ifade edilir. Bu olumlu kavramların tersi olan olumsuz kavramları; yani kötü olanları ilke olarak kabul edip yaşamına uygularsa huzur ve mutluluğu yitirir ki bu da, din ilminde, cehennem ile ifade edilir.

Bu açıklamalarım Adem ile Havva'nın cennetten kovulması ayetlerinde çok güzel ifade edilmiştir. Orada Tanrı (İnsanın akli, sağduyusu, mantığı...); insana, şöyle seslenmektedir: "Her şeyi yap, ama şu ağacın meyvesini yeme!" (K. 2/35) demiştir. O ağaç kötülüğün simgesidir ve kötülüğün çeşidi çoktur. O meyveden yeyen huzur ve mutluluğunu yitirir. Yani cennetten kovulur...

Biline ki Cennet de, Cehennem de insan yaşarken söz konusudur. Öldükten sonra gidilecek ve hesap verilecek bir yer yoktur.

Yine biline ki "Tanrı, ölülerin değil; dirilerin Tanrı'sıdır." (İn. Matta. 22/32. Markos. 12/27. Luka. 20/38)

Bu demektir ki değil fiziksel olarak ölmüş insanın; yaşadığı halde kalp gözü kapalı ve cahil bir insanın bile Tanrı ile ilgisi yoktur. Bu nedenle derim ki; olgun insanın olmadığı yerde Tanrı da yoktur...

Bu duruma göre peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur. Bu kavramların din edebiyat ve felsefesinde başka anlamları vardır.

Tanrı kelâmının anlamı başkadır. Bilge kişilerin ahlak, edep, insanlık, hikmet içeren sözlerle insanı tekamüle sürükleyen sözlerine Tanrı sözü (Allah kelamı) denir.

Eğer kutsal kitaplar Tanrı tarafından indirilmiş olsaydı; Tanrı, kendi yarattığı insanı cezalandırmak için: "Allah onları yok etsin!" (K. 9/30) diyerek başka bir Allah'a havale etmezdi.

Bütün canlıları yaratan maddedir; yani toprak. Bu nedenle "Topraktan geldik, toprağa gideceğiz" denir. Topraktan yaratılan insan ham madde olarak kabul edilir. Bu ham madde olan insanı eğitip, olgunlaştıran ve kendisine gerekli bilgileri vererek yaratan olgun insandır (İnsan-ı kâmil...) Din ilminde bu oluşuma "Allah insanı çamurdan yarattı..." denir ki insanın eğitilmemiş, gerçeklerden habersiz hali, din ilminde, çamur ile ifade edilir.

Yine sanal olan Allah; insanı yaratmış olsaydı, davranışını beğenmediği bir insanı "...çok yemin eden alçak zorbaya!" (K. 68/14) benzeterek aşağılamazdı. Öfkelenmek, aşağılamak gibi insana özgü özellikler Tanrı'nın yüceliği ile ne oranda bağdaşır? Takdirini size bırakıyorum.

Vahiy demek; gizemli bilgi sahiplerinin; olaylar, sorunlar ve soruları çözümlmek için içine doğan duygu ve düşünceleri dile getirmesi demektir. Bu duygu ve düşüncelerin ahlakî, edebî, insanî olanına ve insana tekâmül yollarını gösterenine dinsel bir terimle vahiy denilmiştir. Bu duygu ve düşüncelerin ahlakî, edebî olmayanına ise ilham denir.

Vahyin de, ilham'ın da hepsine Türkçede "İçer Doğuş" ya da "Esin" denir. Bütün esinlerin (Vahiy, ilham, içer doğuş...) kaynağı insanın gelişmiş aklı, bilgisi, kültürü sayesinde oluşan önsezisidir. Gelişmiş aklı, bilgisi, kültürü olmayan ne vahiy gelir ne de ilham...

Artık doğa olaylarını, toplum olaylarını, tıbbî olayları, uzay olaylarını ilahir Tanrı kavramı ile karıştırmamalıyız. Bırakalım tıp bilimi ile doktorlar uğraşsın. Toplum olaylarını sosyologlar incelesin. Uzay hakkında uzay bilimcileri konuşsun. Bizler doğa olayları ile Tanrısal olayları birbirine karıştırmayalım. Tanrısal olan nedir onu bulmaya çalışalım.

Tanrısal olaylar yaşam deneyleri ile ortaya çıkar. Uygulandığında insanın yüzünü kızartmayan, başını ağrıtmayan, kendisini utanca boğmayan ve her zaman başını dik tutan yaşam yöntemi Tanrısal yaşamdır.

Böyle bir yola gitmeyi öğütlemek kolay ama uygulamak zordur. Bunun içindir ki "En büyük cihat insanın kendi nefsi ile yapacağı savaştır." denmiştir.

Kendini bilmeyen insan Tanrı'yı bilemez. Tanrı'yı bilmek için insanın önce kendisini bilmesi; yani eleştirmesi, yargılaması; ruhsal yapısındaki eksiklikleri görerek gidermesi, kötü olanı yapmaması ve kötülerle ilişkiyi kesmesi gerekir. Böylece Tanrı yolunda sayılır; aksi takdirde ham gelir, ham gider...

hayri@bilgebalta.com - 26.2.2006

SIRLARIN SIRRI KONUSUNDA
KISA BİR AÇIKLAMA... 9

Sayın ...,

Önce sevgi sana; karalamaya soru sorulmaz, ama?

Burada "Selam üstat" dediğin ben miyim?

Yoksa başkası mı nasıl bileyim?

Ben, bana soruldu diyeyim.

Önce şu "ezoterik bilgi" nedir sana yanıt vereyim.

"Ezoterizm" denince şu anlaşılmalıdır.

Bu, içinde yaşadığı topluma aykırı düşünenlerin;

Kendi aralarında kendi dünya görüşlerini yansıtan bir anlaşma ve tanışma öğretisidir.

Bu "ezoterik bilgi" Bektaşilerde, Masonlarda, Alevi Dede-Babalarında, diğer batınîler (bilgilerini halktan gizleyenler demek) arasında başka başkadır.

Bu bilgiler; inisiyelere, anlayış ve gelişmelerine göre, öğreticileri tarafından, aşama aşama verilir.

Bütün bu ezoterik bilgilerin babası Hermes adlı üç kere bilge olarak tanınan biridir.

Hermes'in özetle söylediği: "İnsan; Tanrı'nın, Allah'ın: Ateşin, Suyun, Havanın, Toprağın özü, özetidir. Ancak bu bilgileri ham ervahlara (Gelişmemiş insanlara) söylemeyin; eğer söylerseniz onlar tarafından öldürüleceğinizi bilin!" demiştir.

Öyle; Prof. Dr. ve Eski Diyanet İşleri Başkanı Süleyman Ateş'in dediği gibi: "YÜCE ALLAH HER MEKÂNDAYDIR" denemez (26.8.2006 VATAN)

Böyle bir açıklama Allah'ı bilmemekten öteye gidemez.

Çünkü lağım çukurunda "her yerde hazır ve nazır" denen Allah olamaz. Allah yalnızca ve yalnızca insanın olduğu yerde vardır ve insanın olmadığı yerde yalnızca Yaratıcı (madde, toprak, hava, su, güneş...) vardır. Yaratıcı başkadır, Allah başkadır, Tanrı başkadır...

Bil ki dostum; insanın olmadığı yerde Yaratıcı (madde) vardır: Ama Allah (Kendisinden korkulacak sanal varlık...),

Tanrı (yüce değerler, genel doğrular, üstün duygular... gibi kavramlar...) yoktur.

Her işin başı insan-ı kamil'dir. Ezoterik bilgide, tasavvuf ilminde, olgunlaşmış insana (İnsan-ı kâmil'e) "Allah" denmiştir.

Örnek mi istersin. Bir tane İncil'den, bir tane Kuran'dan. Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da çoktur bu anlamda olanlardan: İncil'den:

"Filipus ona dedi: Ya Rap Babayı bize göster, ve bize yeter.

İsa ona dedi: Bu kadar zaman sizinleyim, ve beni tanımadın mı? ey Filipus? Beni görmüş olan, Babayı görmüş olur; sen nasıl 'Babayı bize göster' diyorsun. İman etmiyor musun ki ben Babadayım, Baba da bendedir." (İncil, Yuhanna. 14/8)

Kuran'dan:

"Kim Rasullûllah'a itaat ederse , Allah'a itaat etmiş olur." (K. 4/80. Elmalılı Hamdi Yazır)

Dediğim gibi; Tevrat'ta, İncil'de, Kuran'da bu tür ayetler çoktur.

Ne var ki bunları benim gibi anlayan yoktur.

Eğer benden ezoterik bilgiler veren kitap istiyorsan yanıtlım şudur.

Öncelikle İncil'in YUHANNA bölümü okunmalıdır.

İncil'deki Yuhanna; bütün Batınî tarikatların temel kitabıdır...

Bir de şu kitap bulunup okunmalıdır:

HERMES. Metinler&Çalışmalar. EGA META YAYINLARI. Derleyen ve Yayına hazırlayan: Engin Emir. İzmir 2006

Şimdi sana ezoterik bilginin özünü özetini veriyorum.

"Seni eğitecek yönlendirecek bir insan-ı kamil (Öğretici) bul" diyorum.

Mevlana bu konuda kıcına tiken batan eşiği gösterir.

Eşek, der, "kuyruğunu sallayarak tiken çıkarmak istedikçe; tiken kıcına yerleşir."

Mesnevi’de der ki: “Gönüle batan tikenı çıkarmak için de bir insan-ı kâmil (öğretici...Öğretmen...) bulman gerekir ...”

Süt’ü istediğin kadar kaynat; kendi kendine yoğurt olmaz. Kaynayan süt’e yoğurt mayası çalmazsan tutmaz.

Benim 30 yıl hizmet ettiğim mürşidim Dr. Emin Kılıç Kale şöyle derdi:

“Okumak deva değil, anlamak şifa değil. Kendine sen ey gönül bir tabip ara...”

Yani; gönlüne batan tikenı çıkaracak bir öğretici, öğretmen ara.

Haa, kendi dışında bir Allah var sananı da öğretici, öğretmen sanma...

Daha ne desin Bilge Balta sana.

Şimdi kal sağlıcakla...

hayri@bilgebalt.com – 26.8.2006

Gün. Tarihi: 26.8.2006

İLMEL YÂKÎN - ÂYNEL YAKÎN - HAKK’EL YAKÎN... 10

Soruyu soran: Burhan (Site) Ülke: Singapur Tarih: 9.3.2003

1. “Ben Allah’ı, ilmел yakın, aynel yakın, hakkел yakın mertebesinde bilen bir kişiyim” demişsiniz. Hadi ilme! yakini anladık da, aynel ve hakkел yakın nasıl oluyor? Yani siz Allah’ görerek ve yaşayarak mı biliyorsunuz? 14.14

2. Her şey güzel hoş da madem site hazırlıyorsun, burada yazılı olan her şey senin sorumluluğundadır. Bilip bilmeden Kuran hakkında tutarsız bir ton şey yazmışsın. Araştır doğrusunu öğren öyle yaz. Biliyorum şimdi ben biliyorum diyeceksin. 14.24

Su şeriat konusuna açıklık getirmek istiyorum. Her şeyi çarpıtmadaki ustalığınız burada da kendini gösteriyor. Siz istediğiniz kadar şeriata karşı olun, bunun yanlış olduğunu, bu sistemin yürümeyeceğini söyleyin, binlerce örnek gösterin. Şeriat gayet iyi bir sistem ve kullanmayı bilince gayet güzel isliyor. Siz sadece yanlış yerden olaylara

bakıyorsunuz. Singapur'u ele alalım. Orda yaşıyorum. Çok ileri bir ülke. Ekonomisi, gelir düzeyi vs. çok iyi. 14.33

Sadece yüzde 15'i Müslüman. Ama kanunlarının bir bölümü şeriata dayalı. Asil ilginç Müslümanlara şeriat kanunları uygulanıyor. Müslümanlar 4 kadınla evlenebiliyor vs. (Bu Evlenme konusunu bilmediğiniz için sizi su anlık hoş görüyorum). Ve her şey Türkiye'den çok daha iyi.

Burhan, 9.3.2003/14.41

+

Yukarıdaki satırlar; Singapur'da çalışan Burhan adlı bir yurttaşımız, Siteme girdikten sonra bana sorduğu sorulardır

Yazılarında düzeltme yapmadım ki kültür seviyesi görülsün diye.

Okuyucumun soruları üzerine din ilmi ve tasavvufta çok geçen "İlmel Yakîn - Aynel Yakîn - Hakk'el Yakîn" terimleri konusunda açıklama yapma gereğini duydum.

Çünkü karşılaştığım ve kendini din allamesi sanan kişiler; karşısındakinin iradesini zaafa uğratmak için, anlaşılmaz dinî terimler kullanır ki, bunların içinde yazımıza başlık olarak aldığımız terimler çok yer tutar. Bu konularda bilen susar; bilmeyenler ise, atar tutar...

Elbette bu terimleri hakkında bilgisi olmayan kişi söylenenlerde ilâhi bir hikmet var diye ve de bilgisizliğim anlaşılmasın diye soru sormaya çekinir. Kaldı ki sorulsa bile; soranlara da; bu "İlm-i ledûn" (Gizli din ilmi...) sırrıdır; gelip hizmet etmeden, belirli bir seviyeye gelmeden, bu din sırrı açıklanmaz!" derler.

Oysa din insanlar içindir; insanlar din için değildir. Din anlaşılacak içindir; anlaşılmamak için değildir, insanlar din ilminde anlatılanları anladıkları ve yaşamlarına uyguladıkları sürece başlarını eğmeyecek davranışlara heveslenirler ve bu sayede de hiçbir zaman yaptıkları eylemler nedeniyle yüzleri kızarmaz.

Din de bir ilimdir. Eğitimin gelişmediği çağlarda hayvansal dürtüleri güçlü olan insanları insanlaştırmak için bulunan bir eğitim ve öğretim sistemidir. Bu eğitim sisteminin son durağı ise insanın olgunlaşmasıdır (İnsan-ı kâmil=Ermış, Eren...)

Elbette bu eğitim sisteminin kendine göre kuralları olacaktır. Örneğin insanın ruhsal eğitim yoluyla insanlaşmak

için yedi aşamadan geçmesi gerekir ki; bu aşamalar, nefs-i emare, nefsi-i levvame, nefs-i mülhime, nefs-i mutmaine, nefs-i raziyye, nefsi marziye, nefs-i tezkiye (nefs-i safiye...) olarak sıralanır...

Nasıl ki kimya bilimi öğrenmemiş kişiler kimyasal terimleri ve formülleri bilmezse; tıp öğrenimi görmeyenler de tıbbî terimleri anlamaz. Din de bir ilim olduğu için bu konuda çalışması olmayanlar dinsel terimleri anlayamaz. Anlayabilmek için din ilmini vahiyçi açıdan değil de akılcı açıdan bilen birine öğrenci olması gerekir.

Din konusunda akılcı bir araştırma ve inceleme yapmayan kişi; dinin; insan ruhunu geliştirici, eğitici önemini karayamaz. Bunlar bağlı oldukları dinin kutsal kitaplarında denilenleri yaptıkları takdirde Allah'ın nezdinde saygınlık kazanacakları sanarlar ki buna dinî taklidi denir. Taklit din insanı ikilikten kurtaramaz. Allah ve kul ikiliği sürer gider. Oysa dinin amacı ikilikten kurtulup birliğe erişmektir. Önemli olan dinî tahkikidir. Yani din kurumunun; akılcı, ahlakçı, bilimsel açıdan incelenip yaşama uygulanması ve Allah kul ikiliğinin ortadan kaldırılmasıdır ki buna Allah'ın birliği denir...

Taklit edilen bir din insana yalancı (kazip) bir huzur verir; ama insanı ikilikten kurtaramaz, olgunlaşmış bir insan yapmaz. Oysa dinin amacı; İnsanın olgunlaşması Tanrıyla vuslata ermesidir. İnsan Tanrı'ya kavuşmakla birliğe erer ve ikilikten kurtulur. Böylece Allah-Kul ikiliğini ortadan kalkar.

Birçok okuyucum bana; "Dine inanmadığın halde niçin dinle ilgileniyorsun!" diye suçluyorlar. Oysa ben dine inanmayan bir kişi değilim. Ben, Allah'a da, dine de inanan bir kişiyim, an bir kişiyim. Ancak, insana hiçbir yararı olmayan sanal bir varlığın arkasına düşmeyi doğru bulmuyorum. İnsanın yaşamını yalnızca tapınmalara hasretmesi ile Tanrı'dan uzaklaşacağını sanıyorum. Bu nedenle günümüzdeki tek tanrılı dinlerin ritüellerinin insanı Tanrı'dan uzaklaştıracaklarını ileri sürüyorum. Kanıtım da şu ki bu dinlerin Tanrı ile bir ilgisi olmadığı için tarih boyunca Tanrı adına-Din adına birbirlerini öldürüp durmasıdır.

İnsanın ahlak bakımından olgunlaşıp gelişmesinde din anlayışının önemli bir yeri olduğuna inanıyorum. Bunun için de din anlayışında günümüz ahlak, bilim ve

hukukuna düşen kuralları da ters düşmeyenleri göstermeye çalışıyorum. Değimli ki yaratan (Doğa) bize akıl vermiş bu aklımız aracılığıyla insanı huzurlu ve mutlu etmenin yollarını araştırmakla yükümlüğüz.

İşte biz aşağıdaki bu yazımızda bu konuyu açıklamaya çalışacağız. Bilmediklerimiz, yanlışlarımız olabilir. Bu konuda bilmediklerimiz, yanlışlarımızı edep dairesinde bize gösterenlere teşekkür edeceğimiz gibi saygı da duyarız.

Av. Hayri Balta, 25..3.2003

+

Sayın Burhan,

Önce saygı, sevgi... Ne güzel, Singapur'dan biri, okumuş Sitemi, tanımış beni...

Kısa kısa dört soru sormuşsun bana. Ben de yanıt veriyorum bunlara kısa kısa... İşte birinci sorun, olduğu gibi alıyorum aşağıya. İlk yanıt vereceğim bu soruna, diğerleri de yanıtlanacaktır sırasıyla...

“Ben Allah’ı, ilmel yakın, aynel yakın, hakk el yakın mertebesinde bilen bir kişiyim” demisiniz. Hadi ilmel vakini anladık da, aynel ve hakk el yakın nasıl oluyor? Yani siz Allah’ görerek ve yasayarak mı biliyorsunuz?” dememi başıma kalkıyorsun. Anlaşılan oku ki “Hakk’el yakîn” mertebesindeyim dememe şaşır kalıyorsun...

Bak kardeşim, dinin amacı; Tanrı’yı tanımak ve O’na erişmektir (Vuslat...). O’nu tanımak, Tanrı’ya erişmek (Vuslat) ne demektir.

Tanrı’ya erişmek: Ahlaklı, edepli, bilgili ve bilge bir kişi olmak demektir. Din literatüründe insanın bu seviyeye gelmesine “İnsan-ı Kâmil” olmak denir.

İnsan-s kâmil olan insandan ne kendisine ne de başkasına kötülük gelir. İşte bu kişiler “Hakk’el yakîn” mertebesinde (Nefs-i tezkiye mertebesi - arınmış nefis...).

İnsan-ı Kâmil mertebesi Allahlık mertebesidir bunu kimseler bilmez. İnsanı kâmil mertebesindekiler takiye nedir bilmez: Bu kişiler; assanız bile, sözünü esirgemez... Bu mertebedekilerin gözü Allah’tan başka bir şeyi görmez (Hallacı Mansur, Nesimi ve diğer bu yolda ölenleri anımsa...) ve bunlar “Allah’ın gören gözü, duyan kulağı, söyleyen dili” olurlar (Hadis).

Batınî tasavvuf ilminde bu kişilere Allah'ın velileri denir. Allah'ın velileri hakkında da Kuran'da-şöyle denir: "İyi bilin ki Veliler, Allah'ın (Allah: Ahlak, akıl, bilim, sağduyu ve vicdan..') dostları olup korku nedir "bilmez. K". 10/62"

Sırası gelmişken şunu da belirtiyim ki "Velileri (Ermiş, İnsan-ı kâmil... Olgunlaşmış, bilge insan...) Allah'tan başkası bilmez. Hadis"

Bunlar "Hakk'el yakîn" mertebesinde dirler." Hakkel Yakîn kavramının kaynağı olan "Yak1n"den de Kuran'da söz edilir. "Ve sana yakîn gelinceye kadar, Rabbi'ne ibadet et" (K. 15/89) denilir...

Din ilminde müptedi (yeni öğrenci) olanlar "Yakîn" kendilerine gelinceye değin ibadet ederler. Kendilerine "yakîn" gelince; yani, nefsinin dizginlemeye, iradesine hakim olmaya başlayınca alay komutanı talime çıkmaz kuralı gereğince kıyl-ı kâl-i (Dedikoduyu-şeriatı, ibadeti...) terk ederler. Bildiklerini bu sırları da bilgisizler topluluğuna (Allah'ı kendi dışında arayan şeriatçı topluluğuna...) diri diri "derimizi yüzerler korkusu söylemezler.

Tanrı'ya (En doğruya, en güzele, en iyiye, en yüce kavramlara...) ulaşmak için üç aşamadan geçerler:

İlmel yakîn. ilme dayanan kesin bilgi... Görülmeyen hakkında; duyarak, okuyarak gerçeğe varmak. Örneğin: kitaplarda okuyarak İstanbul adında bir kent olduğunu bilmek. (K. 102/5)

Aynel yakîn: Bir şeyin varlığını hissetmek; ancak, uygulayamamak, yaşayamamak. Örneğin Haydarpasha'da trenden indikten sonra İstanbul'u görmek ve müşahade etmek. (K. 102/7)

"Hakk'el yakîn: Kesin olarak bir şeyi varlığını bilmenin ve hissetmenin ötesinde bizatihi yaşayarak bilmek demektir. Yani artık İstanbul'u mesken tutmak, İstanbul'un içinde yaşamak... (K.56?9)

Bu kavramlar için de en önemlisi "Hakk'el Yakîn" kavramıdır. Çünkü öncekiler çıraklık, öğrenme-hissetme, dönemidir. "Hakk'e! Yakîn" ise; gerçeği kesin olarak bilmek, yaşamak ve uygulamak demektir.

İlme! yakîn ve âynel yakîn mertebesinde bilme vardır, hissetme vardır; uygulayarak yaşamak yoktur. Oysa önemli

olan kesin olarak bildiğimizi uygulayarak yaşamaktır. Bu mertebedeki insanların özü de sözü de bir olur.

Halkımız özü sözü bir olanlara da “özü-sözü” bir der. Özü ile sözü bir olmayanlar için de halkımız şöyle der: “Hoca’nın söylediğini yap da yaptığını yapma!”

Genellikle bu sözler, bildikleri ile amel hocalar hakkında söylenir. Çünkü bu gibi hocaların bildikleri ile amel etmek, yaşamak, işlerine gelmez. Onlar kısa vadeli çıkarları için gerçeği, yapılması gerekeni, yapmazlar ki buna da halk arasında Tanrı’yı tepelemek denir...

Bu tür kişiler Allah’ı (gerçeği...) tepelerken de “Allah büyüktür, günahımızı bağışlar!” derler. Oysa Allah da olsa bir kişinin işlediği suçun ruhunda yarattığı tahribatı ortadan kaldıramaz. Ancak insan yaptığı işin kötü bir iş olduğu kanısına vararak bir daha yapmamaya karar verirse (tövbe) yine de yaptığını unutmuyarak vicdan azabından kurtulamazsa da hiç olmazsa ders almış olmakla kazançlı çıkar ve teselli olur ki; işte buna, din ilminde bağışlanma denir... İnsanın işlediği kötü eylemlerin Allah tarafından bağışlanacağı inancı; insanın kendi kendini aldatmasından başa bir şey başka bir şey değildir.

Bu yazımızda açıklamaya çalıştığımız yakîn kavramı “Hakk’e! Yakîn” kavramıdır ki; gerçeğin kesin olarak bilinmesi ve yaşanması demektir. Ancak nefsin neva ve hevesten (kötülüklerden ve şehvetten) temizleyenler ki Allah’tan esin (vahiy-ilham...) alırlar. İçlerinde bulunan Allah’ın sesini duyarlar. Gerçi nefsini temizlemeyen insanlara da içlerinde bulunan Allah sesini duyurmaya çalışırlarsa da onlar şeytanın, tutsağı olduklarından Allah’ın sesini duyamazlar. Kadı ki şeytanın tutsağı olan kişilerde Allah uykudadır. İşte dinin amacı içimizde uyumakta olan içimizde uyumakta olan Allah’ı uyarak insana yararlı olacak şekilde yönlendirmesidir ki buna Hakk’el Yakîn, Allah’a erişmek, Vuslat denir...

Gözü dört kadınla yatıp kalkmakta olanlar bunları nasıl bilebilir?.. Hakk’el yakîn mertebesi ile ilgisi olmayanlar, heva ve hevesini; yani kötü alışkanlıklarını ve davranışlarını disiplin altına alamayanlar ki bunların bir bölümü de “dört kadınla yatıp kalkmayı düşünenlerdir.

İlmel yakîn, aynel yakîn mertebesinde olanlar heva ve heveslerini dizginleyemedikleri sürece ve doğruluğuna inandıkları işleri yapmadıkça Hakk'a erişemezler. Bu yapıdaki kişilerin tek amacı kısa vadeli anlık zevklerine erişebilmektir. Bunlar; dünya yaşamının hayına-huyuna, malına mülküne, şanına şöhretine, mevkiine ününe kapılıp giderler ki; bu oluşum da din ilminde, Nuh'un tufanına kapılmak denir. Ne mutlu Nuh Tufanı'ndan sağ-salim kurtulmuş olanlara..

Bu sırdan habersiz olan dinciler-diyanetçiler, Yaşar Nuri Öztürkler, Zekeriya Beyazlar ve diğerleri Hicir suresi 99. ayetinde geçen "yakîn" kelimesini "Ölüm" diye tercüme ederler. "Ve sana ÖLÜM gelinceye kadar, Rabbi'ne ibadet et" K. 15/99" derler. Bunun ilmî değeri yoktur.

Bunların amacı; insanların başını ölünceye değin tapınmaya (ibadete) bağlamaktır... İnsanın başını tapınmaya bağlayanlar ise "ölüm uykusuna" yatmış "işaret çubuklarıdır... Haydi anlayabilirsen anla, çık çıkabilirsen işin içinden, işin içinden çıkınca bana açıklamayı da unutma...

Şimdi sana bir soru Burhan kardeşim: "İnsana; Allah mı yakın, ölüm mü yakın?" Elbette Allah; insana, ölümden daha yakın...

Hâla anlamadıyorsanız, öyleyse bir de Kuran'daki "Andolsun... Biz insana şalı damarından daha yakınız. K. 50/16" âyetine bakın. Allah'ın bulunduğu yerde "ölüm"ü aramayın sakın...

"Hakkal yakîn" mertebesine erenlerde; ermiş, insan-ı kâmil, olgun insanda... "Allah, kişimin kalbi ile kendisi arasına girer. K. 8/24" ve bu nedenle yine Kuran'da; "İçinizdedir... Görmüyor musunuz? K. 51/21" diye de geçer...

Yakîn mertebesine erenler, Allah'la bir arada olur, Allah'ta yatar, Allah'la kalkar. Burada geçen Allah teriminden; akıllı, bilgiyi, kültür birikimi, sağduyuyu, sorumluluk duygusunu ve vicdanı kastediyorum. Yoksa öyle sandıkları ve ileri sürdükleri gibi insanın dışında Peygamber gönderen, Kitap indiren bir varlık yoktur. Ne demek istediğimi Allah bilgisi olanlar anlar.

Böylece "Allahı senin duyan kulağın, gören gözün, söyleyen dilin olur." (Hadis). Allah senin; duyan kulağın, gören gözün, söyleyen dilin olduğu takdirde sana yararı olur.

Allah'ı kendi dışında sananlara Allah'ın ne yararı olur?

Allah kendi dışında sananlara Allah'tan olmaz yarar. Dinler tarihini okuyanlar söylediklerimin gerçek olduğunu anlar. Örnek mi istiyorsun; al sana örnek. Geri zekalılıktır bu gerçeği görmemek.

Bilindiği gibi Kuran'ın bir çok yerinde Allah, Muhammed'e "Habibim -Sevgilim..." diye hitap eder. Allah'ın bu sözleri üzerine Muhammed'in evlatlığı Zeyd komutasındaki 7 bin mücahit; 70 bin kişilik Bizans ordusu ile savaşmak üzere Suriye sınırına gider.

Bu savaşta 7 bin kişilik Müslüman ordusundan ancak ve ancak 700 kişi kalır; geriye kalanlar da Halid Bin Velid'in emriyle ricat edip geri döner. Savaşmaya devam etselerdi eğer hepsi de olacaktı heder... Oysa bu mücahitler Allah'ın kendilerine yardım edeceği düşüncesiyle savaşa gitmişlerdi. Ha şimdi, ha şimdi Allah'ın meleklerden oluşan ordusu yardıma gelecek diye ümitlenmişlerdi. Kaldı ki savaşta öldükleri takdirde de cennete gidecekleri şeklinde motive edilmişlerdi. İşte sana bir soru daha: Allah, sevgilim dediği Peygamberinin imdadına niçin yetişmemiştir acaba?

Al bir örnek daha; bakalım, ne diyecek Burhan kardeşim buna? Allah'ın "Sevgilisi" Muhammed'in torunu Hüseyin ile 75 yakını Kerbela'da susuz bırakılıp kılıçtan geçirilmişti. Kendilerine yüz metre ötelerinde bulunan Dicle nehrinden bile su verilmemişlerdi. Hepsi de bir damla su içmeden ölmüşlerdi. Kimisi oklarla delik deşik edilmişti, bizzat Hüseyin'in de ensesinden olmak üzere kafası kesilmişti. Acaba neden bu olayda da Allah, "Habibim" dediği Peygamberinin torunu Hüseyin'in ve 75 yakınının imdadına yetişmemiştir?

"Hakk'el yakîn" mertebesine erersen; "Yahu Peygamberinin torunlarına yararı olmayan bu Allah'ın bana mı yararı olacak?" dersin... Böylece bu Allah kavramı ile başka şeyler anlatılmak istendiğini hissedersin.

İşte sana bir örnek: Enfal (8) suresinin 1 ve 41'. Ayetinde: "... Ganimetlerin 1/5'i Allah'a ve Peygamberine aittir..." denir. Yerin, göğün maliki olan Allah'ın ganimete ihtiyacı olabilir mi? Demek ki burada sözü geçen Allah başka bir anlamdadır. Kısa ve özet bir bilgi: Yani kamu işleri, yoksullara yardım...

gibi.

Demek ki bu Allah kavramı ile kastedilenin anlamı başkadır. İnsana yararlı olacak bir Allah'ın peşine düşersen sana yararı olur. İşte insanın yaratılmasının amacı bu, desem ne dersin?..

“Hakk’el yakîn” mertebesine ermek için bu gerçekleri bilen akılcı birine hizmet etmelisin. Ancak kendi dışında bir Allah aramayarak Allah'ı kendi içinde gören akılcı bir Bilge'ye hizmet edersen “Hakk’el yakîn” mertebesine erersin...Yoksa vahyi akla üstün görenlerin peşine düşersen ömür boyu aldanır gidersin...

Hakk’el yakîn mertebesine erenlerin başında Batınî ermişler gelir. Bu ermişlerin lideri de İsa Peygamberdir. Bunun içindir ki Kuran İsa için “...dünya ve ahrette itibarlı ve Allah’a yakın olanlardır.” (K. 3/45) der.

Ve daha birçok yerde de İsa'nın niteliği “Ruhu'l-Kuds” (Kutsal ruh); “Ruhullah” (Allah'ın Ruh) (Bk. K. 2/87, 253. 5/110.) diye geçer.

Bu nedenle İsa'ya, İslam literatüründe, “Hakkel Yakîn” mertebesinde olduğu içindir ki “Ruhullah” (Allah'ın ruhu...), “Ruhulkelâm” (Allah'ın sözü) denir... (bk. Kuran'ı Kerim Fihristi, İsa maddesi. Dr. Vahap öztürk).

Hristiyanların büyük çoğunluğu; İsa'yı, peygamber olarak değil de “Tanrı'nın oğlu, Tanrı...” olarak bilir.

Burada çok önemli bir noktaya değineceğim: İsa: “Ben Tanrı çocuğu olduğum gibi sizler de Tanrı'nın çocuğu olabilirsiniz!” (İncil, Yuhanna, 1/12) demiştir.

Ne demektir bu? Bu, şu demektir: “Ben “Hakkel Yakîn” mertebesine eriştiğim gibi sizler de, isterseniz (yani, nefsinizi neva ve hevesten temizlediğiniz takdirde, Tanrı'nın oğlu, kızı olabilirsiniz.” demektir. Eğer bir insan ben Allah'a, dine inanırım diyorsa “Hakk’el yakîn” mertebesine erişmek için çaba göstermelidir.

İsa'nın bir de şöyle bir sözü vardır ki çok önemlidir. İsa, kendisinden önce gelenler için de şöyle demiştir: : “Benden önce gelenlerin tümü hırsız ve eşkıyadır.” (İncil. Yuhanna, 10/8) demiştir. Bu sözler; öyle her dindarım diyenin dindar olmadığını; her peygamberim diyenin peygamber olmadığını gösterir. İşte İsa böyle babayığit biridir. Gerçeği söylemekten

çekinmemiştir.

Din felsefesinde (Batınî Tasavvufu) ve bu felsefenin bir anlatım yolu olan din edebiyatında bütün bu terimlerin simgesel anlamları vardır... Bu anlamlar; halkın, zahitlerin, Yaşar Nuri Öztürk, Zekeriya Beyaz gibi ilahiyatçıların anladıkları gibi değildir. Başkadır...

Bu kavram ve terimlerin anlamını ancak ve ancak “Hakk’el yakîn” mertebesine ulaşanlar bilir. Bunlar ise Allah’ı kendi içlerinde görenlerdir. Bunlar ki içlerinden gelerek kendilerine yol gösteren duygulara “Ruhu! Kudüs (Allah, Cebrail) demişler...

İşte sana bir kıssadan hisse. Bakalım bundan çıkarabilecek misin hisse.

Rabia adında bayan bir ermiş, bir gün evinin bahçesinde bir şeyler ararmış. Sormuşlar “Ne arıyorsun?”-diye. “Evin içinde iğnemi yitirdim de!” demiş. Şaşırmış kendisini izleyenler: “Nasıl olur da evin içinde yitirdiğini gelir bahçede ararsın?” demişler. Rabia adlı gönüller sultanı yapıştırmış yanıtı, koymuş taşı gedğine: “Peki, sizler de içinizde olan Allah’ı dışınızda arıyorsunuz, niye?” demiş... Acaba ne demek istemiş? Rabia Sultan, Allah’ın insanla özdeş olduğunu söylemek istemiş... Neden yukarıdaki adlarını saydıklarım Rabi’anın bu kıssadan hissesini söylemezmiş? Çünkü onlar kendi yarattıkları Allah’ın ardından giderlermiş...

Demek ki bu ayete göre gerçek kafir; Allah’la erişmiş insanı (Peygamberi, ermişleri ve arifleri...) ayrı ayrı varlıklarmış gibi görenmiş. Ne var ki bu ayetin anlamını din satan dinciler-diyanetçiler değil “Hakk’el yakîn” mertebesinde olanlar bilirlermiş...

İşte dincilerin en büyük yanılgısı Allah ile ermiş insanları (Peygamberleri ve diğer ezoterik kişileri...) ayrı ayrı varlıklar gibi görmeleridir. Dinin aslı, özü, anlaşılmadığı içindir ki insanlar, Allah’ı kendi dışlarında aradıklarından, birbirlerini öldürmüşlerdir.

Bu anlattıklarım inanılmaz, şaşırtıcı gelmiştir değil mi? Öyle ise aşağıda sıraladığım şu ayetlere de bir göz atınız.

“Kim Peygambere itaat etmişse, muhakkak Allah’a itaat etmiştir.” (K. 4/80)

Bu âyette de Allah ile Peygamber özdeşliğini görüyoruz.

Şimdi sen diyebilirsin ki o âyetler Peygamber içindir, insanlar için değildir. Peki öyleyse söyle bana; şu âyetle seslenilenler Peygamber midir?

Bakın, Allah Bedir savaşında ok atarak müşrikleri öldüren Müslümanlara ne diyor: “Onları siz öldürmediniz. Fakat Allah öldürdü. Attığın zaman da sen atmamıştın, fakat Allah atmıştı.” (K. 8/17)

Aynı anlamda olmak üzere bir de şöyle denilmektedir: “Allah’ın kişi ile kalbi arasına girdiğini ... biliniz!” (K. 8/24)

Demek ki Allah ile özdeşlik yalnız peygamberlere özgü değildir. İnsanların da Allah ile özdeş olduğunu yine Kuran’dan öğreniyoruz. Benim iyi niyetli, temiz kalpli kardeşim, bu konuda bir de: “Biz ona şalı damarından yakınız!” (K. 50/16) vardır... Bu ayette “O’na” dediği insandır.

Şimdi söyle bakalım, bu ayetlerle Peygambere mi, insanlara mı seslenilmiştir. Bütün bu âyetler de Tanrı-insan özdeşliği dile getirilir... Yine bu ayette de “Hakk’el yakîn” mertebesine dikkat çekilmiştir... Bu sırra erenlerden 4. Halife Ali de: “Ben görmediğim, Allah’a, asla inanmam!” demiştir. (Bk. Hacı Bektaş ve, Makalat, s. 42’den aktaran İsmail Kaygusuz GÖRMEDİĞİM TANRIYA TAPMAM. Alev Yayınlan. 1. BASKI. s. 76.)

Adı geçen bu kitapta Allah ile insan özdeşliğine ilişkin çok ilginç anlatımlar bulacaksınız. Bilgi vermek açısından bir tanesini aktarıyorum. İranlı ermiş, ki bu Batını de değildir, günümüzden bin yıl önce şöyle demiştir. Aktarıyorum. “... Tanrıyla yan yana oturuyormuş gibi sohbete başlamıştır. Tanrım, ne denli büyük olduğunu göster de onurlandır beni!” dediğini duyanlar, onun nasıl olduğunu sorduklarında şu yanıtı alırlar: ‘Görün işte hırkamın altında hiçbir yok; sadece, Allah var!’ S. 77.” Çok ilginç değil mi?

4. Halife Ali de, Beyazid-i Bestami de bu sözleri işkenbe-i kübradan atmamıştır. Ali’nin bu sözlerinin dayanağı İncil’de ve Kuran’da vardır.

Bütün ermişler Kuran’daki “İçinizde... Görmüyor musunuz?” (K. 51/21) (Ayrıca bk. “Nurun ÂLÂ Nur, Kalplerin anahtarı, GERÇEK MÜRŞİD HAZRET-İ ALLAH’TIR. ÖMER ÖNGÜT, Hakikat Neşriyat. S. 122 ve en önemlisi Ömer Öngüt bu kitabının girişinde “Özüm Allah, sözüm yine

Allah'tır" demiştir...) ayetini ve yukarıda geçen; 8/17, 8/24 ve 50/16'yı bu anlamda değerlendirmişlerdir. Oysa Allah ile insan özdeşliğini dile getiren daha çok ayet var. Ne var ki din ilminden habersiz olanlar Tanrı ile insanı ayrı ayrı varlık sanar...

Yaratılmamızın bir amacı da içimizde uyumakta olan Tanrı'yı uyarmak ve gerçeğe Hakkel Yakîn'e (Allah'a) erişmektir. Bu da inanılacak gibi değil mi? Öyleyse bir de şu âyetler üzerinde düşünmeli:

Kuran'da. bir de şöyle bir ayet vardır: "Şüphesiz ki Allah ve melekleri Peygambere salat ederler. Ey müminler! Siz de onun özerine salat ve selâm getiriniz." (K. 33/56) "(Bu ayetin aslı "peygamber" değil; "Peygamberler" olacaktır.

Bizimkiler kendi peygamberlerini yüceltmek için "Peygamberler" yerine "Peygamber" demişlerdir. Doğrusu "Peygamberler" olacaktır. (Bk. Feyzu'l-Furkan, Kur'ân Meali, Türkçesi: Hasan Tahsin Feyizli. 1. baskı. 20001. Akit gazetesi armağanı.) Hiç Allah ile melekleri başka, peygamber başka varlıklar olsaydı koskoca Allah kendi yarattığı kuluna melekleri ile birlikte salat eder miydi?

Din ilmi ve edebiyatında, inisiyelerde (Bütün Peygamberler ve ermişler inisiyedir. İnisiye demek gizli din ilmini ilm-i ledün-ü bilen demektir.) Allah ile Peygamber birbirinden ayırt edilemez. İşte bu nedenle inisiyelere (ermişlere) kâfir denemez. Kâfir diye Allah ile İnsanı ayrı görenlere denir. (Bk. K. 4/150-151'e...)

Ne var ki bu söylediklerimizi Allah'ın dilediğinden başkaları bilemez. İnanmadınız değil mi? Öyle ise şu iki ayetleri de oku:

"O'nun dilediğinden başka, insanlar O'nun ilminden hiçbir şeyi kayraya mazlar." (K. 2/255, Ayetü-l Kürsü)

ve de:

"O (Allah) kimi dilerse onu doğru yola iletir." (10/25) Bu anlamda olmak üzere bir de şöyle Hadis vardır. Allah'ın: "Velilerimi benden başkası bilmez." dediği söylenir, (Bk. Ömer Öngüt, Kalplerin Anahtarı, s. 45).

Din ilminde Allah ile erişmiş insan özdeşliği önemli yer tutar. Erişmemiş insanda da Allah vardır. Ne var ki heva ve hevesini disiplin altına alamayan insanlarda Allah uykuudadır.

Heva hevese bir örnek. Ör. Sigara ve alkol bağımlısı olan bir insan bile heva ve hevesinin tutsağı sayılır ve gerçeği (Allah'ı) göremez... "Hakkel Yakîn"e eremez...

Burhan kardeşimiz anasından-babasından, komşusundan-arkadaşından duydukları ile "Hakk'ei yakîn mertebesindeyim" dememi bize yakıştıramayarak başıma kalkmıştır. Kabahati yok, ancak bu sözleri kendisinin din ilminden haberi olmadığını gösterir... Bu yüzden ne demek istediğimi anlamamıştır. Gözleri bu gerçekleri görmemiş ama bizi görmüştür. Tutmuş taa Singapur'dan bize: "Yani siz Allah'ı görerek ve yasayarak mı biliyorsunuz?" demiştir...

Evet ya, Allah'ı bilerek yaşıyorum. Allah'ı bilerek, hissederek yaşadığım ve yaşamıma uyguladığım için 10 iş yerinden kovulmuşum, memleketimi terk etmek zorunda kalmışım, toplumumdan dışlanmışım ve suçlu konumda sayıldığımı fırsat bilen en yakınlarım bile yaşamımı burnumdan getirmiştir. Öyle ki kendimi yetiştığım dergaha bile anlatamamışım. Allah'ı bilerek, hissederek yaşadığım içindir ki yetiştığım dergahtan bile yüzüme tükürüldükten sonra kovulmuşum.

İşte bu yüzden ben de Allah'ı bilmeden yaşayanlara bakıp bakıp şaşıyorum. Bu şaşıtklarıma şöyle haykırıp duruyorum:

"Allah; madde olarak yoktur; mâna olarak vardır. Ruh olarak yoktur; düşünce olarak vardır. Somut olarak yoktur; soyut olarak vardır. Varlık olarak yoktur; kavram-simgе olarak varır. Zat olarak yoktur; sıfat olarak vardır."

Durum ve gerçek bu olunca nasıl olur da insan O'nu "görerek" yaşayabilir. Nasıl olur da kendi dışında bulunan bir Allah'a erişebilir...

Allah; mâna olarak, düşünce olarak, soyut olarak, kavram olarak, sıfat olarak var olduğuna göre ancak ve ancak bilinerek ve hissedilerek; yani, yüce kavramlara, üstün değerlere, genel doğrulara, Doğa yasalarına, toplum kurallarına ve de aklımıza, ahlakımıza, sağduyumuza ve vicdanımıza uyarak yaşadığımız takdirde Allah'a erişmiş olunur...

Allah görünmez ama; bilinerek, hissedilerek yaşanır... Bu anlamda İncil'de de: "Siz bilmediğinize, biz bildiğimize

tapıyoruz!” (İn. Yuh. 4/22) denmiştir Bu dediklerimin tersini düşünenler geldiği gibi gitmiştir...

Bütün bunlar! bilen Tevf'ik Fikret'in çok güzel sözü vardır. Yinelemekte yarar vardır. “Beşerin garip dalâletleri var. Putunu kendi yapar, kendi tapar.”

Gerçekten de insanoğlu önce kendi eliyle yarattığı puta tapar; bakar ki bu iş saçma; bu kez de akli ite yarattığı Allah'a tapar. Tapmaktan öte yarattığı Allah'a ne kadar güzel sıfat (esma-i hünsa) varsa takar, takıştırır ve de yakıştırır. Daha sonra da umudunu yarattığı bu Allah'a bağlar. Ama o umudunu bağladığı Allah'tan kendisine olmaz hiçbir yarar... O Allah ki kendisine bir demet maydanoz göndermez. Bütün Müslümanlar,-Hristiyanlar, Yahudiler, dinliler, dinsizler yalvarıp yakardıkları ibadet yerlerinde dua ettikleri, yatıp kalkıp yalvardığı halde dualarını kabul edip savaşı önlemez ve Bağdat gibi kutsal kente bombalar yağdırılmasını önlemez. Bu geçmişte böyle olduğu gibi gelecekte de böyle olacaktır ve ne yazık ki insanoğlu bu niçin böyle oluyor diyemeyecektir. Kendi yarattığı Allah'ın ve kendi kafasındaki dinin peşine düşecektir... Elbette başlarında Yaşar Nuri Öztürk, Zekeriya Beyaz ve günümüzdeki gibi dinciler-diyanetçiler olduğu sürece...

Yazıklar olsun “Bilmediklerine tapanlara, yazıklar olsun kendi yarattığı Allah'a tapanlara... Yazıklar olsun kendi zannına tapanlara” (Bak. K. 2/78. 6/116, 148. 10/36,66. 53/28) Yazıklar olsun kutsal kitapta yazılanlardan habersiz olanlara. Yazıklar olsun kutsal kitaplara göre yaşamıma yön verdiğim için bana kızanlara...

Singapurlu Sayın Burhan, ben dinlerin yanlış anlaşılmasına karşıyım. Bütün dinlerin toplumsal bir olay olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Bütün dinlerin temelini insan olduğunu söylüyorum. İnsanlar dini yanlış anlamasınlar istiyorum. Yanlış anladıkları için İkiz Kuleleri yerle bir ederek ABD'nin başlarına bomba yağdırmasına davetiye çıkarmasınlar istiyorum.

Ne demek bu mümin kafir diye insanları gruplara ayırmak. Şu kafirdir, şu müşriktir diye öldürmeye kalkmak...Allah'a yakışan din ve inanç özgürlüğünü anlayışla karşılamak.

Kaldı ki Kuran'da şöyle denmiştir: “Ey Muhammedi!

Rabbin dileyseydi, yeryüzünde bulunanların hepsi İNANIRDI. Öyle iken insanları inanmaya sen mi zorlayacaksın?” (K. 10/99) Acaba böyle diyen Allah'ı kim dinlememiştir. Yani şimdi biz bu çelişkiler üzerinde kafa yorma malıyız? Aklımız olduğuna göre akıl yürütmemeli miyiz? Öyle ise niçin geldik dünyaya,...

Ben insanların, din adına birbirlerini öldürmelerine dayanamıyorum ve de insanları bilgisizliğe ve karanlığa sürükleyenleri ile uğraşıyorum. Güzelim dünyamızı, cehenneme çevirenlere çatıyorum. Şimdi ben din düşmanlığı mı yapıyorum?..

İçinde bulunduğum toplumun gavur dediklerine el açmasına yanıyorum. Bu nedenle da dinin gerçeğini anlatmaya çalışıyorum. Bu çağda artık insanlara yararlı olacak bir din anlayışını bulmaya çalışıyorum. Bunu da dinsiz bir toplum olamayacağını düşündüğüm için yapıyorum... Din demek ahlak ve edep demektir. Dinin aslı “Den”den gelir. Ben “Denli”yim ama “Densiz” değilim...

Görülmektedir ki, bu din anlayışı bizi gavur dediklerimize muhtaç etmiştir. Öyle ise bu din anlayışının sonu gelmiştir. Bu konuda Batınî felsefesinde olan ermişler de, ölüm pahasına, benim dediklerimi demiştir. Öyle ki bir şeraitçi olan Mehmet Akif bile zaman zaman çevresine benim seslendiğim gibi seslenmekten çekinmemiştir...

Merak etme Burhan kardaşım, yalnız değilsin sen... Dinin ne demek olduğunu bilmeyen din-i taklid-i yolundan yürüyenler, dinin güzelliklerinden habersiz olanlar da bana karşıdır tümünden. Bu da onların bilgisizliklerinden, bilgisiz olmayanları da edepsizliklerinden...

Bu bizim kaderimizdir. Bu bizim insanlık için kendi elimizle giydiğimiz melâmet gömleğidir... Sırası gelince diğer sorularına da yanıt verilecektir.

Son olarak bir de şöyle diyorum: Eğer ben eğri yolda isem; bu, Allah'ın dilemesiyledir. Yok eğer ben eğri yolda değilsem bu da Allah'ın dilemesiyledir. Bu söylemi Kuran'da, en az, 70 yerde dile getirilmektedir. (Bk. Yukarıda yazılı K. 10/99 ve şu âyetlere K.5/35. 6/107. 112. 136. 137. 149. 11/118. 16/9, 93. 32/13... bu tür ayetlerden daha çok var...) Öyle ise bu

bilgisizlerin, edepsizlerin bana kızması ne dendir?

Burhan kardeşim, zaman zaman okumak için, bu yazımın çıkışını alarak sakla. İstersen, “Hocam, bu adam ne demek istiyor?” diye göster hacılara, hocalara, imamlara, mürşitlere, şeyhlere, şihlara... Ne diyeceklerini peşinen söyleyeyim; işte söyleyecekleri sana:

“Aman bu adamla uğraşma, çarpılırsın sonra!” Benim Singapur’daki kardaşım; dört karı almak varken bu konularla uğraşmak senin neyine? Al dört karıyı bak keyfine, her gece yat biriyle, ... Hoşuna gitmeyen kadınları da “Boş ol!” diye boşla. Almaya sınır var da, boşamaya sınır yok nasıl olsa. Boşa boşa evlen dördü aşmamak koşulu ile... Bunan iyi din mi olur sizin gibilere...

Saygı. Sevgi sana. Şimdi kal sağlıcakla...

Av. Hayri Balta... 13.3.2003

+

Al sana Allah ve İnsan özdeşliğini dile getiren bir sır:

Minareye çıkıp bize bağırma,
Haberimiz vardır sağır değiliz.
Sen kendini düşün bizi kayırma
Allah’la biz ayrı gayrı değiliz.
Sarızlı Ozan İbreti,

+

Al sana bir de Edip Harabi’den:

Ey müminler beni ziyaret edin
Yüzüm Cemalullah sıfat bendedir
Dört kitabım yahu kıraat edin
Kuran, Zebur, Tevrat, İncil bendedir

+

Not: Diğer üç soruna da yanıt vereceğim biraz bekle.

TANRI NEDİR?.. 11

İnsanoğlu yararını gördüğü eylemleri iyi diye kutsallaştırarak Tanrı kavramı içinde bir araya getirmiştir. Elbette iyi olanlar yanında kötü olanların ayırımına vararak bunları da lanetleyerek Şeytan kavramında birleştirmiştir.

Yaşamda iyi ile kötüden birini seçmesi insanın kendi iradesine bırakılmıştır. Genelde kendini bilen ve aklını kullanan insan iyiyi sahiplenmiş kötü ile mücadele etmiştir. Din ilminde buna insanın nefsine (Şeytana) karşı direnmesi denir. Kendini bilen insan ise Rabbini (İyi olanı, doğru olanı, güzel olanı) bilir.

Kendini bilen insan kendisini huzursuz edecek olan kötü davranıştan uzak durup iyi olanı yapar ki; bu durum “Ben Rabbime sığınırım” kavramı ile ifade edilir. Yani, ben doğru olanı, iyi olanı, güzel olanı yaparım demektir ki bu da vuslata ermekle ifade edilir.

İnsan yaşamı boyunca doğruluğun karşısında eğrilik; iyiliğin karşısında kötülük; güzelliğin karşısında çirkinlik; dürüstlüğün karşısında iki yüzlülükle karşılaşmıştır.

Bu kavramları çoğaltabiliriz. Sevginin karşısında nefret, neşe'nin karşısında hüznün; barışın karşısında savaş, sabrın karşısında acelecilik; hoşgörünün karşısında tahammülsüzlük; saflığın karşısında kurnazlık; iffetin karşısında iffetsizlik... Bu iyi ve kötü kavramlar istenildiği kadar çoğaltılabilir...

Kötü ile iyi arasında bir seçme durumu ile karşı karşıya kaldığımızda içimizde birbirine zıt iki duygu oluşur. Bir duygu kötü olanı yapmamız için haklı gerekçeler ileri sürer ki buna Ruhul kûbuh; yani, kabahate sürükleyen ruh (Şeytan) denir. Bir de kötü olanı yaptığımızda karşılaşacağımız sonuçları hatırlatan uyarıcı bir duygu kendini gösterir ki buna da Kutsal ruh; yani, saygı gösterilmesi, uyulması gereken düşünce ve duygudur ki bunu da Tanrı kavramı ile ifade ederiz.

İnsanın kötü olanı yaptığında, eğer dirilerden ise, duyacağı tedirginlik ve huzursuzluk cehennem azabı ile ifade edilir. İnsanın iyi düşünce ve davranışları sonunda karşılaşacağı refahı, huzuru da Cennet kavramı ile ifade edilir.

Denebilir ki bu kadar kötüler var. Örneğin hortumcular, komisyoncular, rüşvetçiler, kapkaççılar, diktatörler, yargısız infazcılar, işkenceciler, katiller... Bunların çoğu yatığı suça karşılık ceza görmüyor, refah içinde yaşayıp gidiyor. Bu işlediği suçun cezasını görmeyenler cezasını kim verecek.

Şeriat zihniyeti yakalanmayan kötünün cezasını

öbür dünyaya havale ederek soruyu yanıtladığını sanır. Oysa Allah dirilerin Allah'ıdır. Ölülerin Allah'ı olmaz. Cennet, Cehennem, ceza-mükafât kavramları yaşayanlar içindir. Ölen için her şey bitmiştir.

Arifler ölü ile ilgilenmez. Ariflerin nazarında ölülerin esamisi okunmaz. Bütün dinsel kavramlar yaşayanlar ve de sorumluluğunu bilenler içindir. Sorumluluğunu bilmeyen insanlara yaşasa bile "ÖLÜ" denir. Dinsel düşünce, tasavvufi anlamda, değil fiziken ölülerle, kalben ölülerle bile ilgilenmez. Bunlar din alanına adım atmamış olduğundan "Âlem-i şuhut"; yani, Tanrı'nın varlığına bir kanıt, şahit sayılır. Bunların Tanrı ile ilgileri yoktur.

Din ilmi Diriler içindir; ölüler, yani, sorumsuzlar, kötüler, benciller, gelişmemişler, ham kalmış kişiler için değildir. Din ilminde onların çetelesi tutulmaz. Onlar ölü sayılırlar. Bizim onlara sözümüz yoktur ve onlar bizim nazarımızda yok sayılırlar. Bizim sözümüz "Diri" leredir. Yani topluma karşı, kendine karşı sorumluluğu bilen sağduyu ve vicdan sahibi insanlardır.

Bu durumda Tanrı'yı da Şeytanı da yaratan insandır. Cennet de cehennem de sorumluluk bilincindeki insanın ruhsal dünyasıdır. İnsanın olmadığı yerde ne Tanrı vardır ne de Şeytan... Sorun bu kadar basittir.

İslam'ın 4. Halifesi Ali: "İlim bir nokta idi cahiller onu çoğalttı." demiştir. Biline ki o bir noktayı çoğaltanlar ilâhiyatçılardır... Onların cehaletinden Tanrı'ya (Bilimsel olana, makul olana, sağduyuya...) sığınırım.

Elbette bu anlattıklarım akli vahiyden üstün tutanlar için söz konusudur. Biz akli vahiyden üstün tutanlar onların nazarında zaten zındık sayılırız.

Ne gam...

HB 21.9.2003

TANRI NEREDEDİR?.. 12

Ete kemiğe büründüm,
Yunus diye göründüm.

Bir ben var benden içeri.

+

Baştan ayağa değin
Hakk'tır seni tutmuş
Hakk'tan gayrı ne vardır
Kalma güman içinde

Yunus Emre'den

Sen sende ara Hakk'ı,
Hemen gezme yabanda
Kendinde iken sen O'nu
Gayrıda arama.

KUDDUSİ BABA, Veliler Bahçesi, Bedri Özbey, s.41

Gözle seni sen, sen'de
Düşme diğer sevdaya
Sen'de seni buldunsa
Edersin vuslat yâra...

ŞEMSENDİN-İ SİVASÎ.
Veliler Bahçesi. Bedri Özbey,s. 16

Tanrı bize bizden yakın
Gitme uzaklara sakın
Onu görmek mi merakın
Aç gözünü bak insana

MELULÎ

Ben taşrada arar idim
Gördüm can içinde can imiş...

BİR İLÂHİDEN

Zahit nefsi iledir; arif Rabbi iledir.
Zahit nefis ve hevasının, arif ise Allah'ın kuludur.
Zahit Hakk'ı dili ile; arif, can-ı gönülden anar.
Zahidin kalbi sebeplere bağlıdır; arifin canı Rabb'i iledir.

Mümin Allah'ın nuru ile; arif Allah ile bakar.
Mümin Allah'ın ipine yapışır, arif Allah'a bağlıdır.

İBRAHİM HAKKI ERZURUMLU Marifetname s.30

X

Görüldüğü gibi Tanrı insanda imiş... Bunu ben değil
Arifler söylüyor.

TANRI SÖZÜ NE DEMEKTİR?.. 13

Her bilimin ya da ilmin, sosyal ya da fen, kendine özgü terimleri vardır. Örneğin hukuk terimlerini hukukçu olmayan anlayamaz; TIB terimlerini doktor olmayan anlayamaz; yine kimya formül ve terimlerini kimyacı olmayan anlayamaz.

Din ilminin de (Bilim değil) kendine özgü terimleri vardır. Bu terimlerin ne anlama geldiğini bilmeyenler de dini anlayamaz.

Bu terimlerin başında Tanrı Sözü (Allah Kelâmı) gelir. Bizim ileri gelen din adamlarımız yanında, ilâhiyatçılarımız bile, Tanrı sözü dendiği zaman bu sözlerin gerçekten yukarılarda, bir yerlerde, var olduğu sanılan güçlü bir varlığın sözü olduğunu sanır. Oysa insanın dışında, maddenin dışında öyle Evren'e yön veren bir maddî varlık yoktur...

Kaldı ki bütün kutsal kitaplar, Peygamber denilen ve denilmeyen kişilerce söylenmiş ve yazıya alınmıştır. Müslümanlar, bu kitapların birbirini tutmadığını, birbiri ile çeliştiğini görünce de, öncekiler değiştirilmiştir; değişmeyen kitap bizimkidir (Kuran) derler.

Örneğin Tevrat; günümüzden 7 bin yıl öncesinden başlayarak Yahudi din ileri gelenlerince ki bunlara kâhin denir, yazılmıştır. Şimdi bunların adlarını burada sıralarsak yazımızın sınırlarını aşarız. Yine de birkaç örnek vermek gerekirse Zebur'dan başlayalım:

"Mezmun'lardan 116'sının başlığı vardır. Bunlardan 73'ü İ.Ö. 1011-971 yıllarında egemenlik süren İsrail Kralı Davut'a aittir. Başlıklarda belirtilen öteki yazarlardan bazıları ise Asaf, Korahoğulları, Musa ve Davut'un oğlu Süleyman'dır. " (Zebur (Mezmurlar) Kitabı Mukaddes Şirketi, 1. Basım, Ocak 1996. Önsöz.)

Tevrat'ta bulunan "Süleyman'ın Özdeyişleri (Meselleri)'nin yazarı tek başına İsrail Kralı Süleyman değildir. Süleyman'ın yanı sıra İ.Ö. 715-686 yıllarında İsrail'de egemenlik süren kral Hizkiya yanında, İsrail bilgelerinden Agur'un, Kral Lamuel'in sözleridir." (Süleyman'ın Özdeyişleri. Yeni Yaşam Yayınları-Kitabı Mukaddes Şirketi ortak yayını. 1. Basım. 19896. Önsöz)

Yukarıda adı geçenlerden yalnız ikisine Peygamber denir. Diğerlerine Peygamber denmez. Buna karşı söyledikleri, Kuran'da bile, Tanrı Sözü olarak kabul edilir. Ne var ki Tevrat ile Zebur'da baştan sona Tanrı'dan dilekte bulunanlar insandır. Aşağıda bulunan bir insanın yukarda sandığı Tanrı'ya yakarışlarıdır; tıpkı, Kuran'daki Fatiha süresi gibi... Demek oluyor ki sözleri dile getiren insan...

İncil'e gelince; İncil, İsa'nın ölümünden 60-70 yıl sonra Matta, Markos, Luka, Yuhanna adlı çıraqları tarafından yazılmıştır. Bunlar İsa ile yaşadıkları olayları ve İsa'dan duydukları sözleri yazıya almışlardır. Bu dört çırağın yanında İsa'yı tanımamış olan, öyle ki bir zamanlar Hristiyanların çoğunu Romalılara öldürten ve Hristiyanlar aleyhinde çalışan Yuhanna'nın sözleridir. Yuhanna bu gerçeği Korintislulara yazdığı 1. mektubunda şöyle açıklamaktadır. "Rab (İsa) değil, ben söylüyorum." (İncil. Kor. 1. Mek. 7/12"

Şimdi yukarda adı geçenlerin ki bunların çoğu peygamber bile değildir, sözlerine Tanrı Sözü denirse İslam Peygamberi'nin sözlerine de dinsel gelenek nedeniyle Tanrı Sözü denmiştir. Bu gerçeği de Kuran'dan öğreniyoruz: "Bu söz şanlı şerefli bir elçi'nin sözleridir." (Bak Kuran. 69/40. Ömer Rıza Doğrul ve Abdülbaki Gölpınarlı çevirisi).

Bu konuda Osmanlı İmparatorluğunun en büyük din bilginlerinden Şeyh Bedrettin Simavi de şöyle demektedir: "Kuran, Peygamber Muhammed'in sözleridir; ama, Tanrı sözü demeyen kâfir" olur." (Varıdat) Anlamı: Kuran 'daki sözler Tanrısaldır ve yücedir...

Eğer Kuran Tanrı'nın sözleri olmuş olsaydı Tanrı spermin (meni'nin) insanın neresinde üretildiğini bilirdi. Ne var ki İslam Peygamberinin yaşadığı dönemde tıp ilmi gelişmediği için spermin (meni) nerede olduğu bilinmiyordu. İslam Peygamberi de o zamanın anlayışına göre görüşlerini şöyle

açıklıyordu: “İnsan, neden yaratıldığına bir kere basın. O, atılıp dökülen bir sudan yaratıldı ki, bel kemiği ile kaburga kemikleri arasından çıkar.” (K. 86/5-7. Doç. Dr. Ziya Kazıcı, Doç. Dr. Necip Taylan çevirisi. Çağrı yayınları. İstanbul. 1993)

Yaşadığı dönemde; İnsanlara gerçeği açıklayan, doğru yolu gösteren ve insanın tekâmülüne hizmet eden bütün hikmetli sözler, kim tarafından söylenirse söylensin, Tanrı sözü olarak kabul edilir.

Ne var ki başta din adamları olmak üzere bizim ilahiyatçı Dr., Doç. Ve Profesörlerimizin bu gerçeklerden haberi yoktur ve bunlar yukarıda insanların ev Evren’in ötesinde canlı ve maddesel bir varlığın yaşadığını sanırlar.

Oysa Tanrı madde olarak yoktur; mâna olarak vardır. Varlık olarak yoktur; kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur; simge olarak vardır. Kişi (zat) olarak yoktur; sıfat olarak vardır.

Böyle olunca peygamber gönderen ve kitap indiren bir varlık da yoktur. Bütün bunların simgesel bir anlamı vardır.

Peygamber olarak kabul edilenlerin söyledikleri hikmetli sözlerle “Vahiy” denildiği gibi...

Ne var ki bizim ilahiyatçılar televizyonlarda ve basında, Tanrı ve Din lehine olmak üzere, yalanda yarışmalar ve uydurmada uyuşurlar.

Verdikleri bu yalan yanlış bilgiler nedeniyle de, halkımız Ramazanın birinci günü İstanbul’daki Oruç Baba türbesine doluşarak “AŞ, EŞ ve İŞ İSTERLER.” (D. B. Tercüman. 28.10.2003)

Bu Tanrı ve Din bilgisinden yoksun olan din adamlarımıza ve de ilâhiyatçılarımıza gerçek din bilgisini vermek için; değil ilkokul, Ana Okulundan başlamak üzere yepyeni bir eğitimden geçirmek gerektir.

Av. Bilge Balta, 17.8.2007

BİLİNMEYEN TANRI’DAN BİLİNEN TANRI’YA... 14

Bütün İslâm İlmihâl’lerinde, Laik Cumhuriyet Türkiye’sinin okullarında ders kitabı olarak okutulan “Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi” kitaplarında, Kuran Kurslarında ve İmam Hatip

Okullarında ve Televizyonlarda konuşan bütün ilahiyatçılarda ve diğer tek Tanrılı dinlerde Tanrı'ya inanmak aşağıdaki gibi açıklanmaktadır:

“Allah’a İman Ne demektir: Allah’a iman, Allah’ın varlığına, birliğine, ezeli ve ebedi olduğuna; yani, varlığının bir başlangıcı ve sonunun bulunmadığını, eşinin benzerinin, ortağının, oğlunun, kızının olmadığına varlığı kendinden olup varlığı için bir başka şeye muhtaç olmadığına, yaratılmış olan şeylerden hiç birine benzemediğine dolayısıyla düşündüklerimizden ve hayalimize gelen şeylerin hepsinden başka olduğuna, her şeyi bildiğine her şeyi gördüğüne, her şeyi işittiğine, duyduğuna, her şeye gücünün yettiğine, her şeyi yaratanın O olduğuna... Kısacası, her türlü eksiklikten uzak olduğuna yürekten, tereddütsüz bir şekilde inanmaktadır. Ergenlik çağına ulaşmış her akıl sahibinin, Allah’a bu şekilde inanması farzdır.” (Bk. Vatan, 1.11.2003 tarihli Ramazan Eki.)

Görüldüğü soyut bir Tanrı kavramı tanımı yapılmakta ve insanın tereddüt etmeden buna inanması istenmektedir. Tam Bektaşî fıkrası gibi: “Yok diyecek ama dili varmıyor.” Öyle ya, adı var ama cismi yok. Yeri yok, yurdu yok. Eni yok, boyu yok. Ne zamana sığıyor, ne mekana sığıyor. Evren’e, Doğa’ya bakmışız, önce Yıldızlara Tanrı demişiz. Sonra Aya, sonra Güneşe Tanrı demişiz. Asırlar sonra bunların dönüp durduğunun ayırımına varmışız; öyle ise bunu yapan bir güç var demişiz. Ondan sonra O’na en güzel sıfatları (Esmâ-i Hüsnâ) yakıştırmışız. Bütün Doğa olaylarını da O’ndan bilmişiz. Bu yargımızı da insanlığa dayatmaya kalkmışız...

Bu ise insan doğasına aykırıdır. Çünkü tahmine, kıyaslamaya dayanarak bir yargıya varmak; insanın aklına da aykırıdır, mantığına da, doğasına da aykırıdır. Asıl önemlisi bu dayatmada insan aklına ve iradesine hiç yer verilmemiştir; yalnızca inanacaksın denmiştir. Bu şekilde bir inanç akli dışlamakta ve insanı doyurmamaktadır.

Aklı başında bir insan inandığı şeyin ne olduğunu bilmek zorundadır. Bir kere şu bilinmelidir ki insanın dışında bir Tanrı yoktur. Peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur. Bütün bunlar din literatüründe simgesel anlatımlardır.

Eğer biz biz olursak, kendimizi bilirsek, farık ve mümeyyiz

olursak Tanrı'yı bilebiliriz ama göremeyiz ve bu biliş, bizim tekamül yolunda önümüzü açacaktır.

Gerçi Tanrı'yı gördüğünü ve öyle ki Tanrı ile güreştiğini söyleyen akıldaneler çıkmıştır. Bakınız: Tevrat, Yaratılış. 32/28. Hoşea 12/3-4. Yaratılış, 32/32/30. Çıkış 24/90-11 Hakimler13/22. Yeşeya. 6/1-3, 5.

Tanrı; Yüce kavramlar yanında genel doğrular, üstün değerler, olumlu duygular, güzel nitelikler, insanlıkça kabul edilmiş genel ahlaktır... Saydığım bu kavramları biraz daha açarsak şöyle sıralayabiliriz: Tanrı (Yüce olan, üstün olan, iyi olan, doğru olan, güzel olan...); Savaş değil barıştır. Nefret değil sevgidir. Düşmanlık değil dostluktur. Yalancılık değil doğruluktur. Çirkinlik değil güzelliştir. Kötülük değil iyiliktir. Cimrilik değil cömertliktir. Acelecilik değil sabırdır. Öfke değil şefkattir. Kendini beğenmek değil alçak gönüllülüktür.

Bencilik değil paylaşmaktır. Tembellik değil çalışkanlıktır. Ahlaktır ahlaksızlık değildir. Aşırılık değil ıtidaldır. Aşağılamak değil yüceltmektir. Suçlamak değil suçun nedenini araştırmaktır. Bütün bu olumlu ve olumsuz kavramları istediğimiz kadar çoğaltabiliriz. Bu kavramlardan olumlu olanlara uyarsak Rahmani yolda; olumsuz kavramlara uyarsak şeytani yolda sayılırız. Böylece her zaman karşılaşabileceğimiz Tanrı kavramı ile baş başa kalırız... Saydığım bu kavramlar içinde olumlu olanları yaşamımıza uygularsak bilinmeyen Tanrı'dan bilinen Tanrı'ya ulaşmış oluruz.

Anlamadan, bilmeden Tanrı ile insanın arasına giren kişilere inanacağımıza; aklımızın, kültür birikimi ile oluşan öngörümüzün, sağduyumuzun, vicdanımızın gösterdiği doğru olan, güzel olan, iyi olan yolda gitmiş oluruz ki böyle bir yaşamda kimseden korkmayız, yaptığımız bu doğru, güzel, iyi davranışlarımızdan dolayı kimse bizden hesap soramayacağı gibi herhangi bir kişi karşısında da yüzümüz kızarmaz. Bu şekilde Tanrı ile aramıza başkalarının girmesini önlemiş oluruz. Din ilminde bu oluşum "Tanrı ile insan arasına kimse giremez" diye söylenir.

Ne var ki Tanrı (Yukarıda saydığım olumlu kavramlar toplamı) aramıza Peygamberler, kutsal kitaplar başta olmak üzere ilahiyatçılar yanında şeyhler, cemaat liderleri, hacılar,

hocalar, hahamlar, papazlar girmekte ve bütün bunlar insanı Tanrı'dan (Bütün Doğruluklardan, güzelliklerden, iyiliklerden...) uzaklaştırmaktadırlar...

Kanıt mı istersiniz. Kutsal sayılan kitaplara bakınız. Tevrat, Yahudileri Filistinli Müslümanları öldürmeye, İncil, Mesih'e inanmayanları (Haçlı Savaşları, Avrupa'daki din savaşları ve katliamlar...) Kuran, Hak din dediği Müslümanlığı kabul etmeyenleri öldürmeye motive etmektedir. Bu gerçek Sitemizin Tevrat'tan İncil'den, Kuran'dan bölümleri yanında kimi bölümlerinde de açıklanmaktadır. Bunun yanında günümüz ahlakına, anlayışına ve hukukuna uymayan yüzlerce âyetler bulunmaktadır.

Bütün bunlar bilinmeyen bir Tanrı'nın ardına düşmektendir. Tanrı ile aramıza girenlerin kışkırtmaları yüzündendir. Bilinmeyen bir Tanrı'nın arkasına düştüğümüz sürece bu öldürüşme (kâtliam) sürüp gidecektir. Bu nedenle diyorum ki: Bilinmeyen Tanrı'dan, bilinen Tanrı'ya yönelelim... H.B. 4.11.2003

TANRI FİKİR DEĞİŞTİRİR Mİ?.. 15

Evrenin yazgısını belirleyen, geçmişte geleceği bilen, dilediği dışında hiçbir şey olmayan Tanrı fikir değiştirir mi? Kutsal kitapları incelediğimiz zaman Tanrı'nın sı sık fikir değiştirdiğini görüyoruz... Tanrı'nın sık fikir değiştirmesini onun Tanrısal niteliği ile nasıl bağdaştırabiliriz?

Örneğin Tanrı; Muhammet'ten 620 yıl önce gelen Peygamberi İsa'ya şöyle vahyediyor:

1. “ ‘Göze göz, dişe diş’ dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin. Size karşı davacı olup gömleğinizi almak isteyeneye ceketinizi de verin. Sizinle bir adım gitmek isteyenle bin adım gidin. Sizden bir şey dileyene verin, sizden ödünç isteyeniyi geri çevirmeyin.” (İncil. Matta. 5/39-42)

2. “ ‘Komşunu seveceksin, düşmanından nefret edeceksin’ dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, düşmanınızı sevin, size zulmedenler için dua edin... Eğer yalnız sizi sevenleri serseniz, ne ödülünüz olur?” (İncil.

Matta. 5/44-46)

Dikkat edilirse yukarıda verilen örneklerde altı çizili ayetler Tanrı tarafından Musa Peygambere vahyedilmiş ayetler olup Tevrat'ta geçer. İsa'dan önce gelen Musa'ya 'Göze göz, dişe diş' deme yanında Komşunu seveceksin, düşmanından nefret edeceksin' diyen Tanrı; bu sözleri söyledikten sonraki Peygamberi İsa'ya "Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin" ve "Düşmanınızı sevin, size zulmedenler için dua edin..." diyor...

İşin en ilginç İsa'dan 620 yıl sonra gelen bir başka Peygamberine de, bir kez daha fikrini değiştirerek:

1. "Fitne kalmayıp, yalnız Allah'ın dini ortada kalana kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse savaşmayın. Zulmedenlerden başkasına düşmanlık yoktur." (K. 2/193; 8/39)

2. "Hürmetli aylar çıkınca, puta tapanları bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayıp hapsedin; her gözetleme yerinde onları bekleyin. Eğer tövbe eder, namaz kılar ve zekât verirlerse yollarını serbest bırakın. Doğrusu Allah bağışlar ve merhamet eder." (K. 9/5)

3. "Kitap verilenlerden, Allah'a ahret gününe inanmayan, Allah'ın ve Peygamberinin haram saydığını haram saymayan, hak dinini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın." (K. 9/29) diyor.

İslam söylemine göre bizim için bin yıl olan zaman Tanrı'ya göre bir gün gibidir. Görüldüğü gibi Tanrı, kendi zaman ölçüsüne göre, bir-iki gün içinde üç kere fikir değiştiriyor. Musa'ya "Göze göz, dişe diş" ve "Düşmanından nefret edeceksin" dedikten sonra İsa peygamberine: "Kötüye karşı direnmeyin. düşmanınızı sevin" diyor ve arkasından Muhammed peygamberine: "Allah'ın dini ortada kalana kadar onlarla savaşın. puta tapanları bulduğunuz yerde öldürün ve cizye verene kadar onlarla savaşın" diyor.

Peygamberlerin ağızına bakarsak Tanrı, ağızından çıkanı kulağı duymayan, bir dediği birbirini tutmayan tutarsız bir varlık gibi görünüyor.

Biliyorum, Allahlarına peygamberlerine toz kondurmamak için bin dereden bin kova getirmekte çok usta olan din savunucuları düşünmeden hemen "Efendim, gerek

Tevrat ve gerekse İncil tahrifata uğradığı için Kuran'a ters düşmektedir!" diyeceklerdir.

Bir kere eğer Tevrat'taki "düşmanından nefret edeceksin" sözlerini değiştirip yerine "Kötüye karşı direnmeyin, size zulmedenler için dua edin, düşmanınızı sevin" diye değiştirmişlerse Tanrı'ya yakışır biz iş yapmışlardır. Çünkü Tanrı kendi yarattığı insanları birbirine öldürtmez. Tanrı'nın yüceliğine barış, kardeşlik, ve sevgi yakışır.

Hadi Müslümanların tahrifat savını kabul edelim. Ama Kuran'da bile Tanrı'nın fikir değiştirdiğini görürüz:

1. "Ey Muhammet! Onların doğru yola iletilmeleri sana düşmez; fakat, Allah dilediğini doğru yola iletir.. K. 2/272"

2. "Ey Muhammed! Rabbin dileyeydi, yeryüzünde bulunanların hepsi inanırdı. Öyle iken insanları inanmaya sen mi zorlayacaksın? K. 10/99"

Peygamberine böyle diyen Tanrı nasıl olur da aynı kitabında böylesine güzel ve barışçı sözlerinden vazgeçerek "Fitne kalmayıp, yalnız Allah'ın dini ortada kalana kadar onlarla savaşın." (K. 2/193; 8/39) ve de "Hürmetli aylar çıkınca, puta tapanları bulduğunuz yerde öldürün" (K. 9/5) der.

Hala aklınızı kullanmayacak mısınız? Hala Tanrı'ya tutarsızlığı yakıştıracak mısınız. Böyle yapmakta direnirseniz Tanrı'dan uzak düşersiniz.

Bilin ki Peygamberlerin getirdiği dinler Tanrı'dan değildir. Kendilerinden, kendi dünya görüşlerindendir. Bunun içindir ki çoğu zaman din mensuplarına Musevi, İsevi, Muhammed'i denmiştir. Doğrusu da budur.

Nasıl ki Mustafa Kemali sevip arkasına düşüncelere Atatürkçü, Marks'ı sevip arkasına düşüncelere Marksist deniyorsa; Musa'nın arkasına düşüncelere Musevi, İsa'nın arkasına düşüncelere İsevi, Muhammed'in arkasına düşüncelere de Muhammed'i denmiştir ve doğrusu da doğrudur...

Tanrı'nın dininde insanların birbirlerini öldürmesi yoktur; sevmesi vardır. Çünkü o Rabbi lalemdir. Gelin Peygamberlerin arkasına düşerek Tanrı'yı sık sık fikir değiştiren bir varlık yerine koymaktan vazgeçin. Tanrı'ya saygısızlık etmeyin...

Tanrı'yı, kendi dünya görüşünü kabul ettirmek için

birbirine öldürtenlerin elinden kurtaralım. Tanrı olarak: Aklı, bilgiyi, erdemi, sağduyuyu, vicdanı doğruluğu, dürüstlüğü, güzelliği, sevgiyi kabul edelim. Çünkü yüce olan bu duygu ve düşüncelerdir. Bu kavramlar yüce olduğu için Tanrı kavramı ile ifade edilir. Gelin yüce kavramların arkasına düşelim. Din adına birbirimize düşmanlık beslemeyelim. Öldükten sonra gideceğimiz, hesap vereceğimiz bir yer yok. Bu nedenle bu dünyamızı cennet edelim. Daha ben sizlere ne diyeyim?

H.B. 10.3.2003

GÖREVE DAVET... 16

Semavi din adıyla tanınan üç adet önemli din var: Musevilik, Hristiyanlık ve İslamiyet.

Bu üç din de aynı Tanrı'ya (Allah)-varsa eğer- inanır. Ama, nedense, aynı Tanrı (Allah)-varsa eğer-, üç farklı din göndermiştir. Tesadüf(!) bu ya, bu üç din de aynı coğrafi bölgede çıkmıştır. Sanki, dünyanın diğer bölgelerinde yaşayan insanların "malum" Tanrı'ya (Allah)-varsa eğer-inanan bir dine ihtiyaçları yokmuş gibi..

Şu tabloya bakın:

Musevi:

Hristiyanlara düşman. Çünkü Tevrat'ı reddedip yeni bir dini (İsa dini) benimsediler. Benimsemekle kalmadılar, bu kutsal kentte hak iddia ediyorlar. Oysa bu topraklar, bu kent Yahudilere vaat edilmiş. Tevrat bunu böyle buyuruyor. Burası Yahudi kenti ve salt Yahudi kenti.

Müslümanlara düşman. Çünkü Tevrat'ı reddedip yeni bir dini (Muhammed dini) benimsediler. Önceki iki kitabı (Tevrat ve İncil) ilga ettiklerini açıkladılar. Dahası Yahudi halkına vaat edilmiş bu kutsal topraklardan ve kutsal kentten çekip gitmiyorlar, zor kullanıyor, suikastlarla, gerilla savaşı ile, "intifada" ile direniyorlar.

Hristiyan:

Yahudilere düşman. Çünkü İsa'yı Romalılara onlar ihbar etti. İsa'nın çarmıha gerilmesinin baş suçlusu Yahudiler.

Müslümanlara düşman. Çünkü o kutsal toprakları -sonradan- Müslüman barbarlar işgal etti ve hâlâ büyük bölümünü ellerinde tutuyorlar. Koskoca Haçlı ordularını geri

püskürten, kutsal toprakları kirleten hep onlar.

Müslüman:

Hristiyanlara düşman. Kılıç zoruyla, Kuran buyruğuyla (cihat) fethettikleri bir kenti onlardan geri almak için taa Avrupalardan kopup gelmiş Haçlı ordularıyla çarpıştılar. O günlerde serpilip boy atan düşmanlık eksilmeksizin -belki artarak- sürüp gidiyor.

Musevilere düşman. Kılıç zoruyla kazanılmış kutsal kenti (Kudüs) hile ve desise ile geri aldılar. Çağın en ileri teknolojisiyle ve ABD ve Avrupa'nın Yahudi lobilerinin bitmez tükenmez parasal destekleriyle Müslümanları yendiler. Kenti geri almakla kalmadılar, şimdi de Müslümanları bu kutsal kentten kovmanın hesapları içindeler. Üstelik onlar varlıklı ve güçlü. Müslüman Filistinli ise artık yoksul ve çaresiz.

Tarihin ne tuhaf cilvesi. Musa dinine inanmış Yahudi kavmi ile Muhammed ümmeti Araplar "amcaoğlu" . Hepsinin kökü Sami ırkı. Buna Tevrat da tanık, Kuran da. Aynı soyun çocukları, amcaoğulları bugün ölümüne düşman.

Bu durumda, Tanrı (Allah)-varsa eğer- ne yapıyor? Hiç.. Göndermiş farklı dinleri, farklı dinlere inanan farklı fikirlere sahip farklı insanların birbirleriyle didişmesini, hatta savaşmasını seyrediyor..

Ayrıca, İslamiyet kitabı Kuran'daki bilim dışı, şiddete yönelten, ve çelişkili ayetler için de kimi imam/hoca/ilahiyatçı/mümin'in dediğini diğer imam/hoca/ilahiyatçı/mümin yalanlıyor. En basitinden, "İslamiyet'te kadının örtünmesi şart mı değil mi" konusunda bile İslamcılar bir türlü anlaşıyorlar. Örneğin, Prof. Dr. Zekeriya Beyaz, Kuran'a göre kadının örtünmesinin şart olmadığını ileri sürerken, diğerleri, bunun tersini iddia ediyorlar. Tüm İslam ülkelerinde de kadının bilinen çağ dışı durumu giyiminde bile açıkça sergileniyor. İslamcılar, kendilerine Kuran'daki çelişkileri ve bilim dışılıkları gösterenlere, "Bunun anlamı böyle değil, sen okudun mu anlamazsın, bilgin yeterli değil, senin okuduğun yanlış tercüme; "falan filan hoca"nın tefsirini okuyacaksın ki anlayasın " diyorlar.

Tanrı (Allah)-varsa eğer- demiyor ki, "Yeni bir peygamber göndereyim, hem bu peygamber eskilerinden daha bilgili, daha kültürlü olsun, üniversite bitirmiş olsun, dünyanın çeşitli

dillerini konuşuyor olsun, bir de yeni kitap göndereyim, ama öyle bir kitap olsun ki tercüme hataları ve farklı anlamlara yol açmamak için, dünyanın tüm dillerine yazdığım bir kitap olsun, insanlar da okusunlar, aynı şeyi anlasınlar.. Hepsi de iyi insan olsunlar, cennetlik olsunlar.. Bu arada şu kötü melek şeytanı da yok edeyim, kullarımı azdırmamın, kötü yola düşürmesin.”

Tanrı (Allah)-varsa eğer-, bunları demiyor. Son peygamberi olduğu iddia edilen Bay Muhammed'i gönderdikten sonra-gönderdiyse eğer- üzerine bir tembellik çökmüş.. Çalışmıyor.. farklı dinleri gönderip-gönderdiyse eğer- insanların birbirine düşman olmasına neden olması yetmiyormuş gibi, önlem de almıyor, bu hatasını tamir etmiyor.

Tanrı'yı (Allah)-varsa eğer- göreve davet ediyorum.

Yoksa, boşuna mı bu istek? Yoksa, Tanrı (Allah) yok mu? Yoksa, bu dinleri Tanrı (Allah) göndermedi mi?

Ayrıca, Allah'ın -varsa eğer- sözü olduğuna inanılan ve 1400 yıldır dokunmadığı Kuran'ı yeniden yazması gerekiyor.. Kuran'da kadınların aleyhine olan, kadınlara miras hakkında yarı pay tanıyan, kocaları tarafından dövülmeye yol açan, kocalarının başka kadınlarla da evlenmesine müsaade eden, mahkemelerde erkeklerle eşit şahitlik hakkı bile vermeyen ayetleri değiştirip, tercüme ve “meal” farklılıklarına neden olmasın diye de dünyanın tüm dillerine bizzat kendisinin çevirerek Cebrail ile dünyanın tüm ülkelerine göndermesi gerekmez mi?

Eğer bunu yapmazsa o zaman iki ihtimal var: Ya Allah yok ki bunu yapsın, ya da Kuran Allah'ın gönderdiği bir kitap değil, bu nedenle de Kuran'daki çelişkiler, günümüz etiğine uymayan ayetler ve ayetlerdeki akıldışı, bilim dışı ifadelerle ilgilenmiyor...

İslamiyet Gerçekleri Sitesinden

TANRI KAVRAMI VE TASARIM... 17

Orhan Hançerlioğlu Tanrı kavramı ile ilgili şunları söylüyor: “Genel bir tanımla nitelenen bir tanrı tasarımı her süre ve her yerde geçerli değildir. İnsan kafasının ürünü olan tanrılar, çeşitli yer ve çeşitli dönemlere göre çeşitli niteliklerde

tanımlanmışlardır. Örneğin bütün tanrılar doğaüstü değildir; hayvanlar, bitkiler, hükümdar-insanlar tanrı sayılmışlardır. Toplumbilimci Durkheim, ilkelerin tanrıları için ‘Kabile tanrısı yüksek bir mevkie ulaşmış bir ata ruhundan başka bir şey değildir’ der.”

Osmanlıcada Allah, Rab, Zati vacibi Teala, Cenabı bari, Vücudu bari, Cenabı hak; Fransızcada Dieu; Almancada Gott; İngilizcede God; Italyancada Dio. Latince de Deus; Yunancada Theos diye geçer tanrı kavramı.

Etimolojik açıdan bakarsak: (Orhan Hançerlioğlu Felsefe sözlüğünden)

“Tanrı sözcüğü, Türk lehçelerinde gök anlamına gelen “tan” deyiminden türetilmiştir. Altay Türklerinde tanrı, Yakutçada tanara, Çuvaşçada tura, Mogolcada tangi ve Kazancada tangiri gibi çeşitlemeleri vardır. Batı dillerinde Hint-Avrupa dil grubunun parıltı anlamına gelen dei kökünden türemiş ve ilkin Sanskritçe’ de tanrı anlamına gelen “devah” ve sonra Yunanca’ da tanrısal anlamında “dios” ve daha sonra tanrı anlamında “theos” deyimleriyle biçimlenmiştir. Latinceye tanrı anlamında ilkin “deivos” ve daha sonra “deus” deyimleriyle geçmiştir. Tektanrı büyük dinlerin ilki ve kaynağı olan Musa dininde ruh anlamına gelen İbranice “eloah” (Arapların Allah ve ilah deyimlerinin kaynağı bu sözcüktür. Çoğulu elohim’dir) ve O’dur anlamına gelen “yahova” (özellikle bu deyim idealist felsefenin temeli olmuştur) deyimleriyle anılmıştır.”

Abdullah Rıza Ergüven, “Evren Bilim ve Tanrı Kavramı” adlı yapıtında şöyle der: “Descartes, “Tanrı düşüncesinin yaratıcısı tanrıdır” demiş. Biz, tanrı düşünün, kavramının yaratıcısı insandır, diyoruz. Tanrı var olan bir şey değil; var olması istenen bir şeydir. İnsan düşünün isteğidir. İnsanın tanrıya istekli düşüdüdür.” İnsan tasarımları, düşleriyle süslenip püslenen bir tanrı gerçekten var olsaydı; yeryüzünde bunca eşitsizlikler, dengesizlikler, kepezelikler olur muydu?” Evet, biz nasıl bir tanrı istiyoruz? Dünyada milyarlarca insan soyuna sorsanız, nasıl bir tanrı düşlüyorsunuz diye; hepsi de başka nitelikte tanrı düşlediklerini söyleyecektir. Çünkü Tanrı çıkıp da insanlara: “ben şuyum, şu özelliklerim var”

dememiştir. Tanrıyla ilgili ne varsa hepsinin kaynağı insandır. İnsan olmadan, doğrudan tanrıdan gelen bugüne dek hiçbir kaynak ve kanıt yoktur. Bunun böyle olması usumuza çeşitli sorular getirmektedir. Jean Meslier şöyle der:

“Yeryüzünde, Tanrısı hakkında aynı görüşe sahip olan ya da olabilen iki kişi yoktur.”

Abdullah Rıza Ergüven aynı adlı yapıtında bir soru sormaktadır:

“Bir yaratma, yaratılış varsa; Tanrı evreni yaratmadan önce nerede bulunuyordu?” Kuşkusuz bu sorulara eklenecek çok soru vardır. Örneğin tanrı neden insanı veya öteki canlıları yaratma gereği duymuştur? İyi denen bir tanrı, neden yarattıklarını birbirine kırdırmaktadır? Tanrı neden kendisine karşı gelenleri yaratmıştır? Tanrıya karşı gelenlerde mi suç, yoksa onları yaratan tanrıda mı?

Ergüven: “Tanrı mı? Varlığı konusunda kesin hiçbir şey bilmediğimiz tanrıları yaratan biz insanlarız: insan düşü. Hangi hayvanın tanrısı var? Düş ve düşünce olmasaydı, hiçbir süre tanrı kavramı da olmayacaktı. Gerçekte insan; var olan bir tanrıdan çok, tasarlamış olduğu bir tanrıya umutlarını bağlar. Tasarılar her süre insanı gerçeğe götüren yol olamaz. Milyonlarca yıl hiçbir tanrıdan ses gelmemiştir.” der.

Ergüven, “Tanrıları Nasıl Yarattık-Tanrıların Ölümü” adlı bir yapıtında ise şöyle der:

“Bir şeyi imgeleyip ‘var’ demekle, o şey var olmaz! Ama ‘var’ diye kandırıldı yığınlar. Gerçek olan doğa, onun ürünü de İNSAN! Evren bilincine insanla ulaştık. Sayıları 300 milyonu aşkın tanrılar insanoğluna; evren üzerine, insan üzerine en ufak bilgiyi veremediler. İnsan özgürlüğüne içindeki tanrıları öldürmekle kavuşabilir. İşte o zaman imge tanrıların kölesi olmaktan kurtulabiliriz.”

Tanrının kaynağı insan ise, bu insanın özellikleri nelerdir. En başta şunu söylememiz gerekir: Düşlerinde tanrılar tasarlayan kişiler en başta kendilerine yabancılaşmış kişilerdir. Doğayı incelemekten vazgeçmiş, evrenin gizlerinden bihaber olanlar bir tanrı ile avunmaya çalışmaktadırlar. Bu tanrı öyle önemsenmektedir ki, buna karşı gelenler çok büyük tepkilerle karşılanmaktadır.

Bu tepkinin nedeni nedir? Gerçekten tanrıya inanmış olanlar bu tepiyi vermekle yeterince inanmadıklarını mı göstermektedirler? Bu soruların yanıtlarını arayacağız.

Önce bir öykü dinleyelim. 1928 yılında Atatürk'ün talimatıyla yayınlanan Jean Meslier'in, Sağduyu adlı yapıtından:

Doğu Masalı

“Bağdat’a yakın bir yerde, evliya olmakla tanınmış bir derviş gönlündeki yalnızlık köşesinde sessiz bir hayat sürüyordu. Çevre halkı, duasını almak için ona her gün erzak ve hediye taşımakta can atıyordu. Kutsal adam, kendisini her gün nimet ve iyiliklerine boğan Tanrının lutfuna teşekkürden geri kalmıyordu. “Ey Allahım, insan kullarına senin sevecenliğin ve iyiliğin, dil ile anlatılmayacak kadar çoktur! Vücut ve varlığının bana her gün verdiği nimetlere hak kazanmak için ben ne yaptım? Ey yerin ve göğün padişahı, ey evrenin sevecen yaratıcı! Hangi yüceltici kelimeyle senin lütuf ve iyiliklerinin şükranını hakkıyla yerine getirebilirim? Ya rab! İnsan evladı için senin iyiliklerin, lütufların ne kadar büyüktür!” diyordu.

Allah’a karşı şükran duygusuyla coşkulu olan, yalnızlığı seven bu kutsal kişi, yedinci kez hacca gitmeye niyet etti. O sırada Türklerle İranlılar arasında sürmekte olan savaş, Allah korkusundan kaynaklanan niyetinin uygulanmasını erteleyemedi. Allah’a tam güvenle yola çıktı. Herkesi kendisine hürmet ettiren kıyafetinin saldırıdan koruması ve himayesi altında, bir engelle karşılaşmaksızın askeri birlikler arasından geçti. Herhangi bir şekilde rahatsız edilmek şöyle dursun, her adımda iki düşman tarafın askerinden saygı görüyor ve yüceltiliyordu. Sonunda yorgunluktan bitkin düştü, güneşin yakıcı ışığına karşı sığınacak bir yer aramak zorunda kaldı. Yanı başında berrak bir su akan hurma ağaçlarının gölgesini buldu. Huzur ve sessizliği ancak suların hışıltısı ve kuşların cıvıltısıyla bozulan bu ücra yerde, veliyullah, yalnızca cennet gibi bir sığınak bulmakla kalmamış, leziz bir yiyecek de bulmuştu. Hurmaları ve başka leziz meyveleri toplamak için elini kaldırması yeterliydi. İrmaktaki saf, berrak ve serin suyla susuzluğunu gideriyordu. Yeşil çimen, onda, hoş bir dinlenme uykusuna yatma isteği uyandırdı.

Uyandıığında abdest aldı ve kendinden geçecek ölçüde heyecan ve sevinçle, “Ya rab! insan evladı için senin nimetlerin ne kadar büyük ve sayısızdır!” dedi. Karnı doymuş, dinç ve şen olarak yine yola koyuldu. Gözüne, dalları meyvelerle dolu ağaçlar, çiçeklerle bezenmiş yamaçlar, zümrüt gibi yeşil çayırlar sunan güzel bir diyarda yoluna bir süre devam etti. Bu manzaraya hayran olan veliullah, insan türünün mutluluk nedeni ve refahıyla her yerde ilgileniyor görünen cenabı Allah’ın cömertliğini övmekten ve yüceltmekten bir an geri kalmıyordu.

Biraz ilerde, aşılması zor dağlara rast geldi. Ancak dağların en yüksek noktasına varınca önünde korkunç bir manzara buldu. Ruhu dehşet ve korku içinde harap olduğu halde, ateşin ve kılıcın yıkıcı etkisiyle dolu, ıssız bir ova gördü ve gözden geçirdi. Ova birkaç gün önceki kanlı savaşın eseri olarak yüz binden çok insan cesediyle örtülüydü! Toprağın üstüne serpilmiş insan ölülerini kartallar, akbabalar, kargalar, kurtlar, alabildiğine yiyor, parçalıyorlardı. Bu manzara, bizim hacı efendiye ezilmiş, boynu bükük düşünceye boğdu.

Allah ona, özel bir lütuf olarak, hayvanların dilini anlamayı bağışlamıştı. İnsan etiyile karnını iyice doyurmuş olan bir kurdun sevinçle söylediği sözleri işitti. Kurt şöyle diyordu: “Ey Allahım! Kurtoğluna senin güzel nimetlerin, iyiliklerin ne kadar büyük ve sayısızdır! Bizim için pek tehlikeli olan bu iğrenç insan evladına, senin basiretli, hikmet ve iyiliğin bir çılgınlık, bir delilik öfkesi göndermek özeni ve lütfunda bulunur. Yaratıklarının bekçisi olan tanrısal iyiliklerinin bir eseri olarak, bu insan evladı, ırkımızın bu yıkıcıları, birbirlerini boğazlar, bu suretle bize gösterişli yemekler hazırlar.

Ey Tanrı, senin nimetlerin kurt soyu için ne kadar büyük ve sayısızdır!”

Jean Meslier’in sağduyu adlı yapıtı dikkat çekici bir yapıttır. Şöyle der Meslier:

“Tanrı insanoğlunu yanlış yapmaz nitelikte yaratmadıysa cezalandırmaya hakkı yoktur.” der ve ekler: ‘Tanrı’, yeryüzüne sayısız zarar vermemiş olsaydı, savsaklanır, ilgilenilmezdi. Ayrıca: “Hayranlık cehaletin kızıdır. İnsanlar ancak anlamadıklarına hayran olur ve taparlar” der.

Sonuç olarak şunu diyebiliriz:

Tanrının varlığını veya yokluğunu bir kenara bırakırsak, inananların tanrıya olan inançları çıkarları yüzündendir. Çünkü kime baksanız –tanrıya– kendi çıkarlarını yerine getirmesi için dua etmektedir. Eğer ki, kişisel çıkar beklemeden, toplumun ve tüm yer yuvarlağında yaşayan insanların eşitliği, mutluluğu, gönenci için tanrıya yalvaran bir insan var ise, işte o insan en büyük insandır. Hem bu dünyaya geçici diyecek, hem de bu dünyada eşitsizliği, paylaşımsızlığı savunacaksınız. Tüm insanlığın sömürülmesine göz yumup, kendi bireyci çıkarları için tanrıya yalvarmak kuşkusuz çaresizliktir. Bu çaresizliktir ki, 300 milyona yakın tanrı yaratmıştır. Bireyci çıkarları ve hazları için yaşayanlar hem kafalarında bir tanrı tasarlamış hem de geçici dediği bu dünyada onca olumsuzluğa, karmaşaya, sömürüye göz yummuşlardır.

Kaynakça:

- Orhan HANÇERLİOĞLU,
“Felsefe Ansiklopedisi”, Remzi Kitapevi, 1985
- Orhan HANÇERLİOĞLU,
“Düşünce Tarihi”, Remzi Kitapevi, 1987
- Faruk ÖZTÜRK, “II. Meşrutiyet Döneminde Ahlâk Öğretimi ve Baha Tevfik’in ‘Yeni Ahlâk’ı”, - Kültür Bakanlığı Yayınları, 2002, Ankara
- Yrd. Doç. Dr Cemal GÜZEL,
“Türkiye’de Maddecilik ve Maddecilik Karşıtı Görüşler”, Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dergisi,
- Selçuk Çıkla, “Baha Tevfik’in Edebiyatçılığı, Tesirleri ve Sıra Dışı Edebî Görüşleri Muhalif, Asi -ve Sıra Dışı-I,II”, Tarih ve Toplum dergisi, Sayı 234-235
- Jean Meslier,
Sağduyu, Kaynak Yayınları, 5. Basım, 1995
- Abdullah Rıza ERGÜVEN,
Evren Bilim ve Tanrı Kavramı, Gerçek sanat yayınları, 1989
- Abdullah Rıza Ergüven, “Tanrıları Nasıl Yarattık- Tanrıların Ölümü”, Berfin yayınları, Ekim 2001
- Düşünbil 2008 Yaz Sayısı

KÖTÜLÜĞE ÖLMEK... 18

“Biz ki günaha öldük, artık onda nasıl yaşarız.” (İncil. Romalılara. 6/2)

Eğer yaşarken olumsuz kavramları, kötü değerleri, aşağılık ilkeleri uygulamayı sürdürürsek bu kötü eylemlere karşı bağışıklık kazanırız. Yani yaptığımız bu kötü davranışlardan rahatsız olmayız ve giderek bağışıklık kazanıp duyarsızlaşırız ki din ilminde buna “Ölüm” denir.

Yukarıdaki İncil ayetinde ise “Günaha öldük!” deniyor. Bu demektir ki; “Biz artık kötü hareketlerde bulunmuyoruz. Biz bu kötü eylemlere son verdik. Kötü yaşamı bıraktık; artık ona nasıl dönebiliriz...” deniyor...

Ayetin yorumu: Biz utançlı bir yaşamı bıraktık, artık utançlı yaşama nasıl dönebiliriz Bu doğrultuda olmak üzere İncil’de daha yüzlerce tümce vardır.

Gerçek arayıcısının yapacağı ilk iş kötülüğe ölmek, iyiliğe dirilmektir. Böylece kötü olan tutum ve davranışları bırakıp iyi olan tutum ve davranışlara yönelmekle insan kötülüğe ölmüş; iyiliğe dirilmiş olur...

Din ilminde iyiliklerle, doğruluklarla, dürüstlüklerle dolu yaşam “ölümsüzlük”; kötülüklerle dolu yaşam ise “ölüm” olarak dile getirilir.

Din yolunda yol almak dinsel deyimle vuslata ermek isteyenler öncelikle bunları bilmelidir...

Kötü olan eylemleri terk ederek iyi eylemlerde bulunmaya İncil’de kötülüğe karşı ölmek denir.

Bu bildirim Kuran’da da şu ayetle dile getirilir:

Nefsini kötülüklerden arındıran kurtuluşa ermiştir: (K. 91/9)

İşin başı sonu, dinin özü kötülükle iyilik arasında bir tercih yapmaktır. Kimi zaman iyilik, kimi zaman da kötülük yaparsak ki buna din ilminde şirk denir. İnsan kendisini iyiliğe kodlarsa birliğe (tevhid’e) ermiş olur...Din ilminde kendisini iyiliğe kodlamak ölümsüzlük olarak anlatılır...

Demek ki olumlu yöndeki yaşamımız bizi dirilterek ölümsüzleştirir; olumsuz yöndeki yaşantımız ise bizi öldürür ve bizi ölümlü kılar...

Av. Hayri Balta, 3.4.2010

GÜNAHIN BEDELİ ÖLÜMDÜR... 19

Ebedi yaşam denince insanların aklına öldükten sonraki Cennet'te yaşayacakları geliyor. Cennet'te ölmek yok ya... Orada ebediyen yaşayacaklarını sanıyorlar. Oysa bu anlayış Batını dinsel düşünceye aykırıdır. Anlaşılan bunlar okudukları anlamıyorlar.

Din ilmine göre yaşam ikiye ayrılır; Ebedî Yaşam, Ebedî Olmayan Yaşam... Ebedi Yaşam, kalıcı olan yaşamdır. Ebedi Olmayan Yaşam ise kalıcı olmayan, unutulup giden yaşamdır...

Eğer yaşantımızı olumlu kavramlar, genel doğrular, yüce erdemler doğrultusunda yönlendirirsek "Ölümsüzlüğe erişmiş" oluruz ki, buna Ebedi Yaşam (ölümsüzlük) denir.

Ebedî olmayan yaşam (ölümlü yaşam), ise günaha başışiklik kazanmaktır. Yaptığımız olumsuz davranışlardan, kötü eylemlerden rahatsız olmamaktır. Kötülüğe başışiklik kazanmış olan kimseye "ölü"; yaşamına da "ölümlü yaşam" denir.

Kötü davranışları alışkanlık haline getiren her adam yaşadığı halde ölü sayılır. Kötü olan davranışlara din ilminde günah denir. vicdanımızı sızlatan, sağduyumuzu rahatsız eden ve de insanlardan saklamaya çalıştığımız her davranış günah sayılır.

Günah işleyen her kişi ise din ilmine göre "ÖLÜ" sayılır ve Ebedi Yaşam'dan yoksun kalır. Bu oluşum İncil'de şu ayetle dile getirilir: "Günahın bedeli ölümdür!" (İncil. Rom. 6/23)

Genel ahlaka uygun yaşayan erdem sahibi kişilere ise "DİRİ" denir ve bunlar "ÖLÜMSÜZ" sayılır. Bu da kötü huyları terk etmekle olur. Yani günaha ölmekle olur... Bu durum İncil'de şöyle dile getirilir: "Biz ki günaha öldük, artık onda nasıl yaşarız." (İn. Rom. 6/2)

"İkiyüzlülük (Riya), gösteriş, kin ve haset, makam hevesi ve mal hırsı, zenginleri önemseyip fakirleri küçümsemek, bitmeyen istek, itibar ve rütbeyi yitirme korkusu, hasislik ve cimrilik, gurur ve kibir, kin ve hile, yapmacık davranışlar, övünme, dalkavukluk, acımasızlık, sertlik ve kabalık, gaflet, acele ve hiddet, gönül darlığı ve merhamet azlığı, utanmazlık, kanaatkâr olmamak, şöhret ve liderlik talebi gibi

kötü huylardır. (Bu konuda geniş bilgi edinmek isteyenler TASAVVUFİ HİKMETLER, Hikemül Ataiyye, El Muhkem Fi Şerhi'il Hikem. Kurtuba yayınları, Birinci Basım. 2009. s. 62'ye bakabilir...)

Kötü huylar ve huylular toplumda itibar görmez. Kötü huylular hem kendi huzurunu hem de başkalarının huzurunu kaçıır... Bu davranışlar ölümlü sayılır ve bunları yapana da “ÖLÜ” denir. Bu davranışların tersi olumlu davranışlara da “ÖLÜMSÜZLÜK” adı verilir. Bu nedenle “Günahın bedeli ölümdür!” (İncil. Rom. 6/23) denmiştir...

Eğer Hakk'a erişmek (vuslat dedikleri) istersen kötü huylarından vazgeçerek iyi huylar kazanmaya çalışmalısın.. İşte o zaman Hakk'a erişirsin ve de ölümsüz olursun... Huzur, güven ve mutluluk içinde yaşar gidersin...

Bu gerçek Kuran'da ise şöyle dile getirilir:

Nefsini kötülüklerden arındıran kurtuluşa ermiştir: (K. 91/9)

Av. Hayri Balta, 26.4.2010

ALLAH ve YARATAN NE DEMEKTİR?.. 20

BEN SÖYLEMİYORUM; MUHİTTİN ARABI SÖYLÜYOR. OKUYALIM:

“Allah, âlem için ister heyula (korkunç hayal) olan cevher gibi olsun ister olmasın, Tabiat'ın kendisidir. Böyle olmakla beraber, unsurların üstünde olan şeylerle onlardan doğmuş şeyler de, Tabiat'ın suretlerinden ibarettir.

Tabiat, Allah için ve Allah ile ve belki ancak Allah'tır.

Hakikat, her suretle tek ve eşsizdir. Bundan ötürü varlıkta eş yoktur ve bundan ötürü zıtlar da olamaz. Zira tek olan şey, kendi nefsinin zıddı olamaz.

Âlemde her varlık, ancak, Hakk'ın varlığıdır. Çünkü biz, kendisinden âlemin zahir olduğu aslında Hak'tan başka bir şey bulmadık.

Âlem ise Hak'-kın sıfatları üzerinedir. Nispetler, kendi zıtları ile bilinirler, hâlbuki bu nispetlerin kendisine nispet olundukları Hakk'ın vücudu bilinemez. Çünkü vücut da ve bütün nispetler de onun Aynı'nın gayri değildir. Böyle olunca, o, bütün nispetlere, izafetlere ve sıfatlara sahip olan tek

varlıktır.

Vücut bakımından âlem, Allah'tan başka değildir. Başka bir deyişle, varlığı ancak âlemin vücudu ile meydana çıkan, Allah'tır.

Âlem, Allah'ın bizzat kendi içinde ayırıp belirttiği suretler ve şekillerdir ve bunlar vücudu tamamıyla tüketmişlerdir.

Yani, Allah, yaratık adı ile adlanan ne varsa hepsinin içine sokulmuştur. Böyle olunca, Allah her görenle görür ve her görünende görünür. Şu hâlde, Hakk'ı Hak'tan Hak gözü ile gören kimseler Hakk'ı bilenlerdir.

Hakk'ı Hak'tan Hak gözü ile görmeyip nefsinin gözü ile ahrette görmeyi uman kimseler de cahildir.

Allah, bütün sınırlamayı ve kayıtlamayı kaplayan ulu varlıktır. Çünkü, Allah, kendi hakkında: "Hangi tarafa dönerseniz Hakk'ın yüzü orada görünür." (K. 2/115) buyurmuştur.

Hakikat böyle olunca, Allah, Asıldır; Şey'dir; Tanınan'dır; Bilinen'dir; Nur'dur...".

Görüldüğü gibi Muhittin Arabi açıkça Tabiat Allah'tır, diyor...

Muhittin, sözlerine devamla,

"Allah'ın âlem ve âlemin Allah, daha doğrusu, vücudun bir olduğunu" ve bu vücudun Nur'dan başka bir şey olmadığını; Zulmet de bu nurun,. derece derece kalınlaşmasından ve kabalaşmasından ibaret olup aslı olan nurdan ayrılmayacağını ve esasta, Nur ile Zulmet'in aynı şey olduklarını ve böyle bir görüşe ulaşabilmek için de toplam (Cem') makamına yükselmek gerektiğini açıklamakta" ve sözlerini şöyle bitirmektedir:

"Kâinatın satırlarını iyice düşün! Onlar sana en yüksek varlıklardan (mücerret akıllar ve küllî nefislerden) Risalelerdir.

Eğer, kâinatın satırlarını iyice düşünürsen görürsün ki onlarda: (İyi bil ki Allah'tan başka her şey batıldır.) diye yazılıdır".

"Hayalde yaratılarak inanılan ilâhlar bir sınırla sınırlanmış oldular. Bu ilâhlar, kendi kullarının kalplerine sığabilen ilâhlardır.

Hâlbuki Mutlak İlâh, hiç bir şeye sığmaz. Çünkü o, eşyanın aynı olduğu gibi kendi nefsinin de aynidir. Hâlbuki

her hangi bir şey hakkında o, kendi nefesine sığar veya sığmaz, denilemez. Bunu iyi anla! Allah gerçeği söyler ve doğru yolu gösterir”.

Muhittin'e göre, Allah hakkında her denen şey doğrudur ve birlik (Vahdet) in ifadesidir. Çünkü vücutta yalnız Allah vardır. Bundan ötürü de Muhittin şöyle demektedir:

“Halk, Allah hakkında birtakım akideler edindiler; ben ise onların bütün akidelerini kendime akide edindim.”

(Prof. Cavit Sunar ANA HATLARI İLE İSLAM TASAVVUFU TARİHİ 1978. s. 68-70)

Yukarıdaki satırları adını verdiğim kitaptan aldım.

Din kitaplarını akılcı bir bakışla incelendiği zaman görülür ki Allah diye tanımlanan varlık doğrudan doğruya doğadır, evrendir, maddedir... Ancak bu maddenin Allah olarak nitelenmesi yanlıştır. Burada Allah yerine Yaratıcı nitelemesi daha doğrudur. Çünkü yaratan maddedir. Madde doğmamıştır, doğrulanmamıştır. Bu gerçek de Kuran'da şöyle belirtilir: “De ki' O Allah, doğurmamış ve doğmamıştır. Hiçbir şey O'nun dengi olamaz...” (K. 112/3-4)

Evren'in dengi var mı?

Bilim de bu gerçeğe şöyle değinir. “Hiçbir madde yoktan var olamaz; var olan da, yok olamaz...” (Maddenin Sakınımı Yasası, Lavezion...)

Gerçek bu olunca doğaya, evrene, maddeye Allah yerine Yaratıcı dememiz gerekir. Gerçekten de din adamları ve kitapları Yaratıcı'nın dört unsur (anasır-ı Erbaa) olduğunu ileri sürer: Ateş (Güneş), hava, su, toprak. Bütün canlılar bu dört öğenin bileşiminden olmaktadır.

Bu durumda Allah'ı nasıl tanımlamalıyız. Allah denince yüce ve üstün olan ortak değerler akla gelmelidir. Doğa ve toplum yasaları bizi bağlar. Biz, doğa ve toplum yasalarına uymakla yükümlüyüz; bu yükümlülüklere uymadığımız takdirde başımız derde girer.

Bunun yanında aklın, ahlakın, bilimin, erdemin, gerçeğin verilerini de üstün ve ortak değerler kapsamına almalıyız. Bunları kutsallaştırarak yaşamımıza uygulamalıyız. Zira bu kavramlar Allah kavramını ifade eder...

Ne demiş atalarımız “Akıl için yol birdir...” Din ilminde de bu aklın birliğine tevhid denir...

Av. Hayri Balta, 22.5.2010

ALLAH KAVRAMI NEYİ KAPSIYOR?.. 21

Aşağıya Kuran'dan dört ayet alıyorum. Bu ayetlerde Allah denince ne anlamamız gerektiği de tartışmaya yer verilmeyecek biçimde açıklanmaktadır.

“Sana savaş ganimetlerini soruyorlar. De ki: Ganimetler Allah ve Peygamber'e aittir. O halde siz (gerçek) müminler iseniz Allah'tan korkun, aranızı düzeltin, Allah ve Resulüne itaat edin.” (K. 8./1)

Bu ayette siyahla belirttiğim tümceye dikkatinizi çekmek istiyorum. Burada “Ganimetler Allah ve Peygamber'e aittir.” deniyor ve bir oran belirtilmiyor. Ancak aynı sürenin 41 ayetinde, aşağıda da görüleceği gibi, “...ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah'a, Resulüne...” aittir denilerek bir oran belirtiliyor.

Burada dikkatli okuyucunun gözünden kaçmayan bir durum var. Geçmişi ve geleceği bilen, her şeyi gören bir varlık nasıl olur da fikir değiştirir? Önce “ganimetlerin hapsi Allah'a ve Resulüne aittir” denirken; sonradan “ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah'a, Resulüne...” aittir diye fikir değiştirilir. Bunun takdirini düşünen okuyucularıma bırakıyorum.

Benim, burada, asıl üzerinde durmak istediğim Allah denince ne anlamak gerektiği hususudur. Ayetler dikkatle okunduğunda Allah denince ne anlamamız gerektiği konusunda açıklama yapıyor... Örneğin aşağıdaki 8/41'de “onun akrabalarına yetimlere, yoksullara ve yolcuya aittir.” denerek Allah denince ne anlamamız gerektiğine ışık tutuyor.

Yine 59/7. ayet bu konuya yeniden değiniyor. “... ganimetler, Allah, Peygamber yakınları, yetimler, yoksullar ve yolda kalmışlar içindir.”

Şimdi, bu açıklamalara göre aşağıdaki ayetleri okuyabiliriz:

“Eğer Allah'a ve hak ile batılın ayrıldığı gün, iki ordunun birbiri ile karşılaştığı gün (Bedir savaşında) kulumuza indirdiğimize inanmışsanız, bilin ki, ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah'a, Resulüne, onun akrabalarına yetimlere, yoksullara ve yolcuya aittir. Allah her

şeye hakkıyla kadirdir. (K. 8/41)

Ayet, Allah kavramına açıklık getiriyor zaten...

Aynı nitelemeler 59/8'de de dile getiriliyor: "(Allah'ın verdiği bu ganimet malları,) yurtlarından ve mallarından uzaklaştırılmış olan, Allah'tan bir lütuf ve rıza dileyen, Allah'ın dinine ve Peygamberine yardım eden fakir muhacirlerindir." deniyor...

İşte ayet:

"Allah'ın, (fethedilen) ülkeler halkından Peygamberine verdiği ganimetler, Allah, Peygamber, yakınları, yetimler, yoksullar ve yolda kalmışlar içindir. Böylece o mallar, içinizden yalnız zenginler arasında dolaşan bir devlet olmaz. Peygamber size ne verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının. Allah'tan korkun. Çünkü Allah'ın azabı çetindir." (K. 59/7)

"(Allah'ın verdiği bu ganimet malları,) yurtlarından ve mallarından uzaklaştırılmış olan, Allah'tan bir lütuf ve rıza dileyen, Allah'ın dinine ve Peygamberine yardım eden fakir muhacirlerindir. İşte doğru olanlar bunlardır." (K. 59/8)

Demek oluyor ki Allah kavramı; duruma göre, genel koşullara göre oluşan, ortak, yüce ve kutsal değerleri kapsıyor. Öyle insanların sandığı gibi; insanın dışında, uzayın herhangi bir yerinde, yeri yurdu belirsiz, dilediğini yoksul, dilediğini çoksul bırakan, dilediğinin suçunu bağışlayan, dilemediğini cezalandıran bir Allah diye maddî bir varlık yoktur.

Bakınız bu konuda Sadreddin Konevi'nin Ariflerin Aynası adlı kitapta ne deniyor (s. 28):

"Ey oğul! Senin kendin hakkında düşünmen, tefekkür ve teemmül etmen (derin derin düşünmen) sana yeter. Çünkü senin haricinde bir şey yoktur."

Allah'ın ne olduğunu, nerede bulunduğunu bilmeliyiz ki gerçeğe erişelim. Bu da araştırmakla olur; taklitle değil...

Av. Hayri Balta, 23.6.2010

ENEL HAK KONUSUNDA AÇIKLAMALAR... 22

"Bazı büyüklerin şaşkınlık yüzünden olmayacak sözleri sarf etmeleri uygun değildir. "Enel Hak" ben Tanrı'yım

demekle Muhammed'in (S.A.V.) yolundan çıkmışlardır. Böyle ifadeler (bilinçsizce) ağızlarından çıkmış olabilir fakat bu sözlerin halkın ağızına düşmesi hiç de doğru değildir. Genelde, böyle sözleri söyleyen kimseler, köpekler bile olsa, ya tövbe ettirilir veya boyunları vurulur..." (Mak. A.274; Mak. M. 210 farklı).

(Şems-i Tebriz'inin Öğretileri. Prof. Dr. Erkan Türkmen.. NKM Yayınları. 3. Baskı – Ağustos 2005. s. 158)

+

Biliyorsunuz, geçmişte Hallaç-ı Mansur ve Nesimi gibi tasavvufçular Vahdet-i vücud; yani Allah'tan başka varlık olmadığının idrak ve şuuruna sahiplerdir. Gerçek varlık bir tanedir o da Hak'tır. Hak ve O'nun tecellilerinden başka bir şeyin gerçek varlığı yoktur. Değil mi ki gerçek varlıktan başka bir varlık yoktur. Bu durumda kendisini de Hakk'ın bir parçası olarak görür ve Enel Hak der.

Aslında halkın karşısına çıkıp da "Ben Hakk'ım diyeceğine; ben de siz de Hakk'ın bir parçasısınız; ancak ben Hakk'a yakınam; sizler ise Hak'tan uzaksınız. Çünkü kötü davranışlarınız yüzünden Hak'tan ayrı düşmüşsünüz..." demesi daha mantıklı idi...

Bir de bu tasavvufçular arasında nesnel idealizm görüşünde olanlar vardır ve bu görüşte olanlar tasavvufçular çoğunluktadır. Bunlara göre çevremizdeki bütün görünenler kendileri olduğu için vardır. Kendileri olmazsa; dünya, evren, madde yoktur. Her varlığın varlığı, kendilerinin varlığına bağlıdır. "Var diyen insandır!.." Yaratıcı insandır.

Bunların görüşüne göre analarını bunları doğurmamış; kendilerini analarını doğurmuşlardır. Bu görüşe felsefe de Solipsizm (Tekbencilik) denir. Bu felsefenin batıda temsilcisi Berkeley'dir. Nazım Hikmet bu felsefe için "Dünyanın en bilim dışı, en saçma felsefesidir; ancak çürütülmesi de en zor bir felsefedir..." demekten kendisini alamamıştır...

İşte kimi tasavvufçular "Ben olmasam, sizler, dünya ve evren olmazdı; ben olduğum için sizler varsınız!" anlamında Enel Hak demişlerdir.

Elbette insan Allah olamaz. Çünkü Allah simgesel bir kavramdır. Maddi olarak bir varlığı yoktur. Ancak Yaratıcı'nın maddi olarak bir varlığı vardır. O da; dünyadır, evrendir,

maddedir. İnsan, canlı, cansız olsa da olmasa da o vardır ve her yerde hazır ve nazırdır....

Allah ise bir somut olmayan soyut bir kavramdır. Olumlu kavramları, yüksek değerleri, doğruluk, dürüstlük, güzellik ve iyilik gibi kavramları kapsar. İnsanların uygulamakla yükümlü olduğu doğrular, uymak zorunda olduğu güzellikler ve iyiliklerdir. Oysa insan bir biyolojik maddedir; hiçbir zaman da Allah olamaz, ben Allah'ım diyemez. Derse onun bilgisinin azlığından ya da aklından bir zoru olduğundan kuşku duyulur.

Kötü alışkanlıklarını ve huylarını bırakıp da yerine iyi alışkanlıklar ve huylar edinen bir kimse fani âlemden uzaklaşıp Beka âlemine vararak Allah'a yaklaşır. Bu kötü huylarını yok edip onun yerine Tanrı niteliklerini; yani doğruluğu, dürüstlüğü, güzelliği, iyiliği koyması ile Tanrı'ya yaklaşır ki buna da ebedî âlem denir..." (Bkz. Şems-i Tebriz'inin Öğretileri. Prof. Dr. Erkan Türkmen.. NKM Yayınları. 3. Baskı - Ağustos 2005. s. 79)

Av. Hayri Balta, 24.8.2010

ALLAH YOLUNU BİLMEK... 23

Bilgelerin ilk çözeceği sorun Allah kavramının ne anlama geldiğini bilmek olmalıdır. Bu konuda büyük sofilerden Zünnûn şöyle demektedir:

"İnsanların en aşağılığı Allah yolunu bilmeyenler ve bilmek istemeyenlerdir."

Gerçekten Allah denince ne anlıyoruz, aklımıza gelen nedir? İnsan, Allah söz konusu olunca ne anladığını sorgulamalıdır...

Bakınız Bu konuda1 Şeyh Bedrettin şöyle demektedir:

"Allah:

Allah, bütün eşya ve fiillerin kendisinden çıktığı ve kendisinin bütün kemallerle vasıflanmış olduğu Mutlak Vücut'tan ibarettir.

Bu Mutlak Vücutun vücudu Vacip (Zorunlu) bir ve ondan gayri olan bütün şeyler, ancak, onunla vardırlar.

Mutlak Vücut, fiil ve etki bakımından Tanrı'dır, Halik'tir; etkilenme ve fiil kabul etme bakımından da âlemdir, mahlûktur

(Yaratılan HB).

Allah'ın, meydana çıkıp görünmesine, zatî meyli vardır ve bu meyil de (Muhabbet) ten ibarettir.”

(ANA HATLARIYLA İSLÂM TASAVVUF TARİHİ. Prof. Dr. Cavit Sunar. Ank. İlahiyat Fakültesi Yayınları. Ankara. 1978 s.78)

Muhabbet (Muhabbet: Ben gizli bir hazineydim, bilinmek istedim...hadisi HB) konusunda ise Muhittin Arabi şöyle demektedir:

“İşte, muhabbet eseri olan bütün bu âlemlerin hepsi tek bir nur deryasıdır ve bu derya durmadan dalgalanmakta ve tecelli etmektedir. Bu dalga ve tecelli Zat'tan gelir ve yine Zat'a gider. Bu deryanın dalgasına (Mâsivâ) denir.

Derya kadim, fakat, dalga hadistir (Sonradan olma HB). Baş ve son Hakk'ın Vücududur. Kısaca, Allah'tan başka fail, Allah'tan başka mevsuf, Allah'tan başka mevcut yoktur.”

(ANA HATLARIYLA İSLÂM TASAVVUF TARİHİ. Prof. Dr. Cavit Sunar. Ank. İlahiyat Fakültesi Yayınları. Ankara. 1978 s.66)

Gerek Şeyh Bedrettin'in ve gerekse Muhittin Arabi'nin bu tanımları benim YARATAN dediğim varlığı tanımlamaktadır, Gerçekten de bana göre Yaratan: Maddedir. Yani Doğa'dır, Evren'dir... İslam tasavvufçularına göre vahdet-i vücud...

Yaratan yanında bir da Allah kavramı vardır. İşte asıl anlamamız gereken kavram budur. Benim saptamama göre de Allah; yüce kavramlar, üstün nitelikler, olumlu eylemler, duygular, düşünceler ve edimlerdir. Sevgi, şefkat, bağışlama, yardımlaşma gibi olumlu kavramlar yanında; bütün doğruluklar, dürüstlükler, iyilikler, erdemler Allah kapsamı içinde düşünülmelidir...

Bir örnek verelim: İncil'de şöyle denir:

“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar...” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Bu ayette iki kavram vardır. Sevgi ve nefret...

Sevgiyi yeğleyen (tercih eden) yüce kavramlardan olan sevgiyi baş tacı etmiş ve ona uymuştur. Nefret'e ise ruhunda yer vermemiştir. İşte bu nedenle “Tanrı sevgidir. Sevgi'de yaşayan da tanrı da yaşar” denmiştir.

Aynı konuda Kuran'da şöyle bir ayet var ki bu tanımı çok

değerli ve uyulması gereken bir kavramdır. Bu kavrama uyan da Tanrı da yaşar ve Tanrı da onda yaşar.

İşte ayet:

“Çünkü Allah, Hakk’ın ta kendisidir.” (Kuran. 22/6. 22/62. 24/25. 31/30)

Ne demek oluyor? Hakka uyan, Hakkı saygı gösteren ve Hak’kı tepelemeyen her insan Allah’a uymuş sayılır. Allah yolunda yürümüş sayılır...

Bu nedenledir ki Zünnûn:

“İnsanların en aşağılığı Allah yolunu bilmeyenler ve bilmek istemeyenlerdir.

Bilmem anlatabiliyor muyum?

Av. Eren Bilge, 11.10.2010

DİNİN ÖZETİ: (TANRI, ÖLÜ, DİRİ, CENNET ve CEHENNEM) 24

Sayın Öğreticim Prof. Dr. İlhan Arsel’e,

...

Mektubuma son verirken bazı konularda düşüncelerimi açıklamak istiyorum. Düşüncelerimi açıklamaya Mesih İnanlılarla yaptığım bir konuşma ile başlayacağım.

İstanbul’a kitap almak için girdiğim bir kitapçının sahibi Mesih İnanlısı çıktı. İçerde birkaç Mesih İnanlısı daha vardı. Kitapları gözden geçirirken benimle ilgilendiler ve konuşma çemberine aldılar.

Konuşmalarımız sırasında “Ebedî yaşam”a inanıp inanmadığımı ve “Cennet-Cehennem hakkında ne düşündüğümü” sordular...

Bu arada “Peygamberlerin günahsız” olduğunu ileri sürdüler...

Gerçek saygım nedeniyle doğru olanı inandığım gibi söyleme alışkanlığında olduğum için konuşmama Neyzen Tevfik’in şu şiiri ile başladım:

“Gözün hâlâ mı cennet bahçesinde, hur-i gılmanda,
Göremezsın cennet yüzü sen, gidersen bu kafayla...”

(Bu dize tarafımdan değiştirilmiştir. Çünkü şiirde küfür vardır. HB)

+

Şimdi gelelim Mesih İnanlıların sorularını sırasıyla yanıtlamaya:

Önce Ebedî Yaşam. Ebedi yaşam denince bunların aklına öldükten sonraki cennete yaşayacakları sonsuz yaşam geliyor. Cennette ölmek yok ya... Ebediyen yaşayacaklarını sanıyorlar. Oysa bu anlayış gerçek dinsel düşünceye aykırıdır. Anlaşılan bunlar okudukları kitabı (İncil'i) anlamıyorlar.

Din ilmine göre yaşam ikiye ayrılır. Ebedî yaşam ve ebedî olmayan yaşam... Ölümlü yaşam ölümsüz yaşam... Günlük dildeki söylenişi ile: Olumlu yaşam, yaşam...

Eğer yaşantımızı olumlu kavramlar, genel doğrular, ortak değerler, yüce erdemler doğrultusunda yönlendirirsek ebedi yaşama erişerek ölümsüzleşerek...

Olumsuz yaşam, İncil'de şöyle anlatılır: "Günahın bedeli ölümdür!" (İn. Rom. 6/23)

Günah işleyen; yani, olumlu kavramlara, genel doğrulara, ortak değerlere, yüce erdemlere önem vermeyen ve bunları yaşamına uygulamayıp tam tersini yapan her adam yaşadığı halde ölü sayılır.

Günahın ölçüsü ise: Sağduyumuzu rahatsız eden, vicdanımızı sızlatan ve insanlardan saklamaya çalıştığımız her davranışımız günah sayılır. Bu günahı işleyen her kişi ise din ilmine göre "ÖLÜ" sayılır ve Ebedi Yaşam'dan yoksun kalır.

Eğer yaşamımızı; olumlu kavramlara, genel doğrulara, ortak değerlere, yüce erdemlere göre yönlendirirsek "ölümsüz yaşamı" yeğlemiş oluruz ki bu da İncil'de şöyle ifade edilir. **"Biz ki günaha öldük, artık onda nasıl yaşarız."** (İn. Rom. 6/2) Demek istiyor ki: kötü yaşamı bıraktık; artık ona nasıl dönebiliriz?..

Kötü davranışlar ölümle ifade edilir. Bu da fiziksel olarak ölüm değil Yani utançlı bir yaşamdır ki bu "Ölüm"le açıklanır. Bu doğrultuda olmak üzere İncil'de daha yüzlerce tümce vardır. Demek ki olumlu yöndeki erdemli yaşamımız bizi ölümsüzleştirir. Olumsuz yöndeki yaşantımız ise bizi ölümlü kılar.

Gelelim Cennet-Cehennem konusuna.

Kendilerine şöyle dedim: "Yahu, aklınızı başınıza

toplayın. Ne cenneti, ne cehennemi... Hepsi buradadır. Bunlar simgesel kavramlardır. Yorumu elverişli ayetlerdir...

Cennet: Yaptığımız olumlu davranışlardan duyduğumuz vicdan rahatlığıdır. Olumlu edimlerimizin bize sağladığı refahtır, huzurdur.

Cehennem ise: Bunun tam tersi bir yaşamdır. Yaptığımız olumsuz davranışların ruhumuzda yarattığı huzursuzluk ve vicdan azabı cehennem olarak simgelenir.

Yine tembellik, uyuşukluk sonucu çekilecek yoksulluk ise cehennem ile simgelenir..."

Dört kişi idiler. Sözlerim üzerine cin çarpmışa döndüler: "Bunca din adamı; Yahudi'si, Hıristiyan'ı, Müslüman'ı öldükten sonra gideceğimiz cennetten-cehennemden söz ediyor. Bunlar yalan mı söylüyorlar. Bir ilâhiyatçı olmadığın halde sen bunlardan daha mı iyi biliyorsun?.." dediler...

Kendilerine: "Size söylediğim bu sözler akıllılardan ve ilâhiyatçılardan gizlenmiştir." dedim. Açtım İncil'i şu tümceyi (ayeti) gösterdim: "... Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip küçük çocuklara açtığın için sana şükrederim." (İncil. Luka, 10/21)

Yaşamda dinsel sorumluluk, insanın rüştüne ermesinden başlayarak ölümüne değin sürer. Nasıl sahne açılınca oyun başlar ve sahne kapanınca oyun biterse; insan için de rüştüne ermesi ile sorumluluk başlar; ölünce sorumluluk biter.

İnsan ölünce her şey biter. Toprakta geldi, toprağa gider. Toprak olur başka bir konuma geçer.

Gidilecek Cennet Cehennem diye bir yer yoktur. Hepsi buradadır ve yaşarken yaşanır...

Üretim, boşaltım, dolaşım, solunum organları insanla tıpatıp benzer olan hayvanlar ve diğerleri ölünce nere giderlerse insanlar da oraya gider.

Bu görüş Tevrat'ta şöyle açıklanır:

Peygamberin birine sorarlar:

- İnsanlar ve hayvanlar ölünce nereye gider?

Peygamber şöyle der:

"Hepsi topraktır ve hepsi yine toprağa döner. Hepsi aynı yere gider." (Tevrat. Vaiz, 3/19-20).

Bu gerçek halkımız arasında da şöyle açıklanır:

- Toprakdan geldik toprağa gideceğiz?

Bu söylem; yalnız Müslümanlar arasında değil Hristiyanlar arasında da söylenir ama hayal âlemindekiler bunu anlamamakta direnir...

Cennet de, cehennem de yaşayanlar içindir. Fiziksel olarak ölenlerin cenneti-cehennemi olmaz. İsterseniz açın kitabınızı şu tümceye bakın!" dedim.

Çünkü kitapları İncil'de: "Tanrı, ölülerin değil, yaşayanların Tanrısıdır." (İncil. Matta. 22/32)

Bu tümceyi hiç okumadınız mı, hiç düşünmediniz mi bu ne demektir deyince şaşırıp kaldılar. "Hiç gözümüze çarpmamıştı..." dediler...

Ahrette hesap verme sorununu gelince o da yaşarken söz konusudur. Ahret kavramı yaşadığımız andan sonra gelen zamandır. Bu gün yaptığımız olumsuz bir eylemin; yarın, belki yarından da yakın, bir zamanda hesap sorulmasıdır ki o da yaşarken söz konusudur. Bu konuda şöyle bir ayet vardır ve akli olan için çok önemli bir ayettir:

"Hesap sorucu olarak kendi nefsi yeter" (K. 17/14)

"Hesap sorucu olarak kendi nefsi yeter..." yeter deniyor. Öldükten sonra demiyor, cehennem zebanisinden söz edilmiyor, Şu ayet yeter aklını kullananlar için; her şeyin insan ruhunda yaşarken cereyan ettiğine...

Şimdi de gelelim "Peygamberlerin günahsız olduğu..." düşüncesine... Bu düşüncenin şampiyonluğunu ise bizinkiler yapmaktadır.. Oysa zahmet edip kitaplarına bir baksalar; Allah'ın (Burada Muhammed Peygamberin içbeni, öngörüsü; özeleştirisi, sağduyusu...) birçok yerde peygamberlerini azarladığı görülür...

Birkaç örnek verelim yeter. Daha çok örnek veririm tedirgin eder:

"Seni şaşırmış bulup doğru yola eristirmedi mi?" (K. 93/7)

"Şaşırmış" da ne yapmış? "Doğru yola eristirilmeden" önce ne yapıyordu ki Allah tarafından böylesine uyarılmak zorunda kalmış. (Burada Peygamberin içinden gelen, kendisini yargılayan özeleştirisi ve sağ duyusuna Allah denir...)

Al bir tane daha:

“Ey Muhammet! Bil ki, Allah’tan başka tanrı yoktur; kendinin, inanmış erkek ve kadınların günahlarının bağışlanmasını dile. Allah, gezip dolaştığınız ve duracağınız yeri bilir.” (47/19).

Ne günah işlemiş ki Allah kendine “günahlarının bağışlanmasını dile” demiş... (Burada Allah; Peygamberin, sağduyusu, öngörüsüdür... Peygamber burada nefis muhasebesi yapıyor, kendi kendini yargılıyor, özeleştiri yapıyor...)

Ve şu tümceye (ayete) de dikkat:

“Allah böylece, senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlar, sana olan nimetini tamamlar, seni doğru yola erştirir.” (K. 48/2).

Geçmiş ve gelecek diyor. Burada Peygamber kendisini eleştiriyor... Günah işlemeyeceğinden emin görünmüyor...

Bizim ilahiyatçılar bu konulara hiç değinmezler. Neden bu konulara değinmezler acaba?

Diğer şeriatçılar ise bu konularda söz bile söyletmezler; hemen tahrik olurlar, adamı Sivas Madımak’taki gibi yakarlar...

Kuran’daki İslam Peygamberi ile ilgili tümceleri gördük.

Şimdi bir de İsa Peygamberin söylediklerine dikkat edelim: İsa kendisinden öncekiler için hırsız ve haydut diyor:

“Benden önce gelenlerin hepsi hırsız ve hayduttu.” (İncil. Yuhanna, 10/8)

Önce İbrahim’in yaptıklarına bir bakalım.

Örneğin Tevrat’ın, Tekvin bölümünden öğrendiğimize göre İbrahim, karısını, “kız kardeşimdir, alabilirsin!” diye Mısır Firavun’una veriyor. Firavun gerçeği öğrenince İbrahim Peygamberi azarlıyor: “Niçin, karını, bu benim kız kardeşimdir, dedin. Ben de onu karı olarak aldım ve şimdi işte karın, al ve git!” (Tekvin 12/10-20) diye azarlayarak kovuyor. Görülüyor ki Firavun İbrahim’den daha duyarlı...

Yine aynı bölüm de anlatılmaktadır ve İbrahim’in bu kez karısını Gerar kralı Abimelek’e gönderdiğini okumaktayız: “... Fakat Allah gece rüyasında Abimelek’e gelip ona dedi: Aldığın kadın sebebiyle, işte sen bir ölüsün (Günahkârsın... HB); çünkü o bir adamın karısıdır.” dedi. Abimelek de İbrahim’i azarlayarak: **“İşte, al karın ve git!” (Tekvin 20/1-**

4) demektedir.

Bu tümcelerde İbrahim Peygamberin, "...karısını kız kardeşim..." diyerek krallara verdiğini görüyoruz. İkinci olaydaki "...Aldığın kadın sebebiyle, işte sen bir ölüsün; çünkü o bir adamın karısıdır..." tümcesine dikkatinizi çekerim.

Gerçek din ilminde kötü davranışlarda bulunanlara "ÖLÜ" denir. "Ölü"ler ise Tanrı'dan (Doğruluktan, dürüstlükten...) kopar. (Burada Tanrı: Genel doğrular, Evrensel değerler, etik ahlak, erdem, doğruluk, dürüstlük, iyilik gibi yüce ve ortak değerler ile olumlu kavramlardır...)

Bu nedenle "Allah ölülerin değil dirilerin Allah'ıdır." (İncil, Matta. 22/23) denir. Şunu da belirtiyim ki her yaşayan insana DİRİ denmez.

DİRİ denince: Sorumluluk duygusu olan ve kötülüğe bağışıklık kazanmamış kişi akla gelir; ÖLÜ denince duyarsızlığı nedeniyle sorumluluğunu yerine getirmeyen, kötülüğe bağışıklık kazanmış, yaptığı haksız kazançtan ve de başkasının haklarını zorla almaktan zevk duyan kişi akla gelir.

Tanrı: Madde olarak yoktur, mana olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, simgesel olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır.

Topluman kabul ettiğı genel doğrular, üstün değerler, yüce kavramlar, en güzel sıfatlara, ki buna da din ilminde Esmâ-i Hüsnâ denir, Tanrı'nın güzel isimleri...

Tanrı, simgesel bir anlatımdır. Üstesinden gelemeyeceğimiz doğa yasaları, toplumu yönetmek için konulan kurallar yanında; akıl, mantık, sağduyu, vicdan yoluyla insanları iyiliğe yönelten duygudur. Buna din ilminde Ruhül Kudüs = Cebrail = Vahiy...denir.)

Tanrı: Zat (kişi) olarak yoktur; insanın, sağduyusu, vicdanı, öngörüsü ve olumlu ilke ve kuralları olarak vardır.

Yukarıdan beri tanımını yaptığım bu Tanrı tanımı; sorumluluğunu idrak eden; iyinin ve kötünün ayırımında olan insanlar için söz konusudur. Yani "DİRİ"ler için söz konusudur.

Ölüler için dinsel sorumluluk (Tanrıya karşı sorumluluk) söz konusu değildir. Nasıl ki; küçük çocukların, beyinsel özürlü olanların ve de hayvanların Tanrısal sorumluluğu

olmadığı gibi...

Ne var ki 60 yılı aşkın bir zamandan beri bu konularda açıklamalar yaptığım halde bir kişiye bile anlatamadım. Yalnız bu dediklerim anlaşılmalı ve anahtar olarak alınsa insanlık yeniden doğuşa erer...

Şimdi de Davut Peygamber ne yapmış onu görelim. Herhangi bir yorumda bulunmadan bir de buna bakalım:

“...Niçin Rabbin gözünde kötü olanı yaparak onun sözünü hor gördün? Hitti Üriya’yı kılıçla vurdun ve karısını kendine karı olarak aldın...” (Tevrat, II. Samuel, 12/9)

Hani Peygamberler günahsız olurdu?.. Bir Peygamber, göz koyduğu kadını almak için kocasını öldürür mü? Bu en büyük günahlardan değil mi? Artık takdir sizin, nasıl değerlendirseniz değerlendirin...

Halâ ve halâ peygamberler günah işlememiş dersiniz günahkar olursunuz... Din ilmini bilerseniz bunda şaşılacak bir durum yoktur. Çünkü Peygamberler de senin benim gibi beşerdir ve beşer olan da şaşar...

Tevrat’taki bu tümcenin öncesi ve sonrası uzun. Olayı kısaca MEYDAN LAROUSSE’den aktarayım: “GÜZELLİĞİYLE ÜNLÜ YAHUDİ KADIN, Davud’un subayı Üriya’nın karısı (II. Samuel, XII, 1-25) Davud’un sevgilisi oldu. Davud, onunla evlenebilmek için Üriya’yı öldürttü. Bunun üzerine peygamber Natan ona (Davud’a) şöyle dedi:

- Natana dedi: Rabbin hakkı için bunu yapan adam ölüm oğludur...” (II. SAMUEL, 12/5). demek istiyor ki: Sen ölüm oğlusun!.. Yani kötü olanı yaparak öldün...

Atalarının dinini değişmez doğru olarak kabul eden ve düşünmeden gelenekler uyarınca yaşayan taklitçi kişileri İsa: “Ölü” olarak niteler.

Şu ayet dikkatle incelenmelidir. Çünkü İsa’ya göre gerçeklerden habersiz olanlar: “Ölü” sayılıyor. Okuyalım:

Babası ölen “Şakirtlerden bir başkası İsa’ya dedi: Ya Rap, bana izin ver, önce gideyim ve babamı gömeyim. Fakat İsa ona dedi: Benim ardımca gel; bırak ölüleri kendi ölülerini gömsünler.” (İncil. Matta. 8/21 -22)

Bütün bu konulara şu nedenle değindim. Din ilmin de Günah işleyene kim olursa olsun “ölü” denir. “Zira günahın

karşılığı ölümdür.” (İncil. Rom. 6/23).

Görüldüğü gibi yaşayan Peygamber Davud’a bile Natana: “Sen ölüm oğlusun!” demesinin nedeni kötü bir iş yapmış olmasıdır. Demek ki iyi iş yapmış olanlara da “Tanrının oğlu!” deniyor. Bu bir simgedir. Kötülüklerden uzak erdemli yaşayan her insan “Tanrı’nın oğlu sayılır!”

Yoksa öyle Hıristiyanların anlayıp inandığı şekilde Tanrının oğlu mu olur? Bu anlayış, Tanrı ve Din bilgisinin yokluğundandır. Bu konuda İncil şu açıklamayı yapmaktadır: “Ne mutlu sulh edicilere; çünkü onlar Allah’ın oğulları olarak çağrılacaklar.” (İncil. Matta. 5/9) Buradan anlıyoruz ki barıştan yana olanlar, barışı sağlayanlar Tanrı’nın oğlu sayılıyor...

Demek ki savaş yerine barışı yeğleyenler; nefret yerine sevgiyi benimseyenler “Tanrı’nın oğlu” olarak nitelenecek. Siz de nefret yerine sevgiyi yeğlerseniz İsa gibi Tanrı’nın çocuğu sayılırsınız. Eğer sevgi yerine nefret’i yeğlerseniz siz de “ölüm oğlu” ya da “şeytanın dölü” sayılırsınız...

Bu konuda İncil’de şöyle bir ayet daha vardır:

“Fakat onu kabul edenlerin hepsine ; onun ismine iman edenlere, Allahın evlatları olmak yetkisini verdi. “ (İncil. Yuhanna. 1/12)

Burada denmek istiyor ki İsa’nın öğütlerini yerine getirenler; yani kötülük yerine iyiliği, savaş yerine barışı, nefret yerine sevgiyi yeğleyenler Tanrı’nın çocuğu sayılır...

İncil’deki şu ayet de önemlidir:

“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar, Tanrı da onda yaşar...” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Ne demek; Sevgi yüce bir kavramdır, oysa nefret kötü bir kavramdır. Siz, nefret yerine sevgiye yönelirseniz Tanrı da yaşarsınız ve Tanrı da sizde yaşar...

Buradan da anlıyoruz ki Tanrı bir varlık değil bir kavramdır ve olumlu kavramların tümü Tanrı simgesi ile ifade edilir.

Ben bu bilgileri verirken içerde bulunan dört kişiden üçü beni daha fazla dinlememek için çekilip gittiler. İçeride kalan tek kişi ise dükkânın sahibi idi...

Saygılarımla,

Av. Hayri Balta, 28.11.2010

+

KATKIDA BULUNANLAR:

1. Yalçın Koçak

Sayın Hayri Balta;

Büyük insan İlhan Arsel'e yazdığınız mektuptaki olayı ilgiyle okudum.

Görüyoruz ki; bağnazlık, okuduğunu anlamama ve bunda ısrar...

Hepsinin bası da gerektiği gibi okumama ve yorumlayamama, her dinde var...

Kitapçada bulunan söz konusu kişilere çok güzel bir ders vermişsiniz, kutluyorum, ağızınıza sağlık.

Esenlikler diliyorum.

Yalçın Koçak, 29.11.2010

**“ÇÜNKÜ ALLAH, HAKKIN TA KENDİSİDİR.” 2,
(K. 22/6. 22/62, 24/25, 31/30), 25**

Yaşlı dosta sordum:

“Allah denince ne geliyor aklına.

Geldiği gibi söyle bana?..”

Biraz düşündü, güldü:

“Yaşlı, beyaz sakallı Dedem gibi biri geliyor aklıma...”

+

Genç bir kıza sordum.

“Söyle bana Allah denince ne geliyor aklına?..

Aklına geldiği gibi söyle bana...

“Tarık Akan gibi yakışıklı biri gelir aklıma...

Geliyor ama pek de yatmıyor aklıma...”

+

Görüldüğü gibi zanna dayanan bir Allah anlayışı var. Dahası zanna dayanarak; Allah'ı cisimleştirenler, “Allah insanı kendi suretinde yarattı.” (Tevrat, Tekvin, 2/7) diyenler, Allah'ı maddî bir varlık olarak görenler; öyle ki “Allah ile insanı güreştirenler bile var...” (Tevrat, Tekvin, 32/28)

Bütün bunlar insanın zannına dayanan bir Allah anlayışıdır. İnsanların zannına dayanan bu Allah anlayışı hakkında şöyle demiştir Kuran:

“Eğer yer yüzündekilerin çoğuna uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve onlar

sadece yalan uyduruyorlar.” (Diyanet, 6/116). (Bu konuda şu ayetlere de bakabilirsiniz: 10/36, 66. 53/28)

Kuran, yukarıdaki insanların zannına dayanan bu görüşleri yalanlar. Yalanlamakta kalmaz; daha da ileri giderek bir Allah tanımı yapar ki şaşar kalır insan...

“Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir.” (K. 22/6, 62. 24/25, 31/30)

Dinlerin bir amacı vardır. Bu yalnızca tapınmak değildir. Asıl amaç Allah’a ulaşmak, O’na kavuşmaktır ki buna, din ilminde VUSLAT denir...

Bu konuya açıklık getirmek için Ebu Sait’in bir sözünü alıyorum. Ebu Said zamanının tanınmış ermişlerindendir.

Peki, bu Ebu Said büyüğümüz ne demiştir.

İşte sözleri:

“O’nu kullukta arayan bulamaz. O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir.” (Ebu Said. TEVHİDİN SIRLARI. Muhammed ibn Münevver. Kabalcı yayınları. 2003. s. 294)

Demek ki O’nu bulmak için kulluk yetmiyor. “O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir.” Deniyor. Bu işaretin anlamı da Hakk’a uymaktan geçer; çünkü “Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir.” (K. 22/6, 62. 24/25, 31/30)

Av. Hayri Balta 14.9.2011

ALLAH’I ANLAMAK... 26

Allah’ı anlamak konusu bütün insanları, doğumdan ölüme, düşündürmüştür.

Düşünen her insan bu konuda bir düşünce yürütmüştür.

Bu anlayış insanlık tarihi boyunca birçok aşamadan geçmiştir.

İnsanlar kimden, neyden korkmuşsa onu yüceltmıştır.

Dağ, deniz, orman derken...

Medet ummuş yıldızlardan, aydan, güneşten...

Sonradan putlar girmiş işine içine...

İnsanlık bir süre de düşmüş putların peşine...

Sonradan tek tanrı girmiş zihnine,
Bu da deva olmamış derdine...

Bu anlayış da mümin kâfir diye,
Düşürmüş insanları birbirine...

Bu kavrayışların hepsi de zanna dayanır.
Her insan zannına göre bir Allah yaratır...

Bunun ayırımına İslam Peygamberi varmıştır.
Kuran'da bu konuyu şöyle anlatmıştır:

“Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah’ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tabi olmaz, yalandan başka söz de söylemezler.” (K. 6/116)

“Onların çoğu zandan başka bir şeye uymaz. Şüphesiz zan, haktan (ilimden) hiçbir şeyin yerini tutmaz.” (K. 10/36)

İşte, Rabbiniz hakkında beslediğiniz bu zannınız sizi mahvetti de hüsrana uğrayanlardan oldunuz. (K. 41/23)

“Halbuki onların bu hususta hiç bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Zan ise hiç şüphesiz hakikat bakımından bir şey ifade etmez.” (K. 53/28)

+

İslam Peygamberi bununla da yetinmiyor.

Allah’ın arşını kürsüsünü (yani yerini...) de gösteriyor.

“Ve bilin ki Allah kişinin kalbi ile kendisi arasına girer!...”
(K. 8/24) diyor.

Bir adım daha atıyor.

Allah’ın tanımını da yapıyor.

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir.

O’nu bırakıp da taptıkları ise batılın ta kendisidir.

Şüphesiz ki Allah büyüktür, yücedir...” (K. 22/6. 22/62. 24/25. 31/30) diyor...

Büyük olan, yüce olan: Akıldır, sağduyudur, sevgidir,

vicdandır...

Genel doğrular, insansal duygular, üstün değerlerdir.
Benim Tanrım, sevip, saydıklarım bu yüce kavramlardır.

Kuşkusuz Kuran'da bu tür ayetler daha bulunur.
Şu bir gerçek ki zannına göre Allah yaratan çoğunluktur...

Bunun nedeni din dilini bilmemesidir.
Çünkü bütün kutsal kitaplarda anlatılanlar simgeseldir...

Bu bilgiler "akıllılardan ve bilgililerden" (İn. Luka. 10/21)
gizlenmiştir.

Bu bilgiler yalnızca kendini Hak'ka verenlere özgülenmiştir.

Şimdi söyle sen Eren Bilge,
Allah bu bilgileri verir kime?
Allah bu bilgileri verir dilediğine...

Av. Hayri Balta, 4.10.2011

SÜSLENECEK ELBİSE VERDİK... (K. 7/26), 28

"Ey Âdemoğulları! Size avret yerlerinizi örtecek giysi ve süslenecek elbise verdik. Takva (Allah'a karşı gelmekten sakınma) elbisesi var ya, işte o daha hayırlıdır. Bu (giysiler), Allah'ın rahmetinin alametlerindendir. Belki öğüt alırlar (diye onları insanlara verdik)." (K. 7/26)

+

Bir fikir sahibi olasınız diye ayetle ilgili açıklamalardan bir tanesini aşağıya aldım... Önce bu açıklamayı okuyalım; ancak diğer bütün açıklamalar da bu anlamda...

E dip Yüksel Meali Meali 26. Ayet Açıklaması

"Her ne hikmetse geleneksel yorumcular burada "beden" olarak çevirdiğimiz kelimeyi "çirkin yerler" olarak çevirmekte ve bunu cinsel organlar anlamında kullanmaktadırlar.

Cennette işlediğimiz günah sonucu bedenleşmemiz olumsuz bir olaydı; ama, bedenimizin en önemli ve en "ilginç" parçalarından biri olan cinsel organları "çirkin yerler"

olarak tanımlamak yanlıştır. Allah bizi güzel bir biçimde yarattı; cinsel organlarımız dahil. “Beden” veya “vücut” diye çevrilmesi gerektiğine inandığımız “SeVeT” kelimesinin geçtiği diğer ayetler için bak 5:31; 7:20, 22, 27; 20:121.”

+

Bilindiği gibi insanlığın ilk buluşu örtünmek olmuştur. Ayette: “Size avret yerlerinizi örtecek giysi ve süslenecek elbise verdik.” deniyor. Bu anlatım mecaz anlatımdır; yoksa Allah, ne giysi vermiştir ne de giysi indirmiştir. Giysiyi bulup giyen insan oğlunun kendisidir.

Burada giyinmenin, örtünmenin bir zorunluluk olduğu ve de insanlığın ortak düşüncesi olduğu anlatılmaya çalışılıyor;

Din dilinde Allah, uyulması gereken zorunluluk anlamına geldiğini daha önceki yazılarımda değinmişim. Bir örnek daha verelim. Şöyle bir ayet daha var. Örnek olarak şu ayeti gösterebiliriz:

(Savaştta) onları siz öldürmediniz, fakat Allah onları öldürdü. Attığın zaman da sen atmadın, fakat Allah attı. Müminleri, tarafından güzel bir imtihanla denemek için Allah öyle yaptı. Şüphesiz Allah hakkıyla iştir, hakkıyla bilendir. (K. 8/17)

Bu ayette Bedir savaşından söz ediliyor. Allah gelip de Bedir savaşında ok mu attı? Müşrikleri Allah mı öldürdü? Yok öyle bir şey... Öldüren de ölen de insan...

Burada anlatılmak istenen savaşın topluluğun ortak duygu ve düşüncesi ve bir zorunluluk olduğunu vurgulamaktır. Din dilinde bu ortak duygu ve düşünce Allah olarak nitelenir.

Bir örnek daha verelim. Örnek olarak Enfal suresinin 1 ve 41. Ayetini gösterebiliriz. Bu ayetlerde “Ganimetlerde Allah’ın da payının olduğu” söylenir.

Yerin ve göğün maliki olan Allah’ın ganimete gereksinimi mi var. Burada Allah kavramı ile; dullar, düşkünler, öksüz ve yetim çocuklar, yolda kalmışlar, yoksullar ve yardıma gereksinimi olanlar anlatılmak isteniyor.

Bizim mollalar “Allah tektir, eşi ve benzeri yoktur” diyerek işin içinden çıkmaya çalışıyorlar. Oysa din dilinde Allah kavramının kapsadığı anlamlar çoktur. Marifet Allah kavramının hangi anlamda kullanıldığını anlamaya çalışmaktır. Böyle anlamaya çalışıldığı takdirde dinlerin

insanlığa bir yararı olar...

Av. Hayri Balta, 23.11.2011

**ALLAH, HAKKIN TA KENDİSİDİR. 3,
(K. 22/6. 22/62. 24/25. 31/30), 29**

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O’nu bırakıp da taptıkları ise batılın ta kendisidir. Şüphesiz ki Allah yücedir, büyüktür.” (K. 22/6. 22/62. 24/25. 31/30)

+

Kamu ihale kurumu, İller Bankası ile ilgili bir ihale yapıyor. İhaleyi bir iş adamı kazanıyor. İhaleye kazanmakla ihaleyi kazanan iş adamı lehinde bir HAK doğuyor. Artık bu Hakk’a dokunulamaz. Çünkü Kuran’a göre bu Hak; “Hak’kın ta kendisidir.” (K. 22/6. 22/62. 24/25. 31/30)

Ne oluyor? İslam inancına göre bu Hak; Hak’ın ta kendisi; giderek Allah’ın ta kendisi oluyor. Böylece İslam’da bir kişi lehine doğan bu Hakk’a dokunulamaz. Doğan bu Hak, onun elinden alınamaz. Herkes doğan bu Hakk’a saygı göstermek zorundadır. Biz Hakk’ı da, İslam’ı da böyle anlarız. Bizce Hak kutsaldır. Bizatihi Allah’tır...

Ne var ki Kamu İhale Kurumunda ihaleyi yapan kişinin Allah Bilgisi ve Din Duygusu zayıf olduğu için kazanılmış olan bu hakkı; yani ihaleyi değiştiriyor. Bir de gerekçe ileri sürüyor... *“Allah’ın emri mi var; ben değiştiririm!” diyor. İşte haber:*

“İller Bankası’nın bir işinde kararı sonradan ben değiştirdim. Karar değişmez diye Allah’ın emri mi var; ben değiştiririm, imzamı da atarım.” (Taraf, 19 Şubat 2012)

Oysa kazanılmış Hak; Kuran’a göre Allah’ın emri değil bizzat Allah’tır. Bu, Hak’kı tepelemektir. Allah’a karşı gelmektir.

Ne var ki bizim İhale Kurumunda çalışan memurumuza Allah ve din bilgisi verilmemiştir. Sözde hepsi de dindardır bu ihale memurlarının. Bunu da şu olaydan anlıyoruz. İhaleye fesat karıştıranlardan biri diyor ki: “Şu , şu memuru iftardan sonra Zeliş’e götürelim. Bunlar ileride işimize yarar...”

Zeliş, bir güzellik salonu... Orada adamı istediği gibi güzelleştirirler.

Oruç tutan bir dindarın iftardan sonra Zeliş Güzellik Salonu'nda ne işi var. Böyle bir davranış ahlakla, dürüstlikle ne oranda bağdaşır?..

Böyle bir din anlayışı, böyle bir dindarlık kapıdan içeri konur mu?

Bize gerek olan bu tür bir dindarlık değildir. Bize gerek olan kişilik sahibi, ahlaklı ve dürüst olmaktır...

Av. Hayri Balta, 20.2.2012

ALLAH'A ORTAK KOŞMAK... 30

Bu çok konuşulan bir deyimdir. Özellikle ilahiyatçılar kullanılır. Ne var ki bu terimle ilgili açıklama yapılmaz. Herkes kendi kafasına göre bir yorum yapmaya kalkar. Genellikle bu yorumlar Allah'ın yanına Bir Allah daha katmak gibi yorumlanır.

Çünkü insanların var olan Allah anlayışı, kendi zannına göre yarattığı bir Allah'tır. Kuran bu gerçeği şu biçimde anlatır:

“Eğer yeryüzündekilerin çoğuna uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve onlar sadece yalan uyduruyorlar. (K. 6/116. 10./36, 66. 53/28)

Zanla yaratılan bir Allah'ın yanına zanla yaratılan bir Allah daha kattığın takdirde büyük bir günah işlemiş oluyorsun. Allah'a ortak (şirk) koşmuş oluyorsun ki ne çıkar bundan?

Oysa Allah'a ortak koşmak böyle değildir. İşin aslı şöyledir. Ne var ki bizim ilahiyatçılar daha bu aşamaya gelmemiştir.

Bu kavrama anlaşılır bir yorum getirebilmek için önce Allah'ı bilmek gerekir. Bir örnek vermek gerekirse kutsal kitaplar Allah dendiği zaman neyi anlatmak istiyorlar. Gelin isterseniz önce buna bakalım:

Örneğimize Tevrat'la başlayalım:

Tevrat şöyle der:

Tevrat da DOĞRULUK kavramına Rabbin ta kendisidir der.

Okuyalım: “RAB doğruluğumuzdur.”

İbranice “Yahve sidkenu”. (Tevrat. Yeremya. 23:6 ve 33/16)

İncil ise sevgi kavramı Tanrı olarak kabul eder.

“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar, Tanrı da onda yaşar...” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Kuran ise Hak kavramını Allah olarak kabul eder:

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O’nu bırakıp da taptıkları ise batılın ta kendisidir. Şüphesiz ki Allah yücedir, büyüktür.” (K. 22/6. 22/62. 24/25. 31/30)

Bu ayetlerden anlıyoruz ki; Doğruluk, Hak ve Sevgi yüce kavramlar bizatihi Allah olarak kabul ediliyor.

Önce sevgi ile nefret kavramı üzerinde duralım. İnsan, sevgi ile nefret arasında bocalarsa sevgiyi yeğlemelidir. Çünkü sevgi nefret kavramına göre çok yüce bir kavramdır.. Yüce bir kavram olduğu için de Tanrı sayılır...

Bu durumda insan nefrete değil sevgiye sarılmalıdır ki Allah yolunda sayılsın...

Çünkü: **“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar, Tanrı da onda yaşar...”** (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Kuran bu konuda şöyle demektedir:

“Yeryüzüne doğru kişiler varis olacaktır.” (K. 21/105)

Doğru kişiler konusunda da Tevrat şunu söyler:

“Rab (Allah) doğruluğumuzdur.” (Tevrat. Tekvin. 15/6. Yeremya. 23/6)

Yine aynı anlamda olmak üzere Tevrat’ta üç ayet daha vardır:

“Benim dayanağım, kayam Rap’tır.” (Tevrat. 2. Samuel. 22/2-3 ve 22/32)

Konuyu uzatmadan özetlemeye çalışalım: Doğruluk, dürüstlük, erdem, Hak, iyilik Sevgi gibi tüm yüce kavramlar Allah kapsamı içine alınır. İşte bu yüce kavramlar yerine tersi kavramları uygulamakta sakınca görmezsek Allah’a ortak koşmuş oluruz.

Bunu test etmenin olanağı vardır. İsterseniz bir deneme yapabilirsiniz. İyi yerine kötü olanı yaptığınız takdirde vicdanen rahatsız olursunuz. Ama kötü olan yerine iyi olanı yaptığınız takdirde vicdanen huzur duyarsınız...

İşte Allah’a ortak koşmak deyiminin anlamı budur. Yaşadığımız sürece huzur ve güven içinde yaşamak istiyorsak: “Doğruluk, dürüstlük, erdem, Hak, iyilik Sevgi gibi tüm yüce kavramları yaşam ilkesi olarak kabul etmeliyiz.

Böyle bir kuralı alışkanlık haline getirirsek kaybımız ne

olur ki...

Av. Hayri Balta, 11.5.2012

KULDAN SAKLASAM ALLAH'TAN SAKLAYAMAM... 31

Allah kavramının içimizde bulunduğunu gösteren güzel bir deyim.

İnsanlar kendi aralarında konuşurken sık sık bu deyim-i dile getirir: "Kuldan saklasam Allah'tan saklayamam..."

Bu deyimde bir insanın kendisinin bildiğini, gördüğünü Allah'ın da bildiği, gördüğü anlayışı hakimdir. Saf inanç sahipleri bunu böyle bilir. Böylece Allah korkusu ile gerçeği dile getirmiş olur...

Bu inanca sahip olanlar gerçeği bir kendisi bilir; bir de kendisinin dışında bulunduğunu sandığı kişileştirilmiş, nesnel bir varlığı olduğunu sandığı Allah'ın bildiğini sanır. Bu anlayış daha çok şeriatçı bir anlayışa dayanır.

Bu anlayışın bir de tasavvufi anlamı vardır. Bu anlayışa göre "ve bilin ki Allah, kişi ile kalbi arasına girer." (K. 8/24)

Bu ayet Allah'ın içimizde bulunduğunun en açık göstergesidir. Bu da sağduyudur, vicdandır...

Bu konuda Kuran bir de şöyle der. "Andolsun, insanı biz yarattık ve nefsinin ona verdiği vesveseyi de biz biliriz. Çünkü biz, ona şah damarından daha yakınız." (K. 50/16)

Bir de şöyle bir hadis olduğunu söylenir: "Hiçbir yere sığmadım; mümin kulumun kalbine sığdım." (Hadis)

Şimdi de bu ayetlerin ve sözü geçen hadisin ne anlatmak istediği gerçeğine değinelim.

Hadis her kulun değil; mümin kulun kalbine sığdım diyor. Mümin ise kötülüklerden sakınan kişidir. Buna din dilinde takva ehli denir...

Bu açıklamaya Yunus Emre'nin şu deyişi ile girelim: Ne demişti Yunus Emre:

"Bir ben vardır, ben de benden içeri."

İçimizdeki bu ben; bizi gözetleyen, yaptıklarımızı hafızamıza kazıyan duygularımızdır. Bu duygularımız; olumlu olumsuz bütün yaptıklarımızı hafızamıza kaydeder. Sırası geldiğinde bu yaptıklarımızı gözümüzün önüne koyar.

Kuran bu olguyu şu biçimde dile getirir:

“Oku kitabını! Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter” (K. 17/14) denilecektir.

Bütün bunlardan yaptığımız eylemler; öyle ki duygu ve düşüncelerimiz de bizim iç benliğimizde yerini alır. Bu yüzdendir ki Allah'ın bildiğini kuldan niçin saklayayım, denir.

Burada Allah'tan murat iç benimizdir. Önemli olan iç benliğimizden haberimiz olmasıdır; kendimizi yargılamaya özelliğini yitirmememizdir.

Bunun içindir ki “kendini bilen rabbini bilir!” denmiştir.

Burada Rab denilen kavram; bizi; doğru dürüst, iyi olmaya yöneltten duygularımızdır. Bu duygumuzu ne denli canlı ve duyarlı tutarsak ve sorumluluk bilinci ile hareket edersek bu duygu bizi yüz kızartıcı eylemlerden koruyacaktır.

Bu yüzdendir ki gerçekleri insanlardan saklamış olsak bile kendimizden saklayamayız. Çünkü bizi en iyi bilen biziz...

Av. Hayri Balta, 9.6.2012

“RABBİNİ YÜCELT.” (K. 74/3) 32

Bu ayeti Muhittin Arabi aşağıdaki biçimde yorumluyor. Hele bir okuyalım.

“Rabbini tekbir eyle!” Sadece Rabbini büyük tanı. Eğer bir şeyi büyüteceksen, kadrini yücelteceksen tazim ve büyüklüğü Rabbine tahsis et. Senin gözünde O'ndan başkası büyümesin, azamet sahibi olmasın. O'nun Kibriyamsını, ululuğunu gözlemekle kalbinde O'ndan başkası küçülsün. (TEFSİR-i KEBİR Muhyiddin Arabi. KİTSAN yayınları...)

İnanan insanın kendi anlayışına göre bir Allah telakkisi vardır.

İnanmayanın ise böyle bir sorunu yoktur; ama onun da inandığı ve yaşamına uyguladığı bir yaşam felsefesi (dünya görüşü) vardır.

Her ne kadar ben Allah'a inanmıyorum dese de bu sözleri boşlukta kalır. Çünkü onun da yaşamına uyguladığı bir üstün değerleri vardır. Bir ahlak anlayışı vardır. İşte din dilinde bu kutsal değerlere Allah (Rap) denir.

Ayetin devamında “Rabbini yüceltmek” teriminin

açıklaması yapıyor. Örnek olarak: olarak: Nefsini arıtmak gösteriliyor.

Arkasından gelen ayette ise: Şirkten uzak durmak öğütleniyor ve aynı zamanda şirk'in hangi anlamda kullanıldığı da açıklıyor:

Şirk konusunda ise şöyle deniyor: "Pisliklerden ve günahlardan uzak dur..."

Burada günden maksat ise kötü ve olumsuz davranışlardır. Bu demektir ki insan iyi olanı değil de kötü olanı yaparsa Allah'a ortak koşmuş (Şirk) oluyor...

Allah'a ortak koşmak (Şirk) ise Allah'ı yüceltmek değil O'nu tepelemek oluyor.

Artık konumuzu bağlayabiliriz. Demek ki Allah'ı yüceltmek için; iyi olanı, doğru olanı, güzel olanı yaşamımıza uygulamalıyız. Olumlu kavramlar, yüce değerler, Salih ameller, erdemli davranışlar, barış, sevgi gibi güzel kavramlar bizim baş tacı ettiğimiz ve yaşamımıza uyguladığımız davranışlar olmalıdır.

Böylece Rabbi (Allah'ı) yüceltmiş oluruz...

Av. Hayri Balta, 6.7.2012

DİNDAR NESİL NASIL YETİŞİR?.. 33

Şimdi de dindar nesil yetiştirme sevdasına tutuldular. Ortadoğu İslam ülkelerinde yıllardır dindar nesil yetiştiriyorlar da ne oldu? Nereye vardılar? Bilgisizlikten, yoksulluktan, eziklikten kurtuldular mı? Birbirlerini öldürüp duruyorlar... Bunların en okumuşları, en militanları El Kaide militanları ile Talibanlardır. Gördük televizyonlardaki videolarda "Allah-u ekber!" diyerek yakaladıkları tutsakların kafasını kesiyorlar. Dindar insan yakaladığı insanın kafasını keser mi?

Kadını dövmek, dörde kadar kadın almak, muta nikahı yapmak, hülle yapmak, zina yapan kadına recm cezası uygulamak, hırsızlık yapanın elini kesmek, devlete karşı suç işleyenlerin çaprazlama elini ayağını kesmek, kendisi gibi düşünmeyenleri imana davet etmek, kabul etmedikleri takdirde kafasına çökmek, ganimet olarak karısını, kızını, oğlunu alıp köle-cariye yapmak, malını mülkünü yağmalayıp pazarlarda satmak günümüz ahlak ve hukukunda ne

dereceye kadar rağbet görür?....

Noksan sıfatlardan münezzehe dediğin Allah böyle kurallar koyar mı?

Aklını imana kurban etmiş kişiler bu kuralları Allah buyurdu sanıyorlar.

Bütün insanlığa da bu kuralları dayatıyorlar.

İşte Afganistan, İran, Pakistan Suudi Arabistan'da yaşayan insanlar bu kuralları Allah'ın emri sanıyorlar.

Bu kuralları kabul ettirmek için de bütün insanlığa savaş açıyorlar.

Gelişmiş ülkelerin yasalarında böyle kurallar var mıdır?

İnsan dediğin aklını imana kurban etmemelidir...

Her olayı aklın, bilimin, sağduyunun, vicdanın gereklerine göre değerlendirmelidir...

Dindar nesil yetiştirmek isteyenler öncelikle şu ayet üzerinde düşünmelidir. Bu tür ayetler elliye varır...

“ALLAH KİMİ DİLERSE ONU DOĞRU YOLA İLETİR...”

(K. 2/213. 24/46)

Allah'ın dilemediğini sen nasıl hidayete erdireceksin?

Soruyorum: Laik Türkiye Cumhuriyeti Kuran'ın 232-234 kuralını niçin uygulamaz? (Bu söz Süleyman Demirel'indir...)

Bilinmelidir ki: İnsanlar aklını kullanmadıkça, bilimin, sağduyunun, vicdanın gereklerine göre davranmadıkça dindar olamaz...

Bu yazdıklarımı anlamayan kişi kesinlikle dindar olamaz...

Av. Hayri Balta, 8.2.2012

“RAB SAPKINLARDAN TİKSİNİR”

(TEVRAT. ÖZDEYİŞLER. 3/32), 34

“RAB sapkınlardan tiksindir; ama doğruların candan dostudur. (Tevrat. Özdeyişler. 3/32)

+

Ayet böyle...

Bunu sıradan insanlar şu biçimde anlar. Yukarıda bilinmeyen bir yerlerde; kişisel, nesnel, maddî varlığı olan biri var. Bu varlık da sapıklardan, sapkınlardan tiksindir...

Oysa din ilmine vakıf olanlar Rab teriminin ne anlamına

geldiğini bilir... Allah, Tanrı, Rab, Yehova ve benzeri olumlu kavramlar içeren bir terimdir...

Burada Rab terimi ile amaçlanan insanların özlediği, müşterek beklenti ve istekleridir.

Yani burada Rab denince insanların genel yargısını anlamalıyız...

İnsanların genel yargısı ise her zaman doğruluk, dürüstlük, erdem ve Salih ameldir...

Hiçbir insan bir sapığın sapkınlığını olumlamaz. Dünyanın neresinde olursa olsun sapkın denince kendisinden nefret edilen bir insan akla gelir...

Artık dinsel anlayışını gerçek anlamda yorumlamanın ve halka anlatmanın zamanı gelmiştir...

Av. Hayri Balta,15.6.2013

İBRAHİM PEYGAMBER'İN ALLAH'I BULMASI... 35

K. 6/76-79: "Gecenin karanlığı onu kaplayınca bir yıldız gördü, Rabbim budur, dedi. Yıldız batınca, batanları sevmem, dedi. Ay'ı doğarken görünce, Rabbim budur, dedi. O da batınca, Rabbim bana doğru yolu göstermezse elbette yoldan sapan topluluklardan olurum, dedi. Güneşi doğarken görünce de, Rabbim budur, zira bu daha büyük, dedi. O da batınca, dedi ki: Ey kavmim! Ben sizin (Allah'a) ortak koştuğunuz şeylerden uzağım. Ben Hanif olarak, yüzümü gökleri ve yeri yoktan yaratan Allah'a çevirdim ve ben müşriklerden değilim."

Yukarıdaki ayetleri biraz dikkatlice okursak; İbrahim Peygamberin arayış içinde olduğunu görüyoruz. Bu ayetlere göre İbrahim Peygamber, bir Allah arıyor... Önce yıldızlara bakıyor; "Hah işte Rabbim budur!" diyor.

Sonra "Yıldız battı..." diyor Oysa yıldız bir gecede batmaz. Yıldızın batması ayları, yılları alır. Ama biz battı kabul edelim. Yıldızdan daha büyük olan Ay'ı görünce: "Hah, işte benim Rabbim budur!" diyor. Çünkü Ay, Yıldızdan büyük... Sonra bakıyor ki Ay da batıp gidiyor. " Bu da Rab olamaz..." diyor.

Sonra sabah oluyor; güneş doğuyor. "Hah, işte benim Rabbim bu!" diyerek Güneş'i Rab olarak kabul ediyor. Ne

var ki gün sonu Güneş de batıyor.

Bunun üzerine “Ben batanları sevmem! Bana batmayan bir varlık gerek!” diyerek muhakeme yürütüyor.

İbrahim Peygamber bu düşünceye bir gece bir gündüzde varmış olamaz. Demek ki; Yıldızlara, Ay’a, Güneş’e aylarca, yıllarca bakıp düşünüyor...

“Olsa olsa Ay’ın, Güneş’in ve Yıldızların da ötesinde bunları hareket ettiren bir varlık var ki; işte benim Rabbim o olabilir...” diyor.

Ne var ki; Ay’ı, Güneş’i, Yıldızları gördüğü halde; bunları hareket ettiren varlığı göremiyor. “Ben görünmeyen bir Rab’be ibadet edemem!” diyeceğine; görünmeyen, kendi hayalinde yarattığı bir varlığı Rab olarak kabul ediyor...

İbrahim Peygamberin böyle bir yargıya varması 5 bin yıl öncesine varır. 5 bin yıldan beri insanlar görmedikleri, hayallerinde yarattıkları, bir Allah’ın ardına düşüyor... O’na türlü adlar, nitelikler, meziyetler, sıfatlar buluyor. Bu konuda aykırı görüş bildirenlerin üzerine yürüyor, olmazsa canına kıyıyor.

Bu olayda bilmemiz gereken şudur. Allah’ı arayan da, Allah diyen de insan oluyor; Yıldız olamaz Ay olamaz, Güneş olamaz, diye mukayese yapıyor, sonunda, hayalen yarattığı bir Allah’ı buluyor.

Yani insan olmasaydı Allah diyen de olmayacaktı.

Av. Hayri Balta, 16.3.2010

TANRI BEDDUA EDER Mİ?.. 36

Tanrı beddua eder mi sorusu elbette yakışsız bir soru? Yüce bir kavram olan Tanrı’ya elbette beddua etmek yakışmaz... Ne var ki Kuran’da; Tanrı’nın, birçok ayette, beddua ettiğini görüyoruz..

Beddua sözcüğü bileşik bir sözcüktür. Bed, Farsça kökenli olup; çirkin, kötü, fena anlamına gelir. Dua ise yüce bir varlığa yakarışı ifade eder.

Beddua aynı zamanda bir aczin ifadesidir. Umarsız kalan kişi kendisine kötülük eden kişi karşısında aciz kalınca “Seni Tanrı’ya havale ediyorum!” diyerek çaresizliğini dile getirir.

“Allah, dilediğini mutlaka yapan” (K. 85/16) olduğuna

göre niçin çaresiz kalan kişiler gibi kendisini kızdıran bir kişiyi kendisinden daha güçlü bir varlığa havale etsin. Tanrı'dan daha yüce olan var mı ki?

“Allah dilediğini mutlaka yapan” (K. 85/16) dendiğine göre; niçin, bu ayetin beş-on ayet altında şöyle deniyor: “Hazırladıkları hendekleri, tutuşturulmuş ateşle doldurarak onun çevresinde oturup, inanmış kimselere dinlerinden dönmeleri için yaptıkları işkenceleri seyredenlerin canı çıksın!” (K. 85/7)

Bu ayetten anlaşılıyor ki müşriklerden kimileri; atalarının dinini bırakarak Müslüman olan birini yakalayarak eski dinine dönmesi için işkence yapıyorlar. Tanrı da yapılan bu işkenceye bakıp duruyor. Onların cezasını hemen vereceğine, sanki kendisinden daha güçlü bir varlık varmış gibi ceza vermeyi ona havale ediyor. “Canınız çıkar inşallah!” diye beddua ediyor: Oysa aynı kitapta şöyle bir ayet de var: **“Rabbin cezası pek çabuk olandır!” (K. 6/165)**

“Cezası pek çabuk olan” Tanrı, kendisine inanan mümine işkence yapanların cezasını hemen vereceğine; zalime gücü yetmeyen zavallı bir insan gibi “Canınız çıkar inşallah!” der mi?

“Ol deyince istediği şey hemen oluveren”(K. 2/117. 3/47, 59. 16/40. 19/35. 36/82. 40/68. 50/54...) Bir Tanrı nasıl olur da çaresiz kalan bir insan gibi beddua ederek zalimin cezasını kendisinden daha güçlü bir varlık varmış gibi ona havale eder?

Tanrı'nın, Kuran'ın birçok ayetinde beddua ettiğini görüyoruz. Bunlara bir örnek daha vermek gerekirse:

“Allah onları yok etsin!” (K. 9/30). Kuran Tanrı sözü (Allah kelamı) dendiğine göre Tanrı'nın üstünde bir Tanrı mı var ki; Tanrı, ceza vermeyi kendi Tanrı'sına havale ederek: “Allah onları yok etsin!” (K. 9/30) diyor...

Bu sorulara aklını Allah'a ve imana kurban etmiş Yaşar Nuri Öztürk, Süleyman ateş, Bayraktar Bayraklı ve benzerleri ne der bilmem. Muhakkak akla-hayale gelmedik şekilde kıvırtacaklardır. Onlar ne söylerlerse söylesinler ben gerçekleri, giderayak, açıklamayı bir görev biliyorum.

İşkence yapanlarla, işkence yapanları seyredenlere “Canınız çıksın!” sözünü İslam Peygamberine yakıştıralabiliriz

ama Tanrı'ya asla...Çünkü Peygamber de bir beşerdir aciz kaldığı zamanlar olmuştur; ama Tanrı'yı aciz konumuna düşürmek, ona beddua etmeyi yakıştırmak Tanrı'yı bilmemek yanında O'na saygısızlıktır.

Ezoterik bilgi sahibi olan kişiler (Batını din bilgileri, İlm-ü ledün, gizli din ilmini bilenler..) Tanrı ve din konusunda sıradan halkın düşündüğünden başka düşünürler. Bu düşündüklerini ise sıradan kişiler değil seçkin kişiler (hassu'l havas) anlar.

Bu anlayışa göre ezoterik ilim sahibi kişiler; anlayışta, kavrayışta, bilgide, bilgelikte, erdemde, dürüstlükte üstün oldukları için Tanrı sıfatı ile nitelendirirler... Böyle nitelendirilen kişilerin söyledikleri sözlere de Tanrı sözü (Allah kelamı) denir. Yoksa öyle sanıldığı gibi insanın dışında, maddenin dışında; peygamber gönderen, kitap indiren bir varlık yoktur...

İslam peygamberine gelinceye değin Tanrı ve Tanrı sözü deyimleri bu şekilde anlaşılırdı. Örneğin Kuran'da İsa için Rûhullah (Allah'ın ruhu) deyimi kullanılır. (Bakınız: 5/110. 21/91) Ayrıca Kuran'da İsa için: Kelimetullah da (Allah'ın sözü...) denir (K. 3/45)

Olgunlaşmış erdemli insanlara Tanrı; sözlerine de, Tanrı sözü denmesi 12 bin yıllık bir ezoterik bilgi birikimi gereğidir. Örneğin; Buda'ya kurtarıcı anlamında Tanrı denir. Hindistan'da Hintlilerin bir kesimi Krişna için "Yüce Tanrı'nın kişiliğidir" der ve öyle ki ona "Rab" olarak dua ederler.

Bu gün Hindistan'da yaşayan Satya Sai Baba da ezoterik anlayışa göre "Ben Tanrı'yım!" demekte ve her ay düzenlediği ayinlerde kendisine inananların başına, eli ile hiç yoktan küller yağdırmakta ve kimilerinin boynuna da madeni kolyeler takmaktadır.

Bu olağanüstü gösterileri gidip gelenlerden duyduğum gibi getirdikleri filmleri de izleyerek gördüm. Ulusal basınımızda da Satya Sai Baba hakkında yapılmış birkaç röportaj vardır. Parası çok olanlar, geziyi sevenler, Hindistan'a giderek Satya Sai Baba'yı ve yaptığı mucizeleri bizzat görebilirler.

Ezoterik ilim gereği "Ben Tanrı'yım!" diyenlerin başında da İsa gelir. Gerek İsa'nın ve gerekse diğer ezoterik bilgi sahibi kişilerin; örneğin Hallaç-ı Mansur, Nesimi gibileri ve daha başkalarının "Enel Hak!", "Ben Tanrı'yım demeleri de

ezoterik bilgi yoğunluğundandır. Mevlana'nın öğrencilerinden Süryanus da Mevlana için: "Tanrıları yaratan Tanrı!" demiştir. (Bk. ÂRİFLERİN MENKİBELERİ. 1. Cilt. Ahmet Eflâkî. S. 300-304)

Bu din bilginlerinin "Ben Tanrı'yım!" demekle neyi amaçladıklarını anlamak isteyenler şu kitabı da okuyabilirler: "Mesih İsa'nın Tanrılığı. Kutsal Kitaba Dayalı Bir Savunma. Josh Mc Dowell&Bart Larson. Çev. Fikret Böcek Zirve Yayınları." Bu yazımı tamamlayıcı olarak sağdaki ve soldaki yazılara da bir göz atmanızda yarar var.

Gelin şu cahil ilahiyatçıların sözlerine itibar etmeyelim. Çünkü onların sözüne itibar ettikçe emperyalist ve kapitalist dediğimiz insanlardan geri kalarak onlara el açmaktayız ve verdikleri ev ödevlerini yapmaktayız.

Bilin ki, Allah billah diyerek; ne mana âleminde ne de madde âleminde kurtuluşa eremezsiniz. Erseydi Molla Ömer, Usame Bin Ladin, Saddam Hüseyin ererdi.

Kurtuluşa ermenin yolu: Dinsel düşünceyi asar-ı atika olarak incelemek ve dinleri insanların vicdanına özgülemek, din adamlarının toplum ve devlet yönetiminde ve yaşamında söz sahibi olmasını önleyerek akla sarılmaktır.

H.B. 17.12.2003

X

Hayri bey,

Sen çok yaşa e mi? Okurken bayaa da güldüm, inan. Gülünmeyecek gibi değil ki! Gerçekten ne güzel söylüyorsun:

Hiç TANRI BEDDUA EDER Mİ?

Dr. Cengiz Armağan Buker, 17.12.2003

+

Tuhaf bir durum:

Harun Yahya isimli bir garip yaratık, son derece agresif bir şekilde ve her türlü imkanları kullanarak yaygın bir propaganda ağı oluşturuyor. Dayanağı kimdir, nedir, hangi örgüttür? Gerçekten de bazılarının dediği gibi Adnan Hoca çetesine mi mensuptur? Gücünü kimden ve kimlerden almaktadır? Bilmiyorum. Ama meydanlarda, istasyonlarda ve kamu alanlarında sergiler açabilecek derecede güçlüdür. Durdurulamayacak bir hızda gelişmekte ve neredeyse bir derebeylik kurmaktadır. Ben şahsen hiç tanımadığım

halde, heryerde karşıma çıkan bu esrarengiz hayaletten korkuyorum. Bilginize sunarım, efendim.

Saygılarımla,

Dr. Cengiz Armağan Buker, 17.12.2003

X

Bravo Hayri Bey,

Tam 12 den isabet.. Bu yazıyı Din ve Toplum a da gönderin lütfen...

Omer Malik,17.12.2003

X

Edeeeeer.... saygın Hayri beyciğim eder... Hem kendi eder ... tam bir acz icinde ...hem de günahsız karısına bile eder...

Hala sorgular dururum “karisinin ne günahı vardı” diye.

Hele diyanetin açıklamasına bakınız ...

Adam kinini kusuyor açık seçik...

O da çıkmış HALAAA indi diyor.

111. Leheb Suresi

Tebbet, “kurusun” manasına bedduadır. Ebu Leheb hakkında inmiştir. Zira o, eziyet etmek kastıyla Resûlullah'ın yoluna gizlice diken koymuş, bu iste kendisine karisi da yardım etmişti.

Sûre, “Mesed sûresi” diye de anılır. Fatiha suresinden sonra Mekke’de inmiştir, 5 (beş) ayettir. (Bir rivayete göre Şuarâ suresinin 124. ayeti gereğince Efendimiz yakın akrabasını çağırarak, onları İslâm’a davet etmişti. Amcası Ebû Leheb galiz sözler sarf ederek, “Bizi bunun için mi çağırdın?” demişti. Bunun üzerine bu sure indi.)

Bismillahirrahmanirrahim

Ebu Leheb'in iki eli kurusun! Kurudu da.

Mali ve kazandıkları ona fayda vermedi.

O, alevli bir ateşte yanacak.

Odun taşıyıcı olarak karisi da (ateşe girecek).

Ve boynunda hurma lifinden bükülmüş bir ip olduğu halde.

cetiner_calis@kablonet.com.tr

cetiner_calis@msn.com, 17.12.2003

x

----- Original Message -----

From: Rahmi Yıldırım

To: bandirmagemisi@yahooogroups.com

Sent: Wednesday, December 17, 2003 6:49 PM

Subject: [Bandırma Gemisi] Tanrı

Sayın Hayri Balta,

"Tanrı fikir değiştirir mi?" başlıklı yazınızdan sonra "Tanrı beddua eder mi?" başlıklı yazınızı da ilgiyle okudum. Kutsal kitapta Tanrıya yakıştırılan çeşitli zafiyetleri cesurca teşhir eden ve sorgulayan yazılarınızdan dolayı, emeğinize göz nurunuza teşekkür ediyorum. Bu konularda kalem oynatmaya kendimi yetkili ve ehil görmediğimden, fikir beyan etme hakkını ehil olanlara bırakarak, neredeyse 25 yıldır kafamı kurcalayan iki soruyla katkıda bulunmak istiyorum.

Selamlar saygılar sevgiler.

Rahmi Yıldırım, 17.12.2003

+

"Tanrı varsa kötülük nereden geliyor? Tanrı yoksa iyilik nereden geliyor?" (Aristoteles)

"Tanrı kötülükleri dünyamızdan ya atmak istiyor da atamıyor, ya atabiliyor ama atmak istemiyor, ya da ne atabiliyor ne atmak istiyor. Atmak istiyor da atamıyorsa, bu güçsüzlüktür; Tanrının özüne aykırıdır. Atabiliyor da atmak istemiyorsa, bu kötülüktür; Tanrının özüne büsbütün aykırıdır. Hem atmak istiyor hem atabiliyorsa –ki, Tanrının özüne uygun olan tek ihtimal budur- bütün bu kötülükler ne duruyor?" (Lactantius, MS: 260-325)

x

Kısa bir katılım yapmama izin verir misiniz? İncil'den.....

Yak 1:13 Ayartılan kişi, «Tanrı beni ayartıyor» demesin. Çünkü Tanrı kötülüklerle ayartılmadığı gibi, kendisi de kimseyi ayartmaz.

Yak 1:14 Herkes, kendi arzularıyla sürüklenip aldanarak ayartılır.

Yak 1:15 Sonra arzu gebe kalınca günah doğurur. Günah olgunlaşınca da ölüm getirir.

Yak 1:16 Sevgili kardeşlerim, aldanmayın!

Yak 1:17 Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneklık gölgesi olmayan

Işıklar Babası'ndan gelir.

Sanırım burada insanların rolünü vurgulamaya çalışmış Yakup. Yakup, İs.35 Yıllarında kurulan Yerusaleml Kilisesinin önderidir.

Saygılarımla, Erdal, 18.17.2003

X

Ben yine sana hayırlı günler dileyerek başlamak istiyorum. Edepli olmama sevinmişsin sağol ben edebi sevmenden dolayı sevindim.

Öncelikle şunu söylemek istiyorum söylediklerinden çok bir şey anladığımı sanmıyorum gerçekten senin gibi anlatan ikinci bir şahıs görmedim.

İlk sorumda demiştim ki sana sen de vermişsin cevabını bana kısaca. Anladığıma göre diyorsun ki bu evren deki her şeyi biz adlandırmışız kavramları bizler oluşturmuşuz.Tanrı da bir kavram olduğuna göre diyorsun Tanrı kavramını da biz yaratmışız öyle değil mi?

Ben ama Tanrı'yı kim oluşturmuş diye sormadım bizleri kim oluşturmuş evren ilk canlılar nasıl oluşmuşlar diye sordum.Yani ilk insan nasıl meydana gelmiş herhalde onun kendi kendini yaptığına ihtimal vermiyorsundur öyle değil mi?Yoksa evrim sonucu mu oluşmuştur ilk insan ha ne dersin?Ben bu soruma yanıt almak istiyorum.Ayrıca dincileri yürüttüğü tahminin yanlışlığı nerede sen sadece onlar hakkında bilgi vermişsin ama bu yargılarını çürütecek birşey söyleyememişsin.

İkinci soruma gelince anladığıma göre diyorsun ki ahret kelimesinin Türkçe karşılığı gelecek zamandır.Böylece yaptığımız şeyleri cezasını çekeceksek ileriki zaman lar da ömrümüzün ilerleyen zamanlarında çekeceğiz öyle mi (Ben böyle anladım)

Peki ömrümüzün ilerleyen zamanlarında bize bu cezayı verecek olan kimdir? Veyahutta bizi ödüllendirecek olan kimdir? Lütfen bu sorunun cevabını da merak ediyorum.

Ayrıca örnek olarak vermiş olduğun kişilerin bana göre zaten İslami yaşamla ilgileri bence çok az kalplerini yaşamlarını bilmediğim için böyle diyorum yoksa onlar hakkında çok daha fazla şeyler söyledim... Bana göre İslama çok büyük zararları dokunuyor temsil noktasında

bence sıfıra yakınlar.

Ayrıca bu arada cevaplarını verirken Kuran'a dayandırmışsın ben bildiğim kadarıyla sen Kuran'a inanmıyorsun beşer kelamı diyorsun öyleyse ona niçin istinbat edip onun hükümleriyle cevap vermeye çalışıyorsun. Lütfen bu sorularıma da cevaplar istiyor ve sana hoşça kal diyorum ayrıca edep mevzuu zaten bizim İslami prensiplerimiz içerisinde böyledir sana diken uzatana sen güller uzatacaksın ayrıca bu zamanda medenilere galebe ikna iledir. Her şey konuşarak hallolunabilir.

Sevgiyle esenlikle kal, 17.12.2003

+

Mahir Kardaşım,

İletini aldım. Yanıt vereceğim. Ancak www.tabularatalanayalanabalta.com adresindeki sitemin indeks sayfasını bu gün güncelledim. Oraya bir bakarsanız size verdiğim yanıtı, Yunus Emre'nin şiirlerini ve benim Tanrı Beddua Eder mi başlıklı yazımı göreceksiniz.

Şimdi kal sağlıcakla, saygı, sevgi sana.

Av. Hayri Balta, 17.12.2003

TANRI ÇELİŞKİYE DÜŞER Mİ?.. 37

Böyle bir soru sorulur mu? Tanrı'nın kitabında çelişki olur mu?

Hem imam, hem ilahiyatçı profesör, hem hukukçu ve hem de CHP Milletvekili olan Yaşar Nuri Öztürk; "Kuran, Tanrı sözü olup içinde hiçbir çelişki yoktur!" der. Kendisi gibi profesör olan diğer ilahiyatçılar da böyle der.

Y. N. Ö.'nün 25.1.2002 tarihli Star gazetesinde şöyle yazar: "Kuran, daha ikinci sayfasında; kendisini, çelişme, tutarsızlık ve kuşkudan arınmış kitap olarak sunuyor" dedikten sonra şu âyeti örnek gösterir: "Bu, doğruluğu şüphe götürmeyen ve Allah'a karşı gelmekten sakınanlara yol gösteren kitaptır." (K. 2/2)

Y.N.Ö. şu ayeti örnek gösterseydi daha kanıtlayıcı olurdu: "Kuran'ı durup düşünmüyorlar mı? Eğer o Allah'tan başkasından gelseydi onda çok aykırılıklar bulurlardı." (K. 4/82)

Şimdi Kuran'ın Tanrı sözü olup olmadığını ve içinde çelişki bulunup bulunmadığını inceleyelim:

“K. 4/78: Onlara bir iyilik gelirse: ‘Bu Allah’tandır’ derler, bir kötülüğe uğrarlarsa “Bu senin tarafındandır!” derler. Ey Muhammed de ki: “Hepsi Allah’tandır.”

“K. 4/79: Sana ne iyilik gelirse Allah’tandır. Sana isabet eden her kötülük kendindendir.”

Birinci ayette “Sana gelen iyiliğin de, kötülüğün de hepsi Allah’tandır.” denirken; hemen arkasından gelen ikinci ayette “Sana gelen iyilik Allah’tan; sana gelen kötülük kendindendir” deniyor.

Bir de aşağıda arka arkaya gelen şu iki ayete bakalım

“K. 76/29: Bu sadece bir öğüttür; dileyen Rabbine giden yolu tutar.”

“K. 76/30: Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz.”

Bu ayetlere göre de “Dileyen Rabbine gider denirken” hemen arkadan gelen ayette “Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz.” deniyor.

Hadi diyelim Tanrı dilediği için İslam peygamberi “Kafirlerin boynunu vuruyor, parmaklarını doğruyor.” (K. 8/12). Peki şimdi de Tanrı dilediği için mi Bush, İslam ülkelerini bombalıyor, yakıp, yıkıyor. Yapmayın yahu, Tanrı böyle iş yapar mı, kafayı mı oynattınız siz, bunadınız mı?

Tanrı dilemezse insan dilekte bile bulunamıyor. Tanrı, kendisinden beklenilmeyecek şekilde insan aklına (iradesine) posta koyuyor. İnsan denen yüce varlığın iradesi yok oluyor. Tanrı, insanı kendisinin bir robotu gibi görüyor.

Tanrı insan aklına hem posta koyuyor; hem de “benim iznim olmadan sen aklını kullansan bile Rabbine giden yolu bulamazsın” diyor. Sonra da kendisi dilemediği için doğru yolu bulamayan insanı; “Günah işledin gel bakalım” diyerek, kulağından tutup cehenneme sokuyor.

Hele şu ayete bir göz atın ondan sonra istihareye yatın. Neymiş de Tanrı, cehenneme söz vermişmiş de sözünü yerine getiriyormuş. “Biz dilesek herkese hidayet verirdik; fakat cehennemi tamamen cin ve insanlarla dolduracağımıza dair benden söz çıkmıştır.” (K. 32/13)

Her şeyi bilen gören Tanrı, cehennemin dolu mu, boş mu olduğunu bilemez mi de iki de bir Cehennem’e sorar: “O gün

cehenneme: ‘Doldun mu?’ deriz. O: ‘Daha var mı?’ der.” (K. 50/30)

Görüldü gibi koskoca Tanrı, hem bize hidayet nasip etmiyor; hem de, günahkarlar mekanı Cehenneme verdiği sözü yerine getirmek için Hayri Balta’yı ve Hayri Balta gibileri kulağından tutup cehenneme tıkıyor.

Yukarıda örneklediğimiz ayetlerde kuşkuya yer kalmayacak şekilde bir çelişki (Tezat-tutarsızlık) yok mudur? Bakalım kendini allame sananlar, bu çelişkileri nasıl açıklayacaklardır.

İnanınız ki eğer Tanrı’nın madde olarak, varlık olarak, zat (kişi) olarak var olduğuna zerrece inansam bir an duraklamadan kendisine sorardım: “Hem bize hidayet nasip etmiyorsun; hem de bizi cehenneme atıyorsun! Bu senin adaletine sığar mı?” derdim...

İslam’da takdiri ilahi diye bir kavram vardır. inandım anlamına gelen İslam’ın amentüsünde de şöyle denir: “Allah’a, meleklerle, kitaplara, peygamberlerine, ahret gününe, kaza ve kadere, hayır ve şerrin Allah’tan olduğuna inanırım.”

İslam’ın bu amentüsünde kaza ve kader, hayır ve şerr Allah’tandır denirken nasıl olur da “Sana ne iyilik gelirse Allah’tandır. Sana isabet eden her kötülük kendindendir.” (4/79) denebilir...

İslam’ın bu amentüsünde kaza ve kader, hayır ve şerr Allah’tandır denirken nasıl olur da “Sana ne iyilik gelirse Allah’tandır. Sana isabet eden her kötülük kendindendir.” (4/79) denebilir... 1

Bütün bu tutarsızlıkların nedeni: Tanrı, Tanrı sözü (Allah kelamı) kavramının hangi anlamda kullanıldığının bilinmemesindendir. Bu konuda Şeyh Bedrettin Simavi şöyle demektedir: **“Kuran, Muhammed’in sözüdür. Ama Tanrı sözü demeyen kafir olur.” (Varidat)**

Eğer bizim ilahiyatçı allameler Abbasiler döneminde kalkıp Kuran Allah’ın kelamı demiş olsalardı zindana atılırlardı, bir güzel dayak yerlerdi, belki de kelleyi verirlerdi. Bu konuda geniş bilgi edinmek isteyenler Osman Keskioğlu’nun KURAN TARİHİ adlı kitabının. Nebioğlu Yayınevi. Birinci basım. 231-244 sayfalarına bakabilirler. Bu eser Diyanet İşleri İnceleme

Kurulunca tetkik dilerek değerli ve faydalı bulunmuştur. Ayrıca Diyanet İşleri Müşavere Heyetinden takdir kazanmış ve tavsiye edilmiştir.

İnsan dışında bir Tanrı yoktur ki peygamber göndere, kitap indire. Tanrı da, şeytan da, cennet de, cehennem de bunların anladıklarından başka anlamlar içerir. Bunlar hep simgesel anlatımlardır. Bu kavramların hepsi de insan ruhunun niteliği ile ilgilidir. Bu kavramların hangi anlamda kullanıldığını araştırmak yerine, işin kolayına kaçarak Tanrı'yı kendi dışlarında arıyorlar. Böylesine bir cehalet ilimle bile tahsil edilemez.

Önemle belirtiyim ki Tanrı için, din için kendini aydın sanan ilahiyatçıların, dincilerin diyanetçilerin arkasına düşenler gerçeği göremez. İşte bunların en ileri gelenleri sahtekarlıktan hüküm giydi. Çömezleri de yargıdan kaçarak milletvekilliği dokunulmazlığının arkasına sığındı. H.B. 23.12.2003

+

İnsan iradesini yok sayan ayetler:

6/2, 35, 38, 59. 7/34. 9/51. 10/19, 33, 49. 11/6. 12/67. 13/31, 38. 15/4, 5, 24.16/61.7/58.19/21.22/70.25/2.27/75.29 /5, 53. 32/3. 34/3, 30.35/11. 36/12. 40/6.54/49, 52, 53.56/50, 60. 57/22, 23.59/3.63/11.64/11.65/3.71/4.72/25, 28. 78/17.

TANRI YEMİN EDER Mİ?.. 38

Yemin, yemin eden varlığın, kendisinden daha güçlü bir varlığı kefil göstererek taahhüt altına girmesidir.

Sözcükler, “yemin” için şöyle der: “Bir iddiayı kuvvetlendirmek için Allah adını anma. Allah'ı şahit tutma...” (Büyük Türkçe Sözlük. D. Mehmet Doğan. Vadi Yayınları.)

“Sözü Tanrı adı ile kuvvetlendirme.” (Osmanlıca-Türkçe Sözlük. Mustafa Nihat Özön)

Atalarımız da şöyle der: “Doru söz, yemin istemez.”

İncil’de de şöyle söylenir: “Veyine, eskizaman adamlarına: ‘Yalan yere yemin etmeyeceksin, fakat yeminlerini Rabbe ödeyeceksin.’ denildiğini işittiniz. Fakat ben size derim: Asla yemin etmeyin! Ne gök’e, zira o Tanrı’nın tahtıdır; ne yere, çünkü onun ayaklarına basamaktır. Ne de Yeruşalim’e, zira

o büyük Melikin şehridir. Başına da yemin etmeyeceksin.; çünkü en bir tek saçı ak yahut kara yapamazsın Fakat sözünüz: Evet, evet! Hayır, hayır! olsun; bunlardan ziyadesi şerirdendir” (İncil. Matta. 5/32-37)

Bu ayetten anlaşılıyor ki Tevrat’ta da, İncil’de de “insanın yemin etmemesi” emrediliyor. ... Ama ne görüyoruz: Tevrat da, İncil de yemin etmeyi yasaklayan Tanrı; bizzat kendisi, Kuran’da, yeminle söze başlıyor. Bir kaç örnek vermek gerekirse:

“Ey insanlar! Sıra sıra duran ve önlerindeki sürdürdükçe süren ve alla0’ı andıkça anan meleklerle and olsun ki...” (K. 37/1-3)

“Öğüt veren Kuran’a and olsun ki, inkâr edenler gurur ve ayrılık içindedirler.” (K. 38/1-2)

“Tur’a, ince deri üzerine satır satır dizilmiş Kitâb’a, mam’mur bir ev olan Kâbe’ye , yükseltilmiş tavan gibi öge, kaynayacak denize and olsun ki...” (K. 52/1-8)

“Batmakta olan yıldızla and olsun ki...”(K. 53/1)

Tanrı, Kuran’da daha birçok sureye yemin ederek başlar. Oysa bir Tanrı’ya yemin yakışmaz. Çünkü yemin; zayıf durumda olan, sözlerine güvenilmeyen bir kişinin sözlerine inandırıcılık sağlamak amacı ile Tanrı adı ile güçlendirdiği bir yoldur. Özellikler cahil kişiler iki sözün birin de “Allah’ıma, kitabıma yemin ederim ki!” diye söze başlar.

Tanrı’nın sözlerinde değişme olmayacağına ve bulamayacağımıza göre (K. 6/115. 17/77) Tanrı; Tevrat’ta, İncil’de bütün insanlara “Yemin etmeyiniz, sözünüz evet, evet! Hayır, hayır olsun!” dediğine göre nasıl olur da Kuran’da bizzat kendisi sözlerine yemin ile başlar...

Halkımız şöyle bir kanıya varmıştır. “Yemini bol olanın yalanı çok olur!”

Tanrı zayıf durumda olmayıp çok güçlü, istediğini istediği an yapabilecek bir konumda olduğu ve de yalan söylemeyeceği için yemine başvurmaz. Bu sonuca göre Tanrı’dan daha büyük güçlü bir varlık mı var ki Tanrı “Eğer yalan söylüyorsam o cezamı versin!” anlamına gelecek şekilde yemin ediyor.

Geçtiğimiz Ramazan ayı içinde 27.10.2003 tarihli Dünden Bugüne Tercüman gazetesinde “ALLAH’A YAKIN KİŞİLERİN

HASLETİ" başlığı altında şöyle yazıyordu: "Ne yalan ne de gerçek yere and içmemek!"

Tercüman'ının Ramazan sayfasını muhakkak bir din konusunda uzman bir kişi hazırlamıştır. Bu kişinin Kuran'ı okumamış olduğu varsayılmaz. Okumuştur, ama düşünerek değil kendi görüşüne destek sağlayacak ayetleri bulmak amacı ile okuduğu için akla, mantığa aykırı ayetler dikkatini çekmemiştir.

Tercüman'a göre "Ne yalan ne de gerçek yere and içmeyenler" Tanrı'ya daha yakın kişiler olacağına göre; acaba yemin eden Tanrı'nın konumu ne olacaktır? Tanrı, yemin ettiğine göre bizzat kendisi "Tanrı'nın Özelliklerinden" uzak mıdır?

Hala akıl edilmeyecek mi? Tanrı yemin eder mi diye düşünülmeyecek mi

+

Görüldüğü gibi olayı eşeledikçe içinden çıkılmaz duruma geliyoruz. İşte bu duruma düşmemesi için Kuran düşünmeyi yasaklamıştır. Okuyalım:

"Onların çoğu, ancak zanna tabi olurlar. Zan ise haktan bir şey ifade etmez." (K.10/36)

"Bilmediğin şeyin ardına düşme. Çünkü kulak, göz ve kalp bunların hepsi bundan mesuldür." (K. 17/36)

Dinler insanların düşünmesini istemez, yalnızca inanmasını ister. Demokrasi ve laiklikte dinler insanın vicdanında kalmaya mahkumdur. Çünkü demokrasi ve laiklikte araştırma, düşünme, eleştiri vardır. Dinler ise buna gelemmez. Dinlerin yaşaması için padişahlık, sultanlık, krallık ve halifelik şarttır. İnanmayı, itaati sağlamak için de kılıç gerektir. Bunun için "Cennet kılıçların gölgesi altındadır!" denmiştir. Cihatçı-savaşçı fanatik İslam mücahitleri bu gerçeği gördükleri için dünyaya karşı savaş açmıştır...

HB 311.12.2003

TANRI BÖYLE DER Mİ?.. 39

Bütün kutsal kitaplar, inananlarını iyiliği de sürükler, kötülüğe de...

Din duygusu (akıl, sağduyu, vicdan, insaf, sağgörü...)

güçlü olanları ise yalnızca iyiliğe sürükler... Çünkü aklını kullananlar kutsal kitaplardaki günümüz genel doğrularına (Dinsel deyimle: Marufuna...) aykırı olan kuralları kabul etmez; ancak, günümüz anlayışı ile bağdaşan kuralları kabul eder...

Önce Prof. Dr. Mustafa Erdoğan Sürat'ın şu konuşmasını okuyalım: "Tevrat kan dökmeyi yasakladığı için İsrail'de yaşayan Yahudiler askere gitmez. O, kan döken Yahudiler ise Faşist Yahudilerdir." (Radyo Hedef. 9-10 arası. İsrail'in Filistin'i Helikopter ve uçaklarla bombaladığı günler. 2001 Ramazan Bayramı öncesinde...)

"Tevrat kan dökmeyi yasaklamışmış!" İnanalım mı? Tevrat'ın kan dökmeyi yasaklayıp yasaklamadığını araştırmadan önce; Tevrat hakkında "Kuran ne diyor?" Bir de buna bakalım... Sözü uzatmadan konuya girelim:

1. "Doğrusu Biz yol gösterici olarak ve nurlandırıcı olarak Tevrat'ı indirdik." (K. 5/44).

2. "Allah hiçbir insana bir şey indirmemiştir" demekle Allah'ı gereği gibi değerlendirmediler.: De ki: Mûsa'nın insanlara nûr ve yol gösterici olarak getirdiği kitabı kim indirdi?" (K. 6/91).

3. "Sonra, iyilik işleyenlere nimeti tamamlamak, her şeyi uzun uzadıya açıklamak, doğruyu göstermek ve rahmet olmak üzere Musa'ya kitabı verdik. Rabbine kavuşacaklarına belki inanırlar." (K. 6/154).

4. "Musa'ya Kitap verdik....onu İsrail oğullarına doğruluk rehberi kıldık." (17/2).

5. "And olsun ki, Musa ve Harun'a eğriyi doğrudan ayıran Kitabı sakınanlar için ışık ve öğüt olarak verdik." (K. 21/48).

6. "And olsun ki, Musa'ya, ilk nesilleri yok ettikten sonra, insanlar düşünsünler diye Kitabı, açık belgeler, doğruluk rehberi ve rahmet olarak indirdik." (K. 28/43).

7. "Her ikisine de, apaçık anlaşılan bir kitap vermiştik. Her ikisini de doğru yola erdirmiştik." (K. 37/117-118).

Görüldüğü gibi Kuran: Tevrat'ın Tanrı tarafından gönderildiğini, Tanrı söz (kelamı), insanları aydınlatan doğruluk rehberi, eğriyi doğrudan ayıran bir kitap olduğunu belirtiyor.

Kuran'da; Tevrat'ı doğrulayıp onaylayan yüze yakın

tümce var. Buraya rast gele 7 tanesini aldım. İsteyen, merak eden diğerlerini de okur...

Burada üzerinde düşünülmesi gereken bir olguya dikkat çekeceğim ve ondan sonra da; Tevrat, kan dökmeyi yasaklamış mı; aksine, teşvik mi etmiş bu konuyu araştıracağım.

Halk arasında çok söylenir. “Doğru söz yemin istemez!” denir. 5. ve 6. sırada Allah yemin ederek söze başlıyor. Biliyorsunuz; yemin, kendisine güven olmayan kişilerin güveni sağlama çabasıdır.

Allah dedikleri güçlü varlık yemin etme gereğini niçin duyuyor? Şeriatçılar bu konuda düşünmekten korkarlar. Allah’ın anında kendilerini çarpacağını sanırlar.

Yaşar Nuri Öztürk ise; Allah’ın ettiği bu yeminler için açıklama getirmeye çabalıyorsa da, çabaladıkça bataklığa batıyor, yüzüne gözüne bulaştırıyor...

Şimdi şeriat militanlarının sık sık bana yönelttikleri şu soruya yanıt vermek istiyorum: “Yahu din adamı değilsin. Arapça bilmezsin. Din tahsil etmedin. Dini konulara niçin giriyorsun?...” gibisinden daha birçok suçlamalar.

Evet, ben çok bilgili ve kültürlü değilim. Orta dereceli okulları gece mektebinden bitirmişim. Hukuk fakültesinden orta derece ile mezun olmuşum. Yurt dışına çıkmamışım. Yabancı dilim bile yok.

Ama “Atatürkçü ve Aydın bir kimse” olmak gibi bir niteliğim var.. (Haa, bakın, benim Atatürkçü ve Aydın oluşum mahkeme kararı ile saptanmıştır. Hakkımdaki bu karar Gaziantep Sorgu Hakimliği’nin . E. 962/25. K. 962/104. C.M.U. 127/16 sayılı ile verilmiştir.. Bu karar Gaziantep Asliye Ceza Mahkemesince onaylanmıştır... Öyle sanıyorum ki Türkiye’de ikinci bir kişi hakkında verilmiş böyle bir mahkeme kararı yoktur...

Bu konuyu derinliğine öğrenmek isteyenler Kurultay yazarlarından Necdet Sevinç ile Zekeriya Beyaz’a (Şu Dekan olan Meşhur Zekeriya Beyaz...) sorabilirler...

Şimdi bu konulara niçin eğildiğimin gerekçesini belirtiyim. Bu ulusun okullarında, bir kuruş para vermeden, iyi kötü Hukuk Fakültesini bitirmişim. Demek ki bu ülkeye, bir aydın olarak, borcum var.

Bir de yaratılışım gereği Doğrucu Davut gibi bir karakterim olduğundan Tabularla, Talanlarla, Yalanlarla halkımın din ticareti yaparak, aldatılmasına ve sömürülmesine dayanamıyorum.

Kaldı ki bilgili de olsam bilgisiz de olsam, Anayasa ve yasalar bana: “Herkes, düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama ve yayma hakkına sahiptir.” (Anayasa. Mad. 26)

Hem ben; kimseyi, Allah ile Allah'ın cehennemi ile korkutmuyorum. Hiçbir peygamber arkasına sığınmıyorum. Kutsal kitapları dayatmıyorum. kimseye de Cennet vaat etmiyorum. Yalnızca şöyle diyorum. Diyorum ki: Gerçeği (Allah'ı... Allah: Üstesinden gelemeyeceğimiz; Doğa ve toplum kuralları ile bilgi ve kültürümüzle doğru orantılı olarak bizlerde gelişen sağduyu ve vicdan...) bilerseniz güçlü olursunuz. Huzurlu ve mutlu olursunuz. Ruhsal bir dinginliğe ulaşırsınız. Kendi çıkarınızı koruduğunuz gibi toplumunuzun ve insanlığın çıkarını da korursunuz... Ne kimseyi ezer ve sömürürsünüz; ne de kendinizi ezilmesine ve sömürülmesine izin verirsiniz. Ne de “İmana gel ya kâfir!” diyerek bizim gibi inanıp düşünmeyen bir kemsinin canına kastedersiniz...

İşte bu yaratılışım gereği Tabularla, Talanlarla, Yalanlarla karşılaşınca kendimi tutamıyorum. Başıma gelenler de bu yüzden zaten. Ama ne demiş atalarımız can çıkar, huy çıkmaz...

Yukarda sıraladığım üç kavram; Tabular, Talanlar ve Yalanlar, insanlığın baş belasıdır. Her hali karda insanım, aydınım diyenler gerçek saygısı (Hak. Tanrı. Allah.) gereği doğruları söylemekten çekinmemelidir.

Yaşarken gerçeği dile getirmeyeceğiz de, ne zaman dile getireceğiz?.. Yaşarken düşünce ve kanaatlerimizi açıklamazsak ne zaman açıklayacağız? Yaşarsak susarsak, öldükten sonra nasıl konuşacağız?

Kendi için söylüyorum: Üzerimde 7 ölümcül hastalık var. Yaş yetmişbeş iş bitmiş... (Herkes başkası için “yaşı yetmiş, işi bitmiş” der; ama, işte ben kendim için söylüyorum, daha benim işim bitmemiş...) Belki bu gün, belki de yarından yakın gitmek üzereyim. Şimdi gerçeklere değinmeyeyim de

ne zaman değişeyim.

Şimdi düşünce ve kanaatlerimi açıklamayacakmışım da ne zaman açıklayacağım... Ola ki şeriatçılar seni öldürürler... Öldürebilirler de... Benim ölmeyeceğim diye bir savım yok ki...

Kuştan korkan darı ekmez. Rizikoyu göze almayan; ne otobüse, ne tirene ne de uçağa binebilir... Ancak hımbıl hımbıl evinde oturur... Ne kokar ne bulaşır; ancak kendini akıllı ve adam sanarak kendi kendini aldatır ve oyalanır... Ben şahsen o kadar akıllı değilim; ben, adamım, cüdam değilim...

Bu kadar serenattan sonra, Prof. Dr. Mustafa Erdoğan Sûrat'ın dediği gibi, Tevrat, "Kan dökmeyi yasaklamış mı?..."

Ya da Kuran'ın (Allah'ın) dediği gibi; Tevrat, insanlık yararına yolun doğrusunu gösteren bir kitap mı, değil mi? Artık bu konuya girebiliriz...

Ne var ki olmadığını bizim Müslüman allameler de biliyor; ama, işin içinden Tevrat Tahrif (değiştirilmiş) " edilmiştir diyerek çıkmaya çalışıyorlar... Ne var ki ne zaman olduğunu, "İslam Peygamberinden önce mi sonra mı olduğunu" söyleyemiyorlar.

Yukarda bir bölümü sıralanan ayetler Kuran'da olduğuna göre; demek ki, Peygamber zamanına kadar bir değişiklik söz konusu değil. Peygamberden sonrası bir değişikliği de tarihler yazmış değil...

Ama ısrarlar değişti diyorlar; ama "değişmeden önce şöyleydi, değiştikten sonra şöyle oldu" de demiyorlar. Değiştğini kanıtlamak için hiçbir kanıt da gösteremiyorlar. Eğer Tevrat değiştirilmiş olsaydı; öncelikle Yahudiler aşağıda sıralayacağım tümceleri (âyetleri...) değiştirirlerdi. Bu bölümü okumayı sürdürürseniz bana hak verirsiniz...

Eğer yalanım, yanlışım varsa beni uyarınız. Yok, eksikim varsa tamamlayınız. Bunun da ötesi nefsimi uyarak hakka (gerçeğe) karşı geliyorsam söyleyiniz. Bu soruların yanıtını bulmak için şimdi Tevrat'tan alıntılara başlayabiliriz:

1. "Allah Onu (İsrail'i) Mısır'dan çıkarıyor. Onun yaban öküzü gibi kuvveti var. Kendisine hasım olan milletleri yiyecek. Ve onların kemiklerini kıracak. Ve okları ile onları delecektir." (T. Sayılar. 24/7- 8).

Bu ayet gereğince iki İsrail askerinin; dağ başında tutsak aldıkları bir Filistinlinin ellerini tüfeklerinin kabzası ile kırdıklarını televizyonda gördüm. Bu kemik kırmanın kaynağı, dayanağı da yukarıda tümcedir (ayettir). Daha çok var... Neler olduğunu göreceğiz bu bölümü okuyanlar..

Sevsinler seni ey Prof. Dr. Mustafa Erdoğan Sûrat! Hani "Tevrat Kan dökmeyi yasaklamıştı?"

Ya Tevrat'ı doğrulayan ve onaylayan Kuran'a ne diyeceğiz? Ona söz söylenmez! Niçin? Çünkü o Tanrı sözüdür... Peki öyleyse Tanrı böyle der mi? Ya bu yazılı gerçeklere ne diyeceğiz... Aklımızı imana mı kurban edeceğiz?

Neredesiniz en Atatürkçü, en aydın, en Cumhuriyetçi, en laik olduklarını ileri süren Yaşar Nuri Öztürkler, Zekeriya Beyazlar?.. Niçin bu konulara değinmiyorsunuz hiç?.. Sürdürelim alıntıları:

2. "Ve Rab. Musa'ya dedi: Kavmin bütün reislerini al, ve RABBİN kızgın öfkesi İsrail'den dönsün diye, onları güneşe karşı RABBİN önünde as.

Ve Musa İsrail'in hakimlerine dedi: Her biriniz kendi adamlarınızı, Beal-peora bağlanmış olanları öldürün. Ve işte, İsrail oğullarından bir adam geldi, Musa'nın gözü önünde ve toplanma çadırı kapısında ağlamakta olan bitin İsrail oğulları cemaatinin gözü önünde kardeşlerine Midyani bir kadın getirdi.

Ve kâhin oğlu, Elezar oğlu, Finehas bunu görünce, cemaatin arasından kalktı ve eline bir mızrak aldı ve İsraili adamın ardınca çadırın iç tarafına girdi. İsraili adama ve karnından (ardından demek istiyor) kadına, ikisine de, mızrağı sapladı Veba da İsrail oğullarından kaldırıldı. Vebada ölenler yirmi dört bin kişi idi." (T. Sayılar. 25/5-9).

Acaba mızrak saplayarak öldürdükleri kadın ile erkek vebalı oldukları için mi, yoksa Midyani (Arabistan'da dolaşan göçebe halk. Tekvin'e göre Midyaniler, İbrahim ile hizmetçisi Ketura'nın oğlunun soyundan kabul edilerek düşman sayılırlar. Tıpkı Filistinli Arapları köle nesli saydıkları gibi...) oldukları için mi öldürülmüştür burası anlaşılıyor..

İsraililer, düşmanlarını öldürmek için birçok gerekçeler bulmuşlardır. Kimilerini babasının kullananların soyundan, kimisini kızı ile yatanın soyundan, kimisini hizmetçi soyundan,

kimisini de hizmetçi soyundan geldiklerini söyleyerek aşağılar ve de düşman sayarlar... Yahudilere göre bunların özgürce yaşama hakkı yoktur. Bunlar Yahudilere hizmet etmelidirler. Aşağılanan kavimlerin başında: Araplar, Filistinliler, Amonlar, Midyaniler gelir... Bu kavimlerden olanlar gördükleri yerde öldürülmelidir. Bunları ileriki bölümlerde ayrıntıları ile göreceğiz... Gördükçe hep birlikte şaşıracağız...

3. “Ele geçen her adamın gövdesi delik deşik edilecek ve tutulan her adam kılıçla düşecek. Yavruları da gözleri önünde yere çalınacak; evleri çapul edilecek ve karıları kirletilecek.” (T. İsha’ya. 13/15-16).

Bu sözcükleri bir Tanrı nasıl söyler... Bu sözleri söyleyen Tanrı olmaz olsun... Bu sözleri Tanrıya mal edenler Tanrıyı aşağıladıklarının ayırımında değiller mi? Gelin şu güzelim Tanrıyı bunların elinden alarak yüceltelim ve layık olduğu yere oturtalım. İnsanlığı bu Tanrı bilmezlerin, Allah tanımazların elinden kurtaralım...

Günümüzde süren İsrail Filistin kavgasına bir de bu gözlerle bakalım. İsrail’in yaptığı gibi Tanrı’yı (Allah’ı) kendi emellerimize alet etmeyelim...

Tanrı’nın ayetleri dünyada yaşarken gördüğümüz her türlü ili oluşumdur... Tanrı’dan kötülük gelmez, Tanrı savaşın demez. Tanrı, imana gelmeyenleri öldürün demez. Eğer dediğini kabul ederseniz tek Tanrılı dinlerin birbirlerini niçin kırıp öldürdüklerine, mallarını yağmaladıklarına, karısını kızını carie, genç erkeklerini ve çocuklarını köle olarak çalıştırdıklarına bir gerekçe gösteremezsiniz...

1948’den bu yana Filistin ile İsrail arasındaki savaşın acı sonuçlarını görüyoruz.

Hemen hemen her gün gazetelerde, televizyon haberlerinde ve internette “Kamlara füze yağdıran İsrail saldırısı sonucu can veren onlarca Filistinli genç-yaşlı, kadın erkek, çocuk ve bebeklerin kanar içindeki yere serilmiş cesetlerini ve ağlayan yakınlarını görürüz.

Bunun yanında bir Cafe’de, bir otelde, bir terminalde kendini patlatan canlı bomba Filistinli militanın yanında yere serilmiş kurbanlarının cesetleri ile karşılaşırız ve bu kez de ağlayan İsrail’li anaları, kızları görüyoruz...

Gençler ölüyor; analar ağlıyor... Ramallah’ın, Gazze’nin

ve Kudüs yakınlarındaki kasabaların başına gökten rahmet yerine bomba yağıyor. Yıldırım çakmıyor, gök gürlemiyor artık, füzelerin patlarken çıkardığı gürültüdür yankılanan...

Savaşa karşı olan bizim gibiler ise üzülüyor... Savaşa tüccarları, silah üreten fabrika sahipleri gülüyor.

Bunlar beş bin yıldan beri savaşıyor. Bu savaşa kendilerini kutsal kitapları motive eder. Bu motive etek İslam'ın kitabında "Cihat" diye geçer. İsrail'in kutsal kitabı Tevrat'ta; kemiklerini kırın, vurun, öldürün, komayın, neleri varsa çapul edin yağmalayın diye geçer. Hahamları, rahipleri yazar ve bunlar yazdıkları kitabı da Allah kelamı diyerek satar...

Tanrı bilgisinden yoksun olanlarla din bilgisi olmayanlar da bunları gerçek sanar... Ne var ki Tevrat'ta geçen bu "vurun, öldürün" sözleri Tanrı'ya yakışır mı!" deyince, söylenen sözleri Allah'a yakıştıramadığından, "bunlar tahrif (değiştirilmiş)" diyerek işin içinden çıkmaya çalışır.

Diyemez ki kendi kendine; bir köy muhtarı bile, kendi bildirisinin değiştirilmesine izin vermeyerek köyün altını üstüne getirirken; "Allah kendi kitabının değiştirilmesine niçin karşı çıkmadı!" diye sorgulayamaz. Çünkü öyle koşullandırılmıştır. Muhakeme yapma niteliğini yitirmiştir.

Hadi diyelim ki bu ölüm emirleri Hahamlar tarafından değiştirilerek Tevrat'a yerleştirilmiş. Bu ölüm emirleri bir harfi bile değiştirilmemiştir denilen kitapta da var. Ne var ki bu konuda bizimkiler kafa yormazlar; kafa yoranları da yaşatmazlar... "Kafirdir, katli vaciptir!" diyerek Allah adına, din adına kendisi gibi inanıp düşünmeyenleri öldürmeyi onaylar.

Kendilerini dinci sanan insanlarımız sormuyorlar kendi kendilerine "Allah savaş için insanları motive eder mi?" diye... Elbette Allah kendi yarattıklarının birbirlerine girmesini istemez, insanların birbirlerini öldürmelerini izin vermez.

Ne var ki insanlar sorumluluktan kaçmak için kendi yaptıklarını Allah'a mal ederler. Allah kitabında böyle yazıyor derler ve böylece Allah'a saygısızlık ettiklerini ve daha Allah kavramını zedelediklerini bile bilmezler.

Gelin şimdi kendi cinayetlerini Allah'a mal etmek isteyenlerin neler yazdıklarına bir göz atalım. Önce Değişmiş kitaba sonra da Değişmemiş kitaba bakalım:

Tevrat'tan:

“Ve vaki oldu ki, İsrail, kırdı, kendilerini kovalamış oldukları çölde Ay ahalisinin hepsini öldürmeyi bitirdiği ve bitirinceye kadar onların hepsi kılıçtan geçirildiği zaman, bütün İsrail Ay'a döndüler ve onu kılıçtan geçirdiler. Ve o gün erkeklerden ve kadınlardan düşenlerin hepsi, bütün Ay ahalisi, on iki bin kişi idi. Çünkü bütün Ay ahalisini tamamen yok edinceye kadar Yeşu kargıyı uzatmış olan elini geri çekmedi. Ancak Rabbin Yeşu'a emrettiği sözüne göre İsrail o şehrin hayvanlarını ve mallarını kendileri için çapul ettiler.” (Yeşu. 8/24-27).

“Ay ahalisini tamamen yok eden şu Yeşu'ya bir bakalım? Kim bu adam? Yeşu dedikleri bu adamı Ansiklopediler şöyle tanımlar: “Efraim boyundan Nuh'un oğlu. MUSA'NIN EN SADIK ÇÖMEZLERİNDENDİ. Onun yerine geçti. TANRI ONA İsrail halkını Kenan iline götürmek görevini verdi. Yeşu bunun üzerine Şeria ırmağını geçti, yerli halklara boyun eğdirdi ve Filistin'i boyları arasında paylaştırdı.

Sonraki kitaplarda efsanelerde ona bazı mucizeler mal edilir; ayakları ıslanmadan Şeria ırmağını geçmesi, Eriha surlarının çökmesi, Gabaon savaşında günü uzatması gibi...” (Bk. Meydan Larousse Ansiklopedisi.)

Yeşu dedikleri bu adam Yahudilerin peygamberlerinden biri. Kan dökücülükte ileri gittiği için saygınlık kazanmış belli.... Tevrat'ın altıncı kitabı olan Yeşu'da övülür kendisi...

Tarihte kan dökücü deli mi yok işte onlardan biri daha ki bu da Yahudilerin ileri gelen kraliçelerinden Ester dedikleri. Hele bakalım ne demiş bu İsrail kraliçesi:

“Ve Yahudiler bütün düşmanlarını kılıçtan geçirdiler ve öldürdüler ve yok ettiler ve kendilerinden nefret edenlere istedikleri gibi yaptılar. Ve Yahudiler Şuşan sarayında beş yüz kişi öldürdüler ve Haman'ın on oğlunu öldürüp yok ettiler...” (Ester. 9/5-12)

Bu bölümde öldürülenlerin, yok edilenlerin sayısı çok ama benim bunların hepsini yazmaya gücüm yok. Bildiğim kadarı ile bu Ester, İsrail krallarından birisinin karısı. Kraliçelerin kan dökücü cadısı... Sayılamaz öldürdüğü insanların sayısı.

Bunlar, kralı ile kraliçesi, barış içinde yaşamak isteyen insanların baş belası... Tükenir mi Tevrat'ta kan dökücü baş

belası. İşte bunlardan biri daha ki kan dökücülerin en alası:

“Ve Ehud sol elini uzatıp sağ kalçasından kamayı çekti ve onu kralın karnına sapladı ve namlının ardından kabza da girdi ve namlıyı yağ kapladı, çünkü kamayı karnından çekmedi ve arkasından çıktı.” (Hakimler. 3/21-23)

Bu tümcelerden anlaşılıyor ki Yahudilerden Ehud adlı birisi kendilerine düşman saydıkları bir milletin kralına suikast yapıyor, elindeki kılıcı kurbanının karnına kabzasına kadar sokuyor ve çok iyi bir şeymiş yapmış gibi Yahudilerin Kutsal kitabına alınıyor...

Yahudilerin; Kutsal kitaplarındaki kan dökücülükleri, suikastları çapulculukları, karı-kız, genç-yaşlı demeden öldürdükleri saymakla bitmez. Çünkü sayılamayacak denli çok. Bu kan dökücülükleri yazmaya ömür yetmez. Son olarak bir örnek daha sunacağım:

“O zaman yerin tozu gibi onları ezdim. Onları sokakların çamuru gibi ayak altına alıp çiğnedim. Kavmimin çekişmelerinden beni azat ettin.

Milletlere baş olmak için beni korudun. Bilmediğim bir kavim bana kulluk edecek. Yabancı oğulları bana boyun eğecekler. Kulakları işitince bana itaat edecekler. Yabancı oğulları takatsiz kalacaklar. Ve hisarlarından titreyerek çıkacaklar...Rab hay’dır ve kayam mübarek olsun ve kurtuluşumun kayası Allah yüce olsun; O Allah ki bana öçler verir kavimleri bana tabi kılar.” (II. Samuel. 22/43-48)

Görüyorsunuz değil mi kendi eylemlerini nasıl da Allah’a mal ediyorlar... “Milletlere baş olmak” isteyen Yahudiler İsa’nın doğumundan önce, doğumundan sonra binlerce yıl esaret altında yaşıyorlar ve hala akıllanmıyorlar. 1948’de İsrail Devleti derleme ile kurulduktan sonra da Ortadoğu’yu kan gölüne çeviriyorlar...

Elbette Prof. Dr. Süleyman Ateş’i saymazsak, (Çünkü bu ilahiyatçı bundan birkaç yıl önce Tevrat’taki tümceler namazda okunabilir demişti...) Müslümanların Tevrat’a değişmiş demelerine hak vermemek elde değil. Çünkü Müslümanlar, yukarda saydığım kan dökücü tümceleri yüce bir varlık olan Allah’ın emretmeyeceği inancındalar. Ne var ki kendi kitaplarında da kafirler hakkında kan dökücü hükümler bulunduğunu unutuyorlar.

Oysa bilmedikleri Őu ki Tevrat da deęiřtirilmemiř olup olduęu gibi duruyor... Tevrat denilen kitap Yahudi ulusunu; dūřmanlarına karřı, savařa motive etmek için geçmiřte, duruma göre, Hahamlar tarafından yeni yeni eklemelerle oluřturulmuř bir kitaptır.

Benim aklımlın almadığı ve bir türlü kabul edemediğin beş bin yıldan beri süren bu acımasız savaşın Allah'ın dilemesi ile olduğuna inanılmasıdır... Allah dileseydi bu savaşlar olmazmış. Allah dilemeseymiş; bu insanlar savaş ederek birbirlerini ldrmezlermiş. İnanılır gibi değil, değil mi? Öyle ise gelin bu sözlerin kaynağına bakalım. Bakın bu konuda bir harfi bile değiştirilmemiş Kuran ne diyor?

"...Allah dileseydi, belgeler kendilerine geldikten sonra, peygamberlerin ardından birbirlerini ldrmezlerdi. Fakat ayrılıęa dūřtler, kimi inandı, kimi inkar etti. Allah dileseydi birbirlerini ldrmezlerdi. Lakin Allah istedięini yapar." (Kuran. 2/253)

Görüldüğü gibi iki yerde Allah dileseydi deniyor ve bir yerde de Allah istediğini yapar deniyor. Demek ki yukarda ağlayan analar Allah istediği için ağlıyor... lenler de Allah istediği için ölüyor...

Hani: "O kendisinden başka tanrı olmayan, hükümran. Çok kutsal, esenlik ve güvenlik veren, görüp gözetten, güçlü, buyruğunu her şeye geçiren, ulu olan Allah'tır. Allah putperestlerin koştukları eşten münezzehtir." (K. 59/23)

şimdi düşünelim... Yani şimdi bu yerde yatanlar ve ağlayan analar Allah böyle istediği için mi ağlayıp duruyorlar. Böyle bir görüş adil, şefkatli, merhameti olan Allah'ın yüceliği ile nasıl bağdaşır? Allah böyle bir fecaat yaşatır mı?

Allah, bu Filistinlilerle İsrail'in beş bin yıldan birbiri öldürmelerine niçin hala bakıp durur? Bu insanlar Allah istediği için mi birbirlerini öldürüp duruyor? Filistinlilerle İsrail'in birbirlerinin öldürmesini Allah dilemişse bundan çıkarı ne?

İnsanlar; birbirlerini öldürüp duracağına barış içinde, sevgi içinde yaşamış olsalardı bu olgu, Allah için daha yakışık olmaz mı idi? Allah denilen yüce varlık yarattığı insanların barış içinde sevgi ile gülüp oynamasından mutlu olmaz mıydı?

Hani “Allah’ın verdiği canı Allah alırdı?” Niçin kendi verdiği canı kendisi almıyor da; insanların, birbirlerinin canını almasına seyirci kalıyor? Allah’ın Allahlığına yakışır mı bu?

11.7.2006

TANRI SÖZÜ (ALLAH KELÂMI) NE DEMEKTİR?.. 40

Her bilimin ya da ilmin, sosyal ya da fen, kendine özgü terimleri vardır. Örneğin hukuk terimlerini hukukçu olmayan anlayamaz; tıbbî terimleri doktor olmayan anlayamaz; yine kimya formül ve terimlerini kimyacı olmayan anlayamaz.

Din ilminin de (Bilim değil) kendine özgü terimleri vardır. Bu terimlerin ne anlama geldiğini bilmeyenler de Tanrı’yı ve dini anlayamaz.

Bu terimlerin başında Tanrı Sözü (Allah Kelâmı) gelir. Bizim ileri gelen din adamlarımız yanında ilâhiyatçılarımız bile Tanrı sözü dendiği zaman bu sözlerin Evren’in dışında var olduğu sanılan güçlü bir varlığın sözü olduğunu sanır. Kutsal kitapların birbirini tutmadığını, birbiri ile çeliştiğini görünce de, öncekiler değiştirilmiştir; değişmeyen kitap bizimkidir (Kuran) der.

Oysa bütün kutsal kitaplar, Peygamber denilen ve denilmeyen kişilerce söylenmiş ve yazıya alınmıştır.

Örneğin Tevrat; günümüzden 37 asır öncesinden başlayarak M.Ö. 17 asır içinde Yahudi din ileri gelenlerince yazılmıştır ki bunlara kâhin. Şimdi bunların adlarını burada sıralamak yazımızın sınırlarını aşar. Yine de birkaç örnek vermek gereğini duyuyorum. Örneğin Zebur ki buna Mezmur’lar da denir. **“Mezmur’lardan 116’sının başlığı vardır. Bunlardan 73’ü İ.Ö. 1011-971 yıllarında egemenlik süren İsrail Kralı Davut’a aittir. Başlıklarda belirtilen öteki yazarlardan bazıları ise Asaf, Korahoğulları, Musa ve Davut’un oğlu Süleyman’dır. “ (Zebur (Mezmurlar) Kitabı Mukaddes Şirketi, 1. Basım, Ocak 1996. Önsöz.)**

Tevrat’ta bulunan **“Süleyman’ın Özdeyişleri (Meselleri)’nde ise bunların yazarı tek başına İsrail Kralı Süleyman değildir. Süleyman’ın yanı sıra İ.Ö. 715-686 yıllarında İsrail’de egemenlik süren kral Hizkiya yanında, İsrail bilgelerinden Agur’un, Kral Lamuel’in sözleridir.”**

(Süleyman'ın Özdeyişleri. Yeni Yaşam Yayınları-Kitabı Mukaddes Şirketi ortak yayını. 1. Basım. 19896. Önsöz)

Yukarıda adı geçenlerden yalnız ikisine Peygamber denir. Diğerlerine Peygamber bile denmez. Buna karşı söyledikleri Kuran'da bile Tanrı Sözü olarak kabul edilir.. Ne var ki Tevrat ile Zebur'da baştan sona Tanrı'dan dilekte bulunanlar insandır. Aşağıda bulunan bir insanın yukarda sandığı Tanrı'ya yakarışlarıdır; tıpkı, Kuran'daki Fatiha süresi ve birçok âyet gibi.

İncil'e gelince; İncil, İsa'nın ölümünden 60-70 yıl sonra Matta, Markos, Luka, Yuhanna adlı çırakları tarafından yazılmıştır. Bunlar İsa ile yaşadıkları olayları ve İsa'dan duydukları sözleri yazıya almışlardır. Bu dört çırağın yanında İsa'yı tanımamış olan, öyle ki bir zamanlar İsa'ya düşman olan, Hristiyanların çoğunu Romalılara ihbar ederek tutuklattırıp öldürten Yuhanna'nın sözleridir. Yuhanna, İncil'de geçen ayetlerin kendisine ait olduğunu şöyle açıklamaktadır. **“Rab (İsa) değil, ben söylüyorum.” (İncil. Kor. 1. Mek. 7/12”**

Şimdi yukarda adı geçenlerin ki bunların çoğu peygamber bile değildir, sözlerine Tanrı Sözü denirse İslam Peygamberi'nin sözlerine de dinsel gelenek nedeniyle Tanrı Sözü denmiştir. Bu gerçeği de Kuran'dan öğreniyoruz: **“Bu söz şanlı şerefli bir elçi'nin sözleridir.” (Bak Kuran. 69/40. Ömer Rıza Doğrul ve Abdülbaki Gölpınarlı, Doç. Dr. Ziya kazıcı ile Doç Dr. Necip Taylan çevirisi).**

Bu konuda Osmanlı İmparatorluğunun en büyük din bilginlerinden Şeyh Bedrettin Simavi de şöyle demektedir: **“Kuran, Peygamber Muhammed'in sözleridir; ama, Tanrı sözü demeyen kâfir” olur.” (Varidat)** Anlamı: Kuran 'daki sözler Tanrısaldir ve yücedir...

Eğer Kuran Tanrı'nın sözleri olmuş olsaydı Tanrı spermin (meni'nin) insanın neresinde üretildiğini bilirdi. Ne var ki İslam Peygamberinin yaşadığı dönemde tıp ilmî gelişmediği için spermin (meni) nerede oluştuğu bilinmiyordu. İslam Peygamberi de o zamanın anlayışına göre görüşlerini şöyle açıklıyordu: **“İnsan, neden yaratıldığına bir kere bakın. O, atılıp dökülen bir sudan yaratıldı ki, bel kemiği ile kaburga kemikleri arasından çıkar.” (K. 86/5-7. Doç.**

Dr. Ziya Kazıcı, Doç. Dr. Necip Taylan çevirisi. Çağrı yayınları. İstanbul. 1993)

İnsanlara gerçeği açıklayan, doğru yolu gösteren ve insanın tekâmülüne hizmet eden bütün hikmetli güzel sözler, kim tarafından söylenirse söylensin, Tanrı sözüdür.

Ne var ki başta din adamları olmak üzere bizim ilahiyatçı Dr. Doç. Ve Profesörlerimizin bu gerçeklerden haberi yoktur ve bunlar Tanrı ve Din lehine olmak üzere yalanda yarışırlar ve uydurmada uyuşurlar. Verdikleri dinsel eğitim sayesinde halkımız da Ramazanın birinci günü İstanbul'daki Oruç Baba türbesine doluşarak "AŞ, EŞ ve İŞ İSTERLER." (D.B. Tercüman. 28.10.2003)

Bu Tanrı ve Din bilgisinden yoksun olan din adamlarımızı ve de ilâhiyatçılarımızı, gerçeği öğretmek için, değil ilkokul, Ana Okulundan başlamak üzere yepyeni bir eğitimden geçirmek gerektir. H.B. 27.10.2003

AMAÇ: LAİK CUMHURİYETİ YIKMAK, BUNU ANLAMAYAN AHMAK... 41

Başından beri söyledik,
Bu iş türbanla bitmez dedik

Bu iş türbanla bitmez,
İsteklerin ardı arkası kesilmez...

Üniversitede türban diye başlar,
Arkasından Lisede, Ortaöğretimde,
Anaokulunda örtülür başlar...

Öyle ya Kuran Kursuna başı kapalı giderse,
Niçin başını kapatmadan kızımız girsin derse...

Devlet, millet şöyle demiş beşikten mezara,
Önemli olan bu dünya değil, öteki dünya...

Akıl, bilim, mantık, sağduyu dünya malıdır...
Bunların önemi yoktur,
İnsan dediğin öldükten sonrasını kazanmalıdır.

Allah kavramı yanlış verilmektedir halka,
Allah dedin mi bir durgunluk geliyor insan aklına...

Akla, bilime, mantığa, sağduyuya,
Dayanan bir Allah anlayışı anlatılmadıkça halka,
İşte böyle söz hakkı doğar ahmaklara...

Müslüman'ın ana dili Arapça denir...
Türkçe yerine Arapça istenir...
Hiç kandırmayalım kendimizi
Hedef laik cumhuriyettir...

İstekler bitmeyecektir.
İstekler yerine getirildikçe
Arkası gelecektir.

Türban elde bir tutamaktır.
Amaç laik Cumhuriyeti ortadan kaldırmaktır...

İster inan ister inanma,
Bu sözlerimi yaz bir kenara...

Amaç: Laik Cumhuriyeti yıkmak,
Bunu anlamayan ahmak...

Av. Hayri BALTA, 12.11.2010

ŞERİAT ÖZLEMİ... 42

Şeriatta demokrasi,
Olmaz şeriatta demokrasinin d'si...

Vardır, şeriatta Kuran'ın ayetleri,
Ve de Peygamberin hadisleri,
Kâfirliktir ondan gerisi...

Demokrasi de halk kendi kendini yönetir,
Şeriatta ise Allah adına mollalar yönetir...

Bizde, şeriat denince akla gelir İslamiyet...
İslam'da önemli olan, bu dünya değil, ahret...

İsteğince gezemezsin,
İsteğince yiyip içemezsin
Sen de kendileri gibi heykele put,
Resme günah diyeceksin...

Bakınız şeriatla yöneltlen ülkelere
Afganistan, Irak, İran, Pakistan...
Hepsinde kan ve gözyaşı,
Hepsi birbirine düşman...

Şeriatte demokrasi olmaz...
Demokrasi varsa şeriat yaşamaz...

Ülkemizde oynanmakta büyük bir oyun...
Siz bu oyunun adını: Şeriat özlemi koyun...
Aşağıdaki yazıyı da bu düşünceler ışığında okuyun...
Av. Hayri Balta, 19.1.2011

İÇMESİNİ BİLMEK.. 43

Sağlığın yerinde ola da içesin,
Yeter ki içmesini bilesin...

İçki, içmesini bilmeyene haramdır.
İçmesini bilene ne zararı vardır?

Avrupa'da çoğu ülkede,
İçki sofranın başköşesinde...

Hele bir de sevgilin olursa karşında,
Doyum olmaz içkinin tadına...

Sevgili ile göz göze içmek gibisi var mı?..
Hele bir de çalgı eşliğinde sevgili ile oynanmaz mı?..

İslam dışında Peygamberler
Şarapla yatmış şarapla kalkmıştır.
Bunların hiçbirisi şarabı yasaklamamıştır.

Nazım Hikmet demiş ki;
“Herkesle içilir, bir tek salakla içilmez!”
Zaten salakla hiçbir yere gidilmez...

İçki, içmesini bilmeyene haramdır.
Hem kesesine, hem de sağlığına zarardır...

Ara sıra içmeli, neşelenmeli.
Ancak Atatürk gibi içmeyi bilmeli...

Av. Hayri Balta, 20.1.2011

CÜBBELİ AHMET HOCA VERİR FETVA GÖĞSÜN MÜ AĞRIR GEÇSİN OKU DUA... 44

Vardır Cübbeli Ahmet Hoca'da
Her derde deva dua,

Televizyonda bir izleyici soruyor:
“Hocam ağrı duası var mıdır?..“
“Bu nasıl söz? Olmaz olur mu, hem de alâsı vardır...”

Sonra kitaplarının adını verir:

“Bu kitaplarımda, her derdin, her sıkıntının duası
gösterilir...”

Borcun mu var oku borçtan kurtulmak için bir dua,
Alacaklı alacağını istemeye korkar bir daha...

Göğsün mü ağrıyor; oku bir Fatiha suresi,
Okuduktan sonra elini ağrıyan yere sürmeli,
Bu sürme yedi kere yinelenmeli,
Fatiha'yı her okuyuştan sonra
Elini ağrıyan yere sürmeli...
“Olur mu hocam, bu nasıl tedavi...”

Kalp ağrısı, mide sancısı dua ile geçer mi?..

Geçerse eğer öyle
Kilit vurmali bu tıp fakültelerine...”

Peygamber zamanında; ne tıp fakültesi, ne doktor vardı,
Çaresizlikten ümmet, Duadan medet umardı...

Şimdi doktorlar örgütlenmiş,
Tıp bilimi için kenetlenmiş...

Her dert için deva aranıyor.
Bulunan bir deva hemen,
Dünyanın her yerine ulaşıyor...

Ağrı çekene gösterilecek yol şudur.
Zaman geçirmeden hemen hastaneye başvur...

Ne kadar çabuk gidersen Hastaneye, o denli yararlıdır.
Geçirdiğin her geçen saniye seni ölüme daha çok
yaklaştırır...

Biz bunu geçirdiğimiz tecrübe ile biliriz.
Kalbi ağrıyana, midesi sancıyana hemen doktora koş
deriz...

Yapma be Cübbeli Ahmet Hoca!
Vatandaşın canını tehlikeye sokma...

Av. Hayri Balta, 19.2.2011

+

KATKIDA BULUNANLAR:

Sayın Balta,

**Teşekkür ederim. Şimdi tıp fakültelerinde de dua
bölümü açıldı, çoğu doktorların bu yönde ilerlemeleri
var başta sağlık bakanının...**

Bunlara ne demeli?

Saygı ve sevgiler...

Sizi seven birisi...

İ. K.

KADINA SAYGI, SEVGİ... 45

Gelişmemiş erkek kadın gibi özgür değildir...
Doğayı hiçbir zaman kadın kadar sevmemiştir.
Kadın her zaman yaşam doludur.
Bunu fırsat buldukça dile getirir...

Kadının en büyük dostu aynadır
Ayna kadını, hiçbir zaman kadını aldatmamıştır.

Kadın, en büyük yaratıcıdır sevgide,
Giyimde, kuşamda, kendini süslemede...

Kadının, giydiğini kendisine yakıştırması
Gelişmemiş erkeğin cinselliğini uyarır...
Cinselliği uyanan erkek, çözüm olarak kadını kapatır...

Kadın güzelliği ile, çekiciliği ile Yaratana yansıtır.
Kadının güzel yüzü, endamı, işvesi, nazı, erkeği
kışkandırır...

Bunun için kadın çekiciliğini göstermemeli.
Saçının bir teli, tırnağının ucu görülmemeli.

Kadını kapatarak bir ucubeye dönüştürürler.
Toplumsal yaşamda kadın, görülmesin isterler...

Kadını kapatmak Yaratanın amacına aykırıdır.
Yaratana saygısı olan, kadını kapatmamalıdır...
Çünkü Yaratana kadını,
Sayılsın, sevilsin diye güzel yaratmıştır...

Ne mutlu bu söylediklerimi anlayana,
Dünya daha tatlı olur, saygı, sevgi gösterdikçe kadına...

Ne söylesen azdır; olumlu olarak kadınlar hakkında...
Kadını erkekten aşağı sayanlar ruhen hasta...
“Ne mutlu bu söylediklerimi anlayanlara...”

Av. Hayri Balta, 12.4.2001

+

KATKIDA BULUNANLAR:

“Ne mutlu bu söylediklerimi anlayanlara...”

Ne mutlu bana,

Bunu yazan bir babanın kızımı ya...

Teşekkürler...

YENER BALTA, 13.4.201

ÖZGÜR KADIN... 46

GERİCİ, özgür kadını istemez.

Çünkü özgür kadın onun sonudur.

Özgür kadın kültür demektir.

Özgür kadın; sanat, resim, edebiyat, kitap, dergi, gazete, heykel, sinema, tiyatro, müzik demektir.

*

Özgür kadın; akıl demektir.

Öyle şeyh-meyh uçmaz...

Özgür kadın dürüsttür.

Şeyh uçmadığı zaman zaten ‘Hani uçmadı... Niye uçtu diyecek mişim? ...’ der özgür kadın.

*

Özgür kadın; modern yaşamdır.

Çatal-bıçak demektir.

Çağdaş kadın için; insanın karnında zikir edecek diye her gün bulgur yenilmez.

Ne de sadece erkeğin canının istediği bir cuma gecesi sevişmenin kerameti vardır.

*

Özgür kadın temizdir.

Öyle kirli çorapları, kokan ayakları, tıraşsız yüzü, gülyeğinden parfümü olan erkeği sokmaz yatağına.

*

Özgür kadın demokrasidir.

Köle olmaz.

Mirasını ister, birey olarak tanınmak ister, söz hakkı ister, eşitlik ister.

Dayak yiyip, aşağılanıp, itilip-kakılmak istemez.

*

Özgür kadın çağdaşıktır.

Çünkü özgür kadının doğurup büyüttüğü çocuklar gericiye asla ümmet olmazlar

Ne dergahlara müşteri çıkar özgür kadının yetiştirdiği çocuklardan, ne tarikatlara mürit, ne de gericiye oy verecek saflar...

*

Bu yüzden; gerici özgür kadını sevmez.

Kadın özgür olsun istemez.

Ve onu örtmek, kapatmak, susturmak, bastırmak için çarşafa-türbana sarmak ister.

‘Türban’ diye tutturmaları bu yüzdendir.

Gericiinin sonu özgür kadındır...

Bekir COŞKUN, Cumhuriyet, (2.3.2011 tarihli Armağan Bükür iletisinden... Kendisine teşekkürler...)

EY HOCA!.. 47

**(Y. Nuri Öztürk, Süleyman Ateş,
Bayraktar Bayraklı ve diğer Diyanet takımına...)**

Ey hoca Tanrı bir, şirkimiz yoktur
Şeytan gizleyecek kürkümüz yoktur
Cehennem narından korkumuz yoktur
Biz ateş-i aşka yananlardanız

Mürşit meydanında mahşer kurulur
Bacı kardeş bi araya derilir
Hayrımız şerrimiz burada sorulur
Her hesabı burada verenlerdeniz

Parayı put edip tapan değiliz
Hakikat yolundan sapan değiliz
Havlayıp insan kapan değiliz
İnsanız, insanı sevenlerdeniz

El tin-i ve el zeytin ayetine bak
O belde-i emin ademdir mutlak

Suret-i ahsenle halk eyledi hak
Biz hakkı ademde bulanlardanız

Meluliyim kıblem kamil insandır
Kamil insan kalbi beyt-i rahmandır
Secde etmeyenler şeksiz şeytandır
Ona lanet eden erenlerdeniz.
Meluli. s. 174
10.12.2003

İLİŞKİYE GİRMEZSEM DELİRLER... 48

Kadın erkek hiçbir müridimle Zorla cinsel ilişkiye girmedim. İlişkiye girmezsem delirirler...

Olay Bursa'da geçiyor.
Polis arama için eve giriyor.
Tarikat Lideri ifade veriyor:

"Kadın erkek hiçbir müridimle zorla cinsel ilişkiye girmedim. Daha önce müridim olan kişiler beni şikayet etmiş olabilir. Zikir esnasında cezbelenen kişi sır odama gelir. Ben hiçbir şey yapmam. Onlar kendileri gelip kucağıma oturur. Benim tarikat lideri olarak sır odasına gelen müridime cinsel ilişkiye giremeyeceğimi söyleme gibi bir lüksüm olamaz. Ben cezbelenen müridimle ilişkiye girmezsem, mürit zikir durumundan dolayı yanmaya başlar. Gücü kalmaz ve delirir." (12.7.2011 tarihli Hürriyet ve Milliyet Gazetesi...)

Şeyhte fantezi bol
Yeter ki sen istekli ol.

Şeyhle ilişkiyi girdin mi,
Cennet-i alâ garanti...

Sır Odası'na karı koca birlikte gelenler de var.
Şeyhimiz, karının da, kocanın da gönlünü yapar.
Şeyhimiz ilişkiye girmezse,
Hafazan Allah, delirir bunlar.

Atatürk, boşuna kapatmadı dergahları....
Burada kalanlar içerdi eroini, esrarı,

Laik eğitim dışlanırsa,
Bilimsel eğitim boşlanırsa,
Hayal aleminde yaşayanlar,
Cennet'e sokulurlar işte böyle
Sır Odası'nda...

Av. Hayri Balta, 12.7.3011

“İSLAM, SENİ GÖRMEKTİR...” 49

“Hayır, hayır, Sübhanallah (K. 2/32)... Senin, onların ağzından çıkan “Her parça Seni görmez!..” şeklindeki - bu tür eksik - sözlerden münezzeh ve ötede olduğun anlamına gelir.

Eğer Seni görmemişlerse, Seni nasıl bilebiliyorlar?

Görmeksizin Seni bilmek imkansızdır.

Senin görülmeni inkar edenler Seni bilme¬mektedir.

Eğer bir kimsenin önünde Seni görmek yoksa kul¬luğa nasıl eğilim gösterir?

Bu, “Ve nerede olursanız olun O sizinle birliktedir.” (Hadîd. 57: 4)’in “tanıklığıdır.”

Ey organlar, gör¬me olmaksızın tanıklık imkansızdır!

Öyle ki küfür Seni gör¬memek, İslam Seni görmektir.”

(Tasavvuf. Kısa Bir Giriş. İz Yayınları 5. Baskı. William CHITTICK. Çeviren Turan Koç. s. 212-213)

+

Yukarıdaki alıntının her satırı, üzerinde düşünmeye değer niteliktedir ve insanı düşündürmeye yöneltilmektedir.

Ne var ki asırlar boyu bütün insanları düşünmeden inanmaya zorlanmıştır... Bir örnek veriyorum ki sözlerimin dayanaksız olmadığını göresiniz...

Şu ayete dikkatinizi çekerim: “Ve her kim Allah’ın Rabbe hizmet etmek üzere orada duran kahini, yahut hakimi dinlemeyerek küstahça davranırsa, o adam ölecektir.” (Tevrat, Tesniye. 17/123)

Bu nedenle olsa gerek; sözlerini eleştirmek, aklına

yatmayan konularda sorular sormak din adamına saygısızlık, küstahlık sayılmıştır.

Yine “Nerede olursanız olun O sizinle birlikte” (Hadîd. 57: 4) ayetini nasıl yorumlayacağız. Bu ayet nedeniyle ki Yunus Emre: “Bir ben vardır benden içeri...” demiştir...

İçimizdeki bu ben; bizi yargılayan iç benimizdir. Özeleştirî duygumuzdur. Kimde bu duygu yoksa; o yaşamaktadır boşa...

Burada Hz. Ali'nin “Ben görmediğim Rab'be ibadet edemem...” (Aynı kitap. s. 60) hatırlamakta yarar var.

İncil'deki şu ayet de dikkat çekici:

“Siz bilmediğinize tapıyorsunuz, biz bildiğimize tapıyoruz.” (İncil. Yuhanna. 4/22)

Demek ki asıl olan Allah'ı (Tanrı'yı) bilmektir.

Anlamadığın, bilmediğin, kavramadığın bir Allah'ın yolundan nasıl gidilir?

Allah'ı bilmelisin ki; O, seni doğruya yönlendire; kötülüklerden, bencillikten alıkoya... Seni, sana bekçi olarak koya... Sonradan pişmanlık duyacağın, vicdan azabı çekeceğin eylemlerden koruya...

Biz bu köşemizde Allah denince ne anlamamız gerektiğini kültürümüzün elverdiğince anlatmaya çalıştık. Ayetler göstererek kanıtlamaya çalıştık.

Öyle Allah birdir demekle işin için içinden çıkılmaz.

Öyle “Yar.1: 27 Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı.” (Tevrat. Yaratılış –Tekvin- 1/27) iş bitmez.

Bizlere düşen Allah denince ne anlamamız gerektiğini araştırıp bulmaktır... Asıl önemlisi zanna dayanan Allah anlayışından kurtulmaktır.

Bkz: “Bunların bir de ümmî takımı vardır; Kitab'ı (Tevrat'ı) bilmezler. Onların bütün bildikleri bir sürü kuruntulardır. Onlar sadece zanda bulunurlar.” (K. 2/78. 6/116,148. 10/36,66. 53/28)

Av. Hayri Balta, 12.3.2012

X

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ 50

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, utancından bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırken futbol hakemliğini bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda mahkeme: "Hayri Balta, Atatürkçü ve aydın bir kimse!" (Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye'de mahkeme

kararı ile “Atatürkçü ve Aydın” sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10’a yakın işyerinden kovuldu. 10’a yakın ev değiştirmek ve sonunda Gaziantep’ten ayrılmak zorunda kaldı...

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken “Kavmiyetçi ve Ümmetçi” kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971’de Ankara’ya göçtü.

Gaziantep’ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971’de Ordu, yönetime el koydu. Böylece 12 Mart’ın hışmından kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep’te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara’ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Bürosunda yazman, bir süre sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesini bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne kaydını yaptırarak derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974’te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken: 27 Mart 1977 yılında ölüm döşeğindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep’te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağzından kan geldikten sonra “hayatî tehlikeyi” atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman kurşun yarasının acısını hisseder ve düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği’nin

kurucu yönetim kurulunda ve seçimle gelen ilk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirip kalbinin % 70'i çalışamaz bir duruma gelince ADD'deki görevini ve avukatlığı bıraktı. O günden bu güne değin de evinde tek başına yaşamaktadır.

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kışı, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, elektrik sobası ile geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadktan sonra babaannesinden kendisine kalan trilyon değerinde taşınmazları, kendisine yeteri kadarını ayırdıktan sonra, kalanını dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır. Torunlarından biri Amerika'da Siyaset Bilimi doktorası yapmaktadır. Biri de İnşaat Fakültesini bitirmiştir.

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını korumaya çalışmıştır. Laikliği savunmak için birçok dava açmış ve açılmasına da neden olmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hepsine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

Bu günkü tarih itibariyle basılmış 13 kitabı vardır. Bu kitaplar parasız olarak okuyuculara dağıtılmaktadır...

2000 yılından beri www.tabularatalanayalanabalta.com adresli kendisine ait sitede aydınlanma savaşını sürdürmektedir.

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşı; vahye karşı aklı, dine karşı bilimi, teokrasiye karşı laikliği, şeriata karşı cumhuriyeti, yaratılış teorisine karşı evrim teorisini, idealizme karşı materyalizmi, bireyciliğe karşı toplumculuğu savunmaktadır.

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. Şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci

sayılır...

Av. Hayri BALTA, 12. 12. 2012

+

TABULARA TALANA YALANA BALTA YAYINLARI: 51

Alfabetik olarak:

Allah Denince 1/6

Aydınlanma

Bir Aydın Adayı

Cambaz

Gerçeği Düşünmek

Kızma Yok

Laiklerin El Kitabı

Laikliği Benimsemeden...

Laiklik Bir Yaşam Biçimidir

Muhbir ve Tertipçilerim

Muzır'dan Kes!..

Röportaj ve ...

Sırların Sırrı

Son Nokta

SSS (Sevenler Soranlar Sövenler)

Taç'a Atılanlar

Tanrı Düşüncesi

Tanrı'ya Yakınlık

Yitmiş Bir Adam

Yayınlanacak olanlar:

www.tabularatalanayalanabalta.com

adresli sitemizde sıralanmaktadır.

Şu adresten de bana ulaşabilirsiniz:

hayri@tabularatalanayalanabalta.com

Av. Hayri Balta, 25.7. 2013

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA
HAYIR!..**

AV. HAYRİ BALTA’NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep’te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep’in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep’e yakın İbrahimli

köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce “Tanrım! Ölen annemi geri gönder!” diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah’ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: “Gömleğin kirli, git değiştir gel!” deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırca futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep’li tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale’den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta “fırınlara girip çıktı”, “ölmeden önce öldü”, “yeniden doğdu”. Bu topluluğa “ölü” olarak girdi “diri” olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Devamı en son sayfada